STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 05960

EYFERZUKHT

M. Artsybashev

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

מ. אַרציבאַשעוו

איפערזוכט

א דראַמע אין פינף אַקטען

איבערזעצט פון רוסישען

פון

מאַרק שווייד

מ. גורעוויטש פערלאַג, ניו יאָרק.
M. GUREWITCH, 202 E. Broadway, New York
1914

פּינסקי־מזל פּרעס, אינק.
446
125 קאַנעל סטריט.

פערזאנען:

סערגעי פיעטראָוויטש.

יעלענא ניקאָלאַיעוונא, זיין ווייב.

אַנדרעי איוואַנאָוויטש.

קלאַוודיא מיכאַילאָוונא.

סעמיאָן סעמיאָנאָוויטש, איהר מאַן.

קניאַז דארבעליאַני.

סעריאָזשא, אַ סטודענט.

סאָניא, אַ גימנאַזיסטקע.

איוואַנאָוו, אַ פּאָרוטשיק.

קאָוואַלענקאָ, אַ מיליטער־דאָקטאָר.

פּיאָטר, אַ לאָקיי.

גרוזינער מוזיקאַנטען.

ערשטער אקט.

(אַ פּיקניק אין די בערג. אַ טייכעל אַרומגערינגעלט מיט הויכע אַלטע סאָסנעס. דאָס טייכעל ענדיגט זיך מיט אַ גלייכען באַרג און אַ גרויסען שטיין, וואָס הענגט איבער'ן אָבגרונד. איבער דעם באַרג, טונקעלע מיט בוימער בעוואַקסענע בערג. צווישען די בערג אַ טיעפער שפּאַלט, פון וועלכען עס קריכען אַרויס נעבלען; איבער זיי אַנדערע, ווייטע בערג מיט שנעע־שפּיצען, וועלכע זיינען בעלויכטען פון דער אונטערגעהענדער זון. ביים באַרג אויף דער ערד איז אויסגעשפּרייט אַ טישטוך מיט עסענוואַרג און געפּעס; דערנעבען אַ סאַמאָוואַר און אַ קויש מיט וויין; לעדיגע פלעשער וואַלגערען זיך אויפ'ן גראָז. סערגעי פּיעטראָוויטש און דאָקטאָר קאָוואַלענקאַ זיצען אויף אַן איבערגעקעהרטען בוים און טרינקען וויין. דער דיקער סעמיאָן סעמיאָנאָוויטש פּאָרעט זיך ביים סאַמאָוואַר. אַנדרעי איוואַנאָוויטש ליעגט אויפ'ן בויך און קוקט אויף די בערג. נעהנטער אויף אַ באַרג שטיינער זיצט יעלענאַ ניקאָלאַיעוונאַ — אַ שעהנינקע, עלעגאַנטע פרוי, אין אַ העל קלייד און אַ גרויסען שטרויענעם הוט, וואָס מאַכט זי אויסזעהן ווי אַ יונג קאָקעטיש מיידעלע, און קלאַודיאַ מיכאַילאָוונאַ, אַנגעטהאָן עלעגאַנט, גאָר ניט ווי צו אַ פּיקניק. די גימנאַזיסטקע סאָניאַ דריקט זיך צו יעלענאַ'ס קניהען און קוקט אַרויף צו איהר מיט גרויסע, טונקעלע און פערליעבטע אויגען. נעבען זיי אויף דער ערד זיצען: דער סטודענט סעריאָזשאַ און דער פּאָרוטשיק איוואַנאָוו, אַ פראַנטישער אָפיציר. דער קניאַז אין אַ ווייסען טשערקאַסישען אַנצוג, שטעהט נעבען יעלענאַ ניקאָלאַיעוונאַ. דער צענטר פון דער גרופּע מענער איז יעלענאַ ניקאָלאַיעוונאַ, עס ווייזט אויס, אַז זי ווייס דאָס און עס איז איהר אַנגענעהם. עס ווערט ביסלעכווייז טונקעלער און אויף די בערג בעווייזט זיך אַ פולע ליכטיגע לבנה.)

פערגעי (צום דאָקטאָר). ניין, דאָקטאָר, ווי עס זאָל נישט זיין, די מענשליכע געפיהלען און טהאטען הענגען נישט אָב אזוי פיעל פון דעם כאראקטער פון דעם מענשען, נאָר פון א גאנצער נעץ איינצעלהייטען און קאָמבינאציעס. וועלכע מען קען כמעט נישט אויפכאפּען. און קיין מענש קען נישט גאראנטירען פאר דאָס, וואָס ער וועט טהון אין דעם אָדער אין יענעם פאַל.

דאָקטאָר. ווי מאָדנע דאָס זאָל נישט אויסקומען — אזוי איז עס.

אנדרעי. נו, און איך פערשטעה עס נישט. יעדער מענש דארף זיך אָבגעבען א דייטליכען רעכנונג אין אלעם. א מענש האָט נישט קיין רעכט צו זיין א נאַר... (פויזע.)

סעריאָזשא (מיט א באַס). פּאָרוטשיק, האָט איהר שוועבעלעך?

פּאָרוטשיק. און א פּאפּיראָס וועט איהר געבען? איך האָב פערגעסען מיין ציגארענטאַש.

סעריאָזשא. דאָס יאָ. וואָס — וואָס, אָבער פּאפּיראָסען האָב איך שטענדיג ביי מיר. און א סך.

סאָניאַ. איהר רויכערט שרעקליך פיעל, סעריאָזשאַ.

סעריאָזשא. מען קען נישט העלפען: א געוואוינהייט... איך רויכער דאָך שוין פון זיעבען יאָהר אָן. מיין אָרגאניזם איז פאר'סמ'ט מיט אלקאָהאָל, מיט ניקאָטין. אין גימנאזיע בין איך פאר רויכערען יעדע וואָך, פינקטליך, געזעסען אין קארצער.

קניאז. און ווארשיינליך פּינקטליכער ווי ביי די לעקציעס.

סעריאָזשא. וויצעלט איך נישט, קניאז... דאָס פּאסט איך גאָרנישט צו אייער פנים. איהר דארפט נאָר רעטזועלהאפט שווייגען און שמייכלען מיט פעראכטונג: אלע גרויסע העלדען שווייגען רעטזועלהאפט און שמייכלען מיט פעראכטונג. און דערביי דארפט איהר וויסען אז אין גימנאזיע דארפען נישט פּאָרקומען קיין לעקציעס. נעמט אייך דאָס אין קאָפּ אריין. (דער קניאז שמייכעלט פערעכטליך און ציהט די פּלייצעס). אָט... א דאָס פארשטעה איך.

וואָס דען, וויצען... סטיל, סטיל דאַרף מען אויסהאַלטען, קניאַז.... אין סטיל ליעגט אַלץ.

יעלענאַ. ווי גוט דאָ איז. ווייסט איהר, ערשט אַצינד האָב איך מיך אָנגעהויבען צוצוגעוואוינען צו קאווקאַז און פיהלען זיין גאַנצע גרויסקייט און שעהנקייט. אין אָנהויב האָב איך איינפאַך מורא געהאַט פאַר איהם. אַך, אַ שאַד, וואָס מיר פאָהרען אין גיכען אוועק.

פאַרוטשיק. טאָ בלייבט דאָ, יעלענאַ ניקאָלאַיעוונאַ.

סאָניאַ. געוויס, בלייבט... ליעבע, טייערע יעלענאַ ניקאָ־לאַיעוונאַ, בלייבט דאָ. זעהט, וואָס קאָסט דאָס אייך? און איך דאַרף דאָך נאָך דאָ בלייבען אַ גאַנצען חודש. דער דאָקטאָר האָט געזאָגט, אַז ער וועט מיך אויף קיין פאַל פריהער נישט אוועקלאָזען.

דאָקטאָר (פון ווייטען). איהר וועט דאָך ווידער אָנהוי־בען צו הוסטען... מען דאַרף זיך גוט אויסרוהען, פאָפּראַווען זיך...

סאָניאַ. איך וועל מיך סיי ווי סיי נישט פאָפּראַווען.... (פויזע.)

פאַרוטשיק. טאָמער וואָלט איהר געבליבען, יעלענאַ ניקאָלאַיעוונאַ. איך וואָלט געקראָגען פאַר אייך אַן אויסגעצייכענט פערד. מיר וואָלטען געריטען אין די בערג....

יעלענאַ. איך וואָלט געבליבען, סערגעי קען אָבער אויף לאַנג נישט איבערלאָזען די רעדאַקציע.

פאַרוטשיק. נו, זאָל סערגעי פּיעטראָוויטש פאָהרען און איהר בלייבט מיט אונז.

קניאַז (פערעכטליך). יעלענאַ ניקאָלאַיעוונאַ, אַלס אַ גע־טרייע פרוי, קען אויף קיין פאַל נישט לעבען אָהן איהר מאַן.

יעלענאַ. וואָס מיינט איהר?

קניאַז. וואָס? אַז איהר זענט די געטרייסטע פון אַלע פרויען... אָה, האָב איך דען אַ העזה צו צווייפלען אין דעם?

סעריאָזשאַ. דעם קניאַז, ווייזט אויס, פאַרדריסען אוי־סערגעוועהנליך די דאָזיגע אונפּאָראויסגעזעהענע אומשטענדען...

קניאַז. נישט שאַרפזיניג... (קלאַודיאַ לאַכט).

י ע ל ע נ א. וואָס לאַכסטו, העסליכע בלאָנדע?

ק ל א ו ו ד י א. אזוי, ס'איז לעכערליך... קיין געטרייע פרויען זענען נישטאָ, קניאז.

ק נ י א ז. וואָס הייסט, עס זענען נישטאָ? אָט איז יעלענא ניקאָלאַיעוונא די ערשטע.

ס אָ נ י א (צערטעלט זיך צו יעלענאַ'ן און גלעט איהר האנד). ווי ליעב איהר זענט, יעלענא...

ק ל א ו ו ד י א. נו, יעלענא ניקאָלאַיעוונא... וועגען אנווע־זענדע רעדט מען נישט, קניאז... דאָס איז ערשטענס. און צוויי־טענס .. מיר זענען אַלע אומשולדיג פון געבוירען... מיר זענען אַלע טריי ביז אַ געוויסער צייט... קלאַפּט זיך דאָס אריין אין קאָפּ.

י ע ל ע נ א (קוקט צום מאַן). בלאָנדע, רעד נישט קיין נאַ־רישקייטען.

א נ ד ר ע י (דרעהט זיך איבער). מיך וואונדערט שטענדיג איין זאך: יעדער מאַן, ווען אפילו ער איז נישט קלוג, נישט שעהן און גאָרנישט אינטערעסאַנט, האָט דאָך אין פערלויף פון זיין לעבען עטליכע פארבינדונגען מיט פארהייראטע פרויען. און אזוי ווי פארהייראטע פרויען זענען געוויס דאָ ווייניגער ווי מענער, באוויייזט, אלזאָ, דער איינפאכער אריפמעטישער רעכנונג, אז יעדע פארהייראטע פרוי דארף כאָטש עטליכע מאָל אָבנאַרען איהר מאַן.

ס ע ר ג ע י. און עס קען זיין, אז מהייל פרויען נארען אָב זייערע מענער צו פיעלע מאָל און שאַפען דערמיט אַ גלייכגעוויכט. (אַלע לאכען).

ס ע ר י אָ ז ש א. יעדענפאַלס פיהרט דאָס ארויף אויף גע־וויסע געדאנקען. איך וואָלט אויף קיין פאַל נישט חתונה געהאַט.

ק ל א ו ו ד י א. אַלע יונגלעך רעדען אזוי. נו, און ווען איהר זאָלט בעגעגענען אזא פרוי...

ס ע ר י אָ ז ש א (גראָב). מיט אייך וואָלט איך יעדענפאַלס נישט חתונה געהאַט.

ק ל א ו ו ד י א. וואָס איז דאָס, חוצפּה גאָר?

ס ע ר י אָ ז ש א. ווי ס'געפעלט אייך.

י ע ל ע נ אָ. סעריאָזשאָ, איהר זענט אונערטרעגליך מיט אייערע שאַרפקייטען... (סעריאָזשאָ דרעהט זיך אויס בייז. קלאַוודיאַ לאַכט הויך) און דאָך ווילט זיך נישט אָוועקפאָהרען. אין מאָסקווע וועלען מיר לאַנג נישט זיין און דערנאָך ווידער אויף אַ גאַנצען ווינטער אין דעם העסליכען כאַרקאָוו. אַך, ווען איהר וואָלט גע־וואוסט ווי כאַרקאָוו האָט מיר דערעסען... (פּויזע). איך ווייס נישט פאַרוואָס מיר ווייזט זיך אַלץ אויס, אַז איך וועל מעהר פון דאָרט נישט אַרויס. איך וועל מסתמא אין ניכען שטאַרבען. (לאַכט).

פ א ר ו ט ש י ק. נו, זעהט איהר, און איהר ווילט אָוועקפאָה־רען. כאָטש פאַר'ן טויט בלייבט מיט אונז אַ ביסעל לענגער.

י ע ל ע נ אָ. ליידער. איך קען נישט. איבריגענס, מיר זענען דאָך אַלע לאַנדסלייט. מיר וועלען זיך אין ניכען ווידער זעהן.

ס אָ נ י אָ. נישט אַלע.

ק נ י אָ ז. איך וועל קומען צו פאָהרען צו'ן אייך קיין כאַר־קאָוו. (יעלענאַ קוקט אויף איהם גנב'יש).

ס ע ר י אָ ז ש א (ווי פאַר זיך). מען וועט איהם דאָרט אָוועק־שטעלען אין גאָרטען איבערצושרעקען די פייגעל...

ק נ י אָ ז. וואָס?

ס ע ר י אָ ז ש אָ. גאָרנישט.

י ע ל ע נ אָ. סעריאָזשאָ...

ס ע ר י אָ ז ש אָ. איך טהו גאָרנישט, יעלענאַ ניקאָלאַיעוונאַ. אויף מיין וואָרט גאָרנישט. איך האָב מיך געוויצעלט...

ק נ י אָ ז. איך האָב נישט ליעב קיין וויצען, הערר סטודענט.

ס ע ר י אָ ז ש אָ (גיט זיך אַ ריס פון אָרט.) אהא... שוין אַ „הערר". נו, און איך האָב מיך ליעב צו וויצלען, ווען מיר געפעלט, הערר קניאָז...

י ע ל ע נ אָ. הערט דאָך אויף, מענער. וואָס איז דאָס אַזוינס? קניאָז, איך בעט אייך...

ק נ י אָ ז. איהר קענט באַפעהלען, יעלענאַ ניקאָלאַיעוונאַ.

י ע ל ע נ אָ (קאָקעטיש). נו, איך באַפעהל... איהר הערט? איך באַפעהל.

קניאז. איך פֿאָלג אייך.

(סעריאָזשאַ לאַכט בייזהאַרציג און פֿאַרוויכערט).

סעמיאָן. וואָס איז דאָס, מיינע הערען? קיינער טרינקט גאָרנישט... וואָס זשע איז דאָס פֿאַר אַ פּיקניק?

קלאַוודיאַ. דערפֿאַר, דוכט זיך, טרינקסטו שוין פֿאַר אַלע.

סעמיאָן (לאַכט). ווי דאַרט פֿאַר אַלע... מען טאָר נישט, קלאַוואָטשקאַ. אַזאַ שעהנער אָוונד...

קלאַוודיאַ (טרוקען). אַ שעהנער אָוונד איז נישט קיין אויסרייד אויף אָנצו׳שכור׳ען זיך.

יעלענאַ. און איך וועל, דוכט זיך מיר, היינט אויף אַן אמת זיין שכור... קניאַז, האָט איהר מיך אַ מאָל געזעהן שכור? איך וועל אייך דאַן אַלע די קעפּ פֿאַרדרעהען. איך וועל זינגען, טאַנצען... (פּלוצלונג) אַך, וואָס פֿאַר אַן אָוונד. אַזאַ אָוונד וועל איך שוין נישט האָבען אין מיין לעבען.

סאָניאַ. צו וואָס רעדט איהר דאָס. ס׳איז אַזוי טרויעריג...

דאָקטאָר. יאַ, טרויעריג... אַט האָב איך דריי געפֿעהרליך קראַנקע און איך ליעג גאָר דאָ. אַט דאָס איז טרויעריג.

אַנדרעי. איהר האָט מיר דערעסען, דאָקטאָר, מיט אייערע קראַנקע. ביי מיר ליעגט שוין די צווייטע וואָך אַן אַרטיקעל נישט פֿאַרענדיגט און איך רעד גאָרנישט.

סערגעי. די קראַנקע וועלען אָהן אייך אויך שטאַרבען, דאָקטאָר. פֿון דעם וועט זיי נאָר גרינגער אָנקומען דער טויט.

סעמיאָן. סעריאָזשאַ, פּאָרוטשיק, וויין?

קלאַוודיאַ. ווירקליך. לאָמיר בעסער טרינקען. קומט, סעריאָזשאַ. אַז רוסישע מענשען זיצען לאַנג צוזאַמען, טרינקען נישט און שפּיעלען נישט אין קאָרטען, הויבען זיי אונבעדינגט אָן צו רעדען וועגען ליטעראַטור אָדער וועגען טויט... אומעטיג! (שטעהט אויף און געהט צו דער גרופּע ביים סאַמאָוואַר).

סערגעי. אַ גאַנץ ריכטיגע באַמערקונג...

סעמיאָן (מיט פֿרייד. אָה, מיין קלאַוואָטשקאַ איז אַ חכמת... איהר קענט זי נאָך נישט. איינמאָל האָט זי...

קלאוודיא (גיסט אָן וויין, קניהענדיג). הער אויף, סעמיאָן סעמיאָנאָוויטש, אַז נישט וועל איך באַלד ווידער מאכען א ריכ־טיגע באמערקונג. ווען א מאַן איז ענטציקט פון זיין פרוי, איז ער אָדער א נאַר...

דאָקטאָר. אָדער זי...

קלאוודיא. אָדער זי נאַרט איהם גאַנץ קונציג אָב.... (לאַכט) אַלזאָ, געהען מיר היינט צום וואסערפאַל אָדער נישט?

סאָניא (שפּרינגט אויף.) געווים געהען מיר. סעריאָזשא, שטעהט אויף.

סעריאָזשא (שטעהט פויל אויף). וואָס איז דאָרט אַזוי אינ־טערעסאַנט? א וואסערפאַל ווי א וואסערפאַל... ס'גיסט זיך וואַ־סער. וואָלטען מיר בעסער געגאַנגען טהיי טרינקען, הא...

פּאָרוטשיק. אָנגיסען זיך מיט וואסער וועלען מיר שפּע־טער, ווען די לבנה וועט אויפגעהן.

יעלענא. פּאָרוטשיק, ברענגט מיר וויין. עס איז מיר אַזוי גוט, אַז פּאַר פוילקייט גלוסט זיך מיר פון אָרט נישט צו ריהרען.

פּאָרוטשיק (רייסט זיך אויף פון אָרט). געווים. וועלכען וויין?

יעלענא. אַלצאיינס... (בלייבט אַליין מיט'ן קניאז).

קניאז. זענט איהר צופריעדען דערמיט וואָס איך פאָלג אייך, יעלענא ניקאָלאַיעוונא? גלויבט מיר, אַז דאָס יונגעל האָט מיר דערעסען, און ווען נישט אייער באַפעהל...

יעלענא. איהר זענט אַליין נאָך אויך א אינגעל...

קניאז. וועט איהר ווירקליך אוועקפאָהרען?

יעלענא. ליידער, יא.

קניאז. בלייבט.

יעלענא. צוליעב וואָס?

קניאז. צוליעב וואָס? ניין, צוליעב ועמען...

יעלענא. נו, צוליעב ועמען?

קניאז. צוליעב מיר...

יעלענא. צוליעב אייך? (זי קוקט איהם אין די אויגען

און לאָזט אַראָב איהר האַנד, אַזוי ווי נישט ווּלענדיג. ער קושט שטאַרק איהר האַנד. יעלענאַ ניקאָלאַיעווּנאַ לאַכט שטיל און קוקט איבער דער פּלייצע צו די איבריגע. דער פּאַרוטשיק קומט צו).

פּ אַ ר ו ט ש י ק. ערלויבט, יעלענאַ ניקאָלאַיעוונאַ. (זי בע־פרייט שנעל איהר האַנד) און איהר, קניאַז, וואָס טרינקט איהר עפּעס גאַרנישט?

ק נ י אַ ז. ווען איך טרינק וויין בין איך פעהיג צו באַגעהן גרויסע נאַרישקייטען.

י ע ל ע נ אַ (גיט שנעל אַ קוק אויף איהם און לעגט צו דאָס גלאָז צו די ליפּען, גיט מיט אַ מאָל אַ טרינק אויס און הויבט אויף דאָס גלאָז מיט טריאומפף). אָט ווי אַזוי... (לאַכט).

פּ אַ ר ו ט ש י ק. בראַוואָ! אין אַזאַ אָווענד, אין דער אַנ־וועזענהייט פון אַזאַ פרוי, ווי יעלענאַ ניקאָלאַיעוונאַ, קען מען אָהן וויין אויך באַגעהן נאַרישקייטען...

ס ע ר י אָ ז ש אַ (קומט צו). און דו ברוט?

פּ אַ ר ו ט ש י ק. פאַרוואָס ברוט?

ס ע ר י אָ ז ש אַ. אָה, עס זענען דאָ אַזעלכע פּאַפּיראָסען „ברוט“... צעהן שטיק — זעקס קאָפּיקעס.

פּ אַ ר ו ט ש י ק. וואָס עפּעס אין מיטען דרינען פּאַפּיראָסען?

ס ע ר י אָ ז ש אַ. גאַרנישט, גלאַט, אַזוי זיך...

י ע ל ע נ אַ. סעריאָזשאַ, שוין ווידער?

ק ל אַ ו ו ד י אַ (פון ווייטען). קניאַז, קומט נאָר אַהער, איך וויל מיט אייך אויסטרינקען אויף ברודערשאַפט.

ס ע מ י אָ ן (וואָרנענדיג). קלאַוואָטשקאַ!

ק ל אַ ו ו ד י אַ. איך לאַך דאָס... סעמיאָן סעמיאָנאָוויטש וויל טרינקען.

ק נ י אַ ז. איך טרינק קיינמאָל נישט אויף ברודערשאַפט.

ק ל אַ ו ו ד י אַ. איהר ווילט ניט? נו, וועל איך טרינקען מיט סעריאָזשאַ׳ן. סעריאָזשאַ, ווילט איהר מיט מיר אויסטרינקען אויף „דו“?

ס ע ר י אָ ז ש א (אָנגעבלאָזען). ניין. לאָזט מיך צורוה אויף „איהר“, איך בעט אייך.

ק ל אָ ו ד י אַ. סיי ווי סיי וועט איהר מיט מיר זיין אויף דו...

ס ע ר ג ע י. פארוואָס מיינט איהר אַזוי?

ק ל אָ ו ד י אַ. אַזוי ווייזט זיך מיר אויס... (לאַכט).

ס ע ר י אָ ז ש אַ. טאַ צלמ׳ט אייך איבער, עס זאָל זיך אייך נישט אויסווייזען.

י ע ל ע נ אַ. שוין ווידער. וואָס איז מיט אייך, סעריאָזשאַ? צו אַלע טשעפּעט איהר זיך, יעדען זאָגט איהר חוצפה׳דיגע זאַכען...

(דער קניאַז מיט׳ן פּאַרוטשיק געהען צום באַרג און רעדען עפּעס, קוקענדיג אויף סעריאָזשאַ׳ן).

ס ע ר י אָ ז ש אַ. איך קען נישט צוזעהן, יעלענאַ ניקאָלאַיעווי נאַ, ווי אייך רינגלען אַרום אַזעלכע נידריגע און נארישע מענשען... איך פאַרשטעה נישט, ווי אַזוי איהר קענט געפינען פאַרגניגען אין זייער געזעלשאַפט... לויט מיין מיינונג, לאָזט איהר זיך שוין צו־פיעל אַראָב.

י ע ל ע נ אַ. אַך, סעריאָזשאַ, איהר זענט נאָך יונג, דאַרום האָט איהר פיינט קאָמפּראָמיסען. אין אמת׳ען זענען דאָך דאָס אַלע אַ ביסעל לעכערליכע, אָבער איינפאַכע און ליעבע מענשען. מען דאַרף פון זיי נישט פיעל פאָדערען...

ס ע ר י אָ ז ש אַ. אַך, גאָט מיינער... ווענינג האָב איך מיך אַרומגעשלעפּט מיט געמיינהייטען. אָבער זייער געזעלשאַפט ער־נידריגט אייך; עס מאַכט אייך עהנליך צו אַלע...

י ע ל ע נ אַ. סעריאָזשאַ, איך בין דאָך ווירקליך אַזאַ מענש ווי אַלע.

ס ע ר י אָ ז ש אַ (מיט יוגענדליכער בעגייסטערונג). ניין, איהר זענט נישט אַזוי ווי אַלע. איהר ווילט אפשר זיין אַזעלכע, אָבער עס גיט זיך אייך נישט איין.

י ע ל ע נ אַ. איך פאַרשטעה אייך נישט, סעריאָזשאַ. איהר זענט זעהר אַ וואויל אינגעל, אָבער וואָס אַזוינס געפינט איהר אין

מיר? איך פארזיכער אייך, אַז איך בין די איינפאכסטע פרוי. מיין מאַן׳ס ווייב און ווייטער גאָרנישט.

סעריאָזשאַ. איהר ווייסט אַליין נישט, יעלענא ניקאָ־לאיעוונא, וואָס פאר אַ מענש איהר זענט...

יעלענא. איינפאַך, איהר זענט אַ בעגייסטערט אינגעל, סעריאָזשאַ. איך קען נאָך מיינען, אַז איהר זענט פארליעבט אין מיר...

סעריאָזשאַ. פארוואָס רעדט איהר דאָס? פארליעבט... דאָס איז אַ געמיין וואָרט. דער פּאָרוטשיק איז פארליעבט, דער קניאז איז פארליעבט...

יעלענא. ענטשולדיגט. איך האָב עס געלאכט. (זי נעמט זיין האַנד און צערטעלט איהם מיט די אויגען).

סעריאָזשאַ. איהר זענט אַן אונגעוועהנליכע פרוי. אין פארגלייך מיט אייך, זעהט אַלץ אויס עפּעס אַזוי טרויעריג, געמיין... איך קען אייך אַלץ זאָגען: ביז איצט האָט זיך מיר אויסגעוויזען, אַז איך ליעב סאָניע׳ן, און אַצינד איז מיר בלויז אַ רחמנות אויף איהר. עפּעס איז זי אַזאַ׳ן אומעטיגע, אַ קוים בעמערקבארע... אַך, ווען איהר וואָלט ווייסען, ווי עס טהוט מיר וועה, וואָס איך זעה אויס אין אייערע אויגען נאָר ווי אַ יונגעל...

יעלענא (לאָזט אָב זיין האַנד). פון וואַנען ווייסט איהר דאָס, סעריאָזשאַ?

סעריאָזשאַ (האַסטיג). וואָס ווילט איהר זאָגען, יעלענא ניקאָלאיעוונא? עס קען נישט זיין...

סערגעי (קומט צו). לענאַ, פארוואָס זיצסטו אויפ׳ן שטיין? קענסט דיך נאָך פארקיהלען. וועגען וואָס קאָכט איהר זיך אַזוי, סעריאָזשאַ?

סעריאָזשאַ (טרויעריג). אַזוי. וועגען גאָרנישט.

יעלענא (שנעל). ער באקלאָגט זיך פאר מיר אויפ׳ן קניאז... אַ, ס׳איז ווירקליך קאַלט געוואָרען. גיב מיר דיין האַנד. ווייסט, איך האָב היינט אַ סך געטרונקען... דאָס איז נישט גוט.

ס ע ר ג ע י (העלפט איהר אויפשטעהן). אפשר וואָלסטו גע־טרונקען טהיי?

י ע ל ע נ אַ. ווירקליך. קום. (זי נעמט איהם אונטער'ן אָרעם און געהט. זי קוקט צוריק איבער דער פּלייצע צו סעריאָזשאַ'ן. סער־יאָזשאַ קוקט איהר נאָך, נעמט אַראָב דאָס היטעל, ווישט זיך אָב דעם שטערען און שמייכעלט גליקליך, קוקענדיג אויף די בערג, אויף די סאָס־נעס, אויפ'ן הימעל).

ק ל אַ ו ו ד י א (קומט צו און זעצט זיך אויף יעלענאַ'ס אָרט). זענט איהר אַליין? האָט איהר גאָרנישט געגען מיין אנוועזענהייט?

ס ע ר י אָ ז ש אַ. הא? גאַנץ עגאַל...

ק ל אַ ו ו ד י א. ליעבענסווירדיג... זאָגט מיר, סעריאָזשאַ, פארוואָס האסט איהר מיך אַזוי?

ס ע ר י אָ ז ש אַ. פון וואַנען נעמט איהר דאָס?

ק ל אַ ו ו ד י אַ. נו, פון וואַנען... איהר קוקט אויף מיר שטענ־דיג אַזוי ווילד, איהר רעדט צו מיר מיט חוצפּה, איהר טשעפּעט זיך צו מיין יעדען וואָרט. בין איך אייך ווירקליך אויף אַזוי ווייט פארהאַסט?

ס ע ר י אָ ז ש אַ (גראָב). יאָ.

ק ל אַ ו ו ד י א (שמייכעלט וועהמוטהיג). דאָס איז כאָטש אָפענהערציג.

ס ע ר י א ז ש א. צו וואָס־זשע פרעגט איהר?

ק ל אַ ו ו ד י אַ. גאָרנישט. אמת איז אמת. אייגענטליך געפעלט מיר דאָס, וואָס איהר זענט אַזוי אָפענהערציג און גראָב. אין דער ווירקליכקייט זענט איהר אַ גאַנץ ליעב יונגעל, אַ גוט יונגעל, און נאָך גאָר אומשולדיג...

ס ע ר י א ז ש א. און דאָס געפעלט אייך אַממייסטען.

ק ל אַ ו ו ד י א (לאַכט אונהיימליך). נו, וואָס... ס'איז אינ־טערעסאַנט...

ס ע ר י א ז ש א. זעהר?

ק ל אַ ו ו ד י א. יא, זעהר. און ווען איהר וואָלט נישט זיין אַזוי האָפנונגסלאָז פארליעבט אין לענאַ'ן...

ס ע ר י א ז ש א. וואָס רעדט איהר נאַרישקייטען?

ק לַ א ו ד י א. נו, נענוג. דאָס זעהען דאָך אַלע. און וואָס איז דאָ אַזוינס? איהר זענט נאָך יונג און לענאַ איז זעהר אַ שעהנע, אַ פּיקאַנטע פרוי... דאָס איז נאַטירליך. אויב איהר ווילט וועל איך אייך געבען אַנ'עצה.

ס ע ר י א ז ש א. איך דאַרף נישט. באַפרייט מיך פון אייערע עצות.

ק לַ א ו ד י א. איהר ווילט נישט? אומזיסט. איך קען דאָך פרויען בעסער פון אייך. איהר האַלט זיכער פאַר אַ גאָטסלעסטע־רונג אפילו אַ קוק צו טהון אויף לענאַ'ן, אַזוי ווי אויף אַ פרוי; און זי, אַזוי גוט ווי אַלע פרויען, דאַרף גאַרנישט מעהר ווי דאָס...

ס ע ר י א ז ש א. איהר זאָלט זיך נישט דערוועגען צו רעדען וועגען יעלענאַ ניקאָלאַיעוונאַ אַזעלכע געמיינהייטען.

ק לַ א ו ד י א. פאַרוואָס? לענאַ איז פּונקט אַזאַ פרוי, ווי מיר אַלע זינדיגע פרויען. געוויס, זי האָט זעהר ליעב איהר מאַן, אָבער אייביג איינס און דאָס זעלבע, אייביג איינס און דאָס זעלבע — לאַנגווייליג. און אויף אייער זייט איז יוגענד, נישט פאַר־שוועכטע קרעפטען... איהר האָט דאָך נאָך קיינעם נישט גע־ליעבט? איהר מיינט, אַז איהר איז דאָס נישט אינטערעסאַנט? זי איז נישט נייגעריג? און אין אַ פרוי דאַרף מען צו אַלעמערשטען דערוועקען די נייגעריגקייט. איהר זייט אַ ביסעלע דרייסטער, אַ ביסעל מעהר נאַכאַל...

ס ע ר י א ז ש א. איך פאַרוועהר אייך צו רעדען אין אַזאַ טאָן וועגען יעלענאַ ניקאָלאַיעווגאַ אין מיין געגענוואָרט.

ק לַ א ו ד י א (וויציג). פאַרוואָס און פאַרוועןּ? געדענקט, סעריאָזשאַ, אַז פרויען שעצען נישט יענע מענער, וואָס טהון תפלה צו זיי... אַ פרוי האָט געוויס זעהר ליעב פאַרעהרונג, אָבער זי גיט זיך אָב נאָר יענעם, ווער עס פאַראַכט זי אַ ביסעל. דערפאַר וואָס איהר פאַרגעטערט אַזוי יעלענאַ'ן, דערפאַר דערנעהנטערט זי אייך אַ ביסעלע; וועט קומען עפּעס אַ קניאַז און וועט זי גאַנץ רוהיג אוועקרייסען פון אונטער אייער נאָז...

ס ע ר י א ז ש א. אויב איהר וועט נישט אויפהערען...

ק ל א ו ו ד י א. נו, גוט. איך וועל נישט מעהר. פארגעטערט זי און קניהט פאר איהר. ווי איהר ווילט אייך. ווייסט איהר, סעריאזשא, ווען איהר בייזערט זיך ווערט איהר א גאנץ אינטערע־סאנטער מאנספערשוין.. איך וואלט געוואלט וויסען, ווי אזוי איהר זענט מיט א פרוי. ווען איהר וואלט געווען מיין געליעבטער, וואלט איך אייך עקסטרע גערייצט און געפייניגט מיט אייפערזוכט. איהר זענט מסתמא שרעקליך אייפערזיכטיג, סעריאזשא. איהר וואלט מיך געשלאגען...

ס ע ר י א ז ש א. איך וואלט אייך גוט געשלאגען, אבער נישט אוים אייפערזוכט.

ק ל א ו ו ד י א. דאס איז אינטערעסאנט. מיך האט נאך קיינער נישט געשלאגען. אך, א שאד, וואס איהר זענט נישט מיין געליעבטער.

ס ע ר י א ז ש א. זאגט מיר, איך בעט אייך, זענען פאראן פיעל צווישען אייערע בעקאנטע מענער, וואס האבען נאך נישט געהאט די עהרע צו זיין אייערע געליעבטע?

ק ל א ו ו ד י א. יא. איהר זענט דער ערשטער. (סעריאזשא ציהט מיט די פלייצעס). אך, סעריאזשא, סעריאזשא, אומזיסט פאר־אכט איהר מיך אזוי. אויף מיין ווארט, איך בין נישט ערגער פון אנדערע פרויען. איך בעהאלט נאר נישט דאס, וואס אנדערע בע־האלטען. און וואס ווילט איהר פון מיר? איך זאל זיין געטריי מיין סעמיאן סעמיאנאוויטש'ען? גיט נאר א קוק אויף איהם. און איך בין דאך יונג און שעהן... דאס וועט איהר נישט אבלייי־קענען? מיר ווילט זיך אויך לעבען, ליעבע, שעהנע מאמענטען...

ס ע ר י א ז ש א. נישטא וואס צו רעדען: שעהנע מאמענ־טען... איבערגעבען זיך צו יעדען איינעם...

ק ל א ו ו ד י א. נו, איבערגעבען זיך... נישט דאס איז די הויפטזאך. דאס איז שוין דער אונפארמיידליכער סוף, וועלכען איהר מענער פאדערט. און איך וועל אייך זאגען, מיין ליעבער, אז א פרוי איז נאר דאמאלס אינטערעסאנט, לעבעדיג, שארפזיניג, ווען עס

רינגעלט זי אַרום אַן׳אַטמאָספערע פון פאַרליעבטקייט... אַנדערש ווערט זי זויער, טעמפּ און בלייבט איינפאַך אַ נאַרישע, פעטע באַבע... איך קען נישט פאַרטראָגען קיין נאַרישע פעטע באַבעס...

ס ע ר י אָ ז ש אַ. פאַרוואָס פּונקט אַ פעטע? און פאַרוואָס קענען מענער לעבען אָהן אַן׳אַטמאָספערע פון פאַרליעבטקייט?

ק ל אַ ו ד י אַ. דאָס איז אַ גאַנץ אַנדערע זאַך. מענער האָבען פיעל אַנדערע אינטערעסען — געזעלשאַפטליכע טעטיגקייט, קונסט, ליטעראַטור... און מיר וואָס? וואָס וועל איך, צום בייַשפּיעל, טהון, ווען איך וועל מיך אָוועקזעצען נעבען מיין סעמיאָן סעמיאָנאָוויטש׳ען, וואָס שלאָפט דריי שעה נאָך יעדען מיטאָג; כראָפּעט און שפּיעלט גאַנצע אָוונדען אין קאָרטען?

ס ע ר י אָ ז ש אַ. אַ פרוי האָט אויך פיעל צו טהון.

ק ל אַ ו ד י אַ. וואָס? ליעגען אין קימפּעט? וואַשען די פּאָדלאָגעס?

ס ע ר י אַ ז ש אַ. פאַרוואָס פּונקט די פּאָדלאָגעס?

ק ל אַ ו ד י אַ. אַך, סעריאָזשאַ, איך בין געווען אויף קורסען, געלעזען רעפעראַטען, געלאָפען אויף לעקציעס און פאַרזאַמלונגען. דאָס אַלץ איז נאָר נאָכגעקרימט זיך. פאַר אַ מאַן איז דאָס אַ גאַנצע וועלט, וועלכע ער האָט אַליין בעשאַפען און וואו ער פיהלט זיך היימיש. פאַר אַ ווירקליך מענעריש לעבען דאַרף מען פאַרשטאַנד, טאַלענט און ווילענסקראַפט און געזונטע מוסקולען... ווען אַ פרוי נעמט זיך צו מענערישער טעטיגקייט ווערט זי נאָר לעכערליך און הילפלאָז. ביז איצט האָט נאָך קיין פרוי קיין איין מינדעסטען זעלבסטשטענדיגען געדאַנק ניט אויסגעטראַכט, ווי אַזוי־זשע קען זי קעמפפען מיט אייך? אמאָל, אמאָל, אפשר אין דרייהונדערט יאָהר אַרום, ווען דאָס גאַנצע לעבען וועט זיך ענדערען און די פרוי וועט אויך ווערען גאַנץ אַנדערש, דאַמאָלס, קען זיין, וועט די פרוי אויך געפינען איהר אייגענטליכע בעשעפטיגונג און מענער וועלען קוקען אויף איהר גאַנץ אַנדערש, אָבער אַצינד...

ס ע ר י אַ ז ש אַ. און אַצינד איז אויך, לויט מיין מיינונג, בעסער טאַקע פּאָדלאָגעס צו וואַשען, איידער...

קלאודיא. נו, דאָס איז שוין גוט יענעם צו זאָגען... איהר פראָבירט גאָר אַליין צו וואַשען די פּאָדלאָגעס און דערנאָך וועלען מיר רעדען. איך וואָלט גוט אויסגעזועהען מיט אַ נאַסער שמאַטע און אַן׳עמער וואַסער...

סעריאזשא. יעדענפאַלס בעסער ווי אַצינד.

קלאודיא. פאַרוואָס־זשע האָט איהר זיך נישט פאַר־ליעבט אין אונזער קעכין פעקלאַ? זי וואַשט אויסגעצייכענט די פּאָדלאָגעס. לענאַ לעגט דאָך אויך קיינמאָל נישט אַריין אַ האַנד אין קאַלטען וואַסער... לאָזט אָב, איך בעט אייך, אייערע דרשות. בעסער גיט נאָר גוט אַ קוק אויף מיר...

סעריאזשא. נו, איך קוק...

קלאודיא. און איהר זעהט, פאַרשטעהט זיך, גאָרנישט?

סעריאזשא. איך זעה, אַז איהר זענט — אַ ציעמליך שעהנע פרוי... נו, וואָס־זשע איז?

קלאודיא. נאַריש יונגעל, וואָס איהר זענט. נאָך גאָר אַ נאַר... איהר ווייסט, איך בין אויף אייך אַזוי בייז, אַז איך בין בערייט אַרויפצוּוואַרפען זיך אייך אויפ׳ן האַלז.

סעריאזשא. פאַרוואָס?

קלאודיא. צו באַווייזען אייך, אַז אַלע אייערע שעהנע ווערטער זענען בלויז ביכערישע דומהייטען און איהר אַזוי גוט ווי אַלע, דאַרפט נאָר האָבען אַ שעהנע פרוי... איך וואָלט אייך געוואָלט אַזוי דעם קאָפּ פאַרדרעהען, אַז איהר זאָלט מיר נאָכקריכען אויף אַלע פיער...

סעריאזשא. איך דאַנק אייך זעהר.

קלאודיא. און דערפאַר וויל איך זיין אייערע, איהר הערט?

סעריאזשא. איהר ווילט מיך פּשוט איבערראַשען מיט אייער ציניזם. אומזיסט. אין אונזער צייט קען מען קיינעם נישט איבערראַשען.

קלאודיא (בויגט זיך צו צו׳ן איהם מיט׳ן גאַנצען קערפּער). איך וויל קיינעם נישט איבערראַשען, נאָר פראָסט מיר ווילט זיך

אזוי... דאָס איז מיין קאפריז... איהר ווייסט, מאָרגען אָוועגד וועל איך זיין אַליין, סעמיאָן סעמיאָנאָוויטש שפּיעלט אין קלוב. קומט. איך האָב זעהר אַ דורכזיכטיגען רויטען כאַלאַט און איך זעה אויס אין איהם זעהר אינטערעסאַנט. איך וועל איהם אָנטהון צוליעב אייך, איהר הערט? איהר האָט דאָך נאָך מיך נישט געזעהן? איך בין פיעל שענער פון אייער יעלענאַ ניקאָלאַיעווּנאַ. קומט, איך וועל וואַרטען אויף אייך...

סעריאָזשאַ. איך וועל נישט קומען.

קלאַוודיאַ. איהר וועט נישט קומען?

סעריאָזשאַ. ניין.

קלאַוודיאַ (בויגט זיך צו נאָך נעהנטער און קוקט איהם אין די אויגען אַריין מיט אַ מאָדנעם, כמעט שרעקליכען בליק). איהר וועט קומען?

סעריאָזשאַ (אויפגערעגט). צו וואָס דאַרפט איהר מיך?

יעלענאַ (קומט צו אַרומגענומען מיט סאָניען). וועגען וואָס קריעגט איהר זיך דאָ?

סאָניאַ. סעריאָזשאַ ווערט אונערטרעגליך מיט זיינע קריעגערייען.

סעריאָזשאַ. זאָל אייך קלאַוודיאַ מיכאַילאָוונאַ אַליין דערצעהלען, וואָס זי האָט מיר פאָרגעלעגט...

יעלענאַ. בלאָנדע!

סעריאָזשאַ. דער טייוועל ווייסט, וואָס דאָס איז... (געהט אַוועק).

סאָניאַ (לאָזט אָב יעלענאַ'ן און לויפט איהם נאָך). וואָס איז געשעהן, סעריאָזשאַ?

סעריאָזשאַ. גאָרנישט. איהר, סאָניא, זענט נאָך אַ מיידעלע און ווייסט נאָך פיעל זאַכען נישט... און ווען איהר וועט זיי געוואָהר ווערען וועט איהר אַליין ווערען אַזעלכע.

סאָניא (וויינענדיג). איך פארשטעה נישט, סעריאָזשאַ. (זיי געהען צום באַרג, וואו עס זיצען אויף'ן שטיין און רויכערען דער פּאָרוטשיק מיט'ן קניאָז).

י ע ל ע נ א. דאָס איז שוין נישט שעהן, בלאָנדע.

ק ל א ו ו ד י א. וואָס?

י ע ל ע נ א. סעריאָזשאַ'ן, אמוועניגסטענס, האָסטו נעמענט צורוה לאָזען...

ק ל א ו ו ד י א. דו ביזט אייפערזיכטיג?

י ע ל ע נ א. אויף וועמען? מיט וועמען? סעריאָזשאַ מיט דיר? דו ביזט משוגע געוואָרען, בלאָנדע...

ק ל א ו ו ד י א. נו יא, איך בין אַ משוגע'נע, אַן אויסגעלאַסענע, און איהר אַלע זענט מלאכים פון ריינקייט און צניעות... אָה, לאָזט מיך צורוה. מאַך דיך נישט, איך בעט דיך, פאר אַזאַ בעליידיגטע אומשולד. מיט דעם קענסטו נאָר אָבנאַרען דיינע פאַר־עהרער, אָבער נישט מיך.

י ע ל ע נ א. דו ביזט משוגע געוואָרען.

ס ע מ י אָ ן (קומט צו מיט אַ טעלער). קלאַוואָטשקא, טאָמער וואָלסטו עפּעס געגעסען...

ק ל א ו ו ד י א (גיט איהם אַ שטויס אָב. דער טעלער פאַלט איהם אַרויס). אַך, געהט צום טייוועל! איהר האָט מיר אַלע דערעסען. (זי געהט צום פּאָרטשיק אויפ'ן שטיין און זעצט זיך ביים סאַמע ברעג פונ'ם אָבגרונד).

ס ע מ י אָ ן. קלאַוואָטשקא... איך... קלאַוואָטשקא... ווייסט איהר נישט, וואָס מיט איהר איז? אפשר האָב איך?... ווען איהר זאָלט וויסען, ווי ביי איהר זענען די לעצטע צייט די נערוועז צו־רודערט... איך בעט מיך ביי איהר זי זאָל זיך קורירען, און זי בייזערט זיך... איך בין געזונד, זאָגט זי... נו, ווי געזונד זי איז... איהר זעהט אַליין, וואָס מיט איהר איז. און אַזוי איז שטענדיג. איך וויים נישט פאַרוואָס. נו אָט, זעהט איהר, זי וועט דאָך נאָך אַריינפאַלען אין וואַסער. קלאַווטשקא... איך וויים שוין אַליין נישט וואָס מיט איהר צו טהון...

א נ ד ר ע י. דו פּרווו זי נאָר אביסעלע גוט דורכצוקלאַפּען... (קלאַוודיא לאַכט).

ס ע מ י אָ ן. וואָס הייסט דאָס דורכצוקלאַפּען? וואָס מיינ־

סטו דיר, אנדרעי איוואנאָוויטש? איך וואָלט דיך געבעטען צו זיין אביסעלע פאָרזיכטיגער אין דיינע אויסדריקען. דו האָסט קיין רעכט נישט, איך בעט דיך זעהר...

אנדרעי. נו, פרעה דיך, איך האָב נאָר געשפּאַסט...

סעמיאָן. ניין. איך בעט דיך טאַקע זעהר. איך קען נישט ערלויבען, אז אין אזעלכע אויסדריקען... ווי דו ווילסט דיר, אָבער דו מוזט בעטען ענטשולדיגונג ביי קלאַוואַטשקא'ן...

אנדרעי. גוט מאָרגען. א נייע געשיכטע.

סעמיאָן. מיין ווייב — אַן אויסגעצייכענטע, א וואונדערבאַרע פרוי... זי איז א קראַנקע, זי האָט נערוועו, אָבער דו ווערסט נישט דערוועגען...

סערגעי. לאָזט שוין אָב, סעמיאָן סעמיאָנאָוויטש. גלייך איהר וואָלט נישט געקענט אַנדרעיען.

סאָניא (פון בארג). זעהט, די לבנה, די לבנה...

יעלענא. ווי שעהן!

דאָקטאָר. יא, שעהן... איך האָב דריי קראַנקע און איך זיץ דאָ און קוק אויף דער לבנה.. ווי מאָדנע דאָס קומט נישט אויס, און אין אמת'ן איז עס א גרויסע חזיר'יי...

סאָניא. פארגעסט אייערע קראַנקע, דאָקטאָר. איך בין דאָך אויך א קראַנקע. געפינט איהר זיך, אלזא, דאָרט וואו איהר ערפילט אייערע פליכטען. זעהט בעסער, ווי גוט דאָ איז. און ביי אונז אין מאַלאַראַסיע שפּרינגט מען היינט איבער די פייערען...

סערגעי. לאָמיר אויך מאַכען א פייער. איך האָב ליעב די פייערען אויפ'ן פעלד אין א לבנה-נאַכט. וואונדערליך זעהען אויס די שאָטענס, וואָס קריכען אַרום דעם פייער; א רויך, א באַוועגונג, א קנאַקעריי, און אז מען הויבט אויף די אויגען אין דער הויך? דאָרט איז אזא רוהיגע, הייליגע שטילקייט. און שטענדיג ווערט מיר טרויעריג אויפ'ן האַרצען, פאַרוואָס אונזער וואָרט איז אזוי אָרעם, אז מען קען דאָס אַלץ נישט איבערגעבען...

יעלענא (שלאָגט איבער). ווייסט איהר וואָס, לאָמיר אויך שפּרינגען איבער'ן פייער...

סאניא (שפרינגט אויף פרעהליך). לאזט, לאזט. יעלענא ניקאלאיעווגא, טייערע, לאזט! סעריאזשא. איהר וועט שפרינגען איבער'ן פייער?

סעריאזשא (געהט צו). פארוואס נישט?

יעלענא. און איהר, פארוטשיק, וועט שפרינגען?

פארוטשיק. פאר אייך וועל איך שפרינגען נישט נאר איבער'ן פייער, נאר אפילו אין פייער אריין.

סעריאזשא. דערביי אין דעם גאנצען פאראדנעם אוני־פארם.

יעלענא. אט אזוי. (זי נעמט איהם אונטער'ן ארעם און גיט זיך א לייכטען דריק צו צו'ן איהם). איך האב נישט געוואוסט, אז איהר זענט אזא העלד. און איהר, קניאז, וואלט געשפרונגען אין פייער אריין צוליעב מיר? קומט, לאמיר ארייגשפרינגען און פאר־ברענט ווערען.

קניאז. צוזאמען?

יעלענא. צוזאמען.

קניאז. איך בין בערייט.

סעריאזשע. דער קניאז וועט נישט שפרינגען איבער'ן פייער. וואס הייסט, אזא העלד, און אין מיטען דערינען נאר שפרינגען איבער'ן פייער... דאס פאסט נישט...

קניאז. שפרינגען וועל איך אפשר טאקע נישט, אבער אריינווארפען אין פייער וועל איך, דוכט זיך, יא אימעצען...

סעריאזשא. אך, ווי שרעקליך.

קניאז. עס קען זיין שרעקליך אדער נישט שרעקליך, אבער אימעצען וועל איך היינט די אויערען אויסרייסען...

סעריאזשא. וואס?

סערגעי (שטעלט זיך צווישען זיי). נו, גענוג! (דער קניאז דרעהט זיך אויס און געהט אוועק. סעריאזשא קוקט איהם נאך).

סעריאזשא. גראביאן...

סערגעי. איהר זענט אליין שולדיג. מען קען דאך נישט

א גאנצען טאָג צושטעהן צו'ן א מענשען און נישט בעשטראָפט ווערען.

סעריאָזשא. איך וועל איהם אָנרייבען א מאָרדע.

סערגעי. איהר וועט שוין נישט רייבען, איך גאראנטיר אייך. וואָס טהוט זיך דאָס היינט מיט אייך?

קלאוודיא (פון ווייטען, מיט גאל). אייפערזיכטיג...

יעלענא (שנעל). געהען מיר היינט צום וואסערפאל אָדער נישט?

סערגעי (קאַלט). ווי איהר ווילט.

פּאָרוטשיק. מען דארף געהן. די לבנה איז אויפגע־גאנגען. איצט זעהט דאָרט אויס וואונדערבאר. קלאוודיא מיכאַי־לאָוונא, איהר געהט?

קלאוודיא. געוויס געה איך. און איהר וועט זיין מיין קאוואליר? (זי געהט צו זיי).

פּאָרוטשיק. קלויבט אָן א סך האָלץ אין וואלד. איך וועל אייך אָבקאָכען א שאשליק, וועט איהר אין גאנץ קאווקאז אזוינס נישט געפינען.

סעריאָזשא. גוט.

(סעריאָזשא געהט מיט סאָניען. קלאוודיא מיט'ן פּארוטשיק. דער קניאָזווארט).

יעלענא. און דו וועסט געהן, סערגעי?

סערגעי. געהען מיר, אויב דו ווילסט. (דער קניאז דעריאָגט דעם פּאָרוטשיק מיט קלאָוודיא'ן).

יעלענא (לאַשטשענדיג). וואָס ביזטו אזוי אומעטיג?

סערגעי. אזוי.

יעלענא. ביזט מיט מיר אונצופריעדען?

סערגעי. פארוואָס? ניין.

יעלענא. נו, טאָ, טאָ... איך קען מיך נאָך צואווינען.

סערגעי (שמייכעלט נישט ווילענדיג). קינד דו... קען מען דען אויף דיר ערנסט אין כעס זיין?

י ע ל ע נ א. און מען דארף אויך נישט. קען מען זיך דען בייזערען אויף אזא שעהן ווייבעלע, ווי איך...

ס ע ר ג ע י. דו ביזט היינט ווירקליך שעהן. א קאָקעטקע ביזטו ביי מיר, לענאָטשקא. האָסט ליעב, ווען מען גיט זיך מיט דיר אָב...

י ע ל ע נ א. אָ, נארישקייטען. זעהר נויטיג. גלאַט אזוי, עס איז מיר פרעהליך. (קוקט איהם אין די אויגען). בין איך היינט אינטערעסאנט, וואָס? און די ווילסט מיר אפילו נישט א קוש טהון?

ס ע ר ג ע י. איך וויל יאָ, און זעהר שטארק.

י ע ל ע נ א (דריקט זיך צו צו'ן איהם). קום אין וואלד אריין. וויטער, ווילסט?

(ער דריקט פעסט איהר האנד. זי קוקט איהם אין די אויגען און לאַכט שטיל. זיי געהען ארויס און ביים טייכעל, וואָס איז שוין בע־לויכטען מיט דער לבנה בלייבען נאָר: דער דאָקטאָר, אַנדרעי, וועלכער האָט זיך איבערגעזעצט אויפ'ן בוים, און סעמיאָן, וועלכער צינדט אָן צוויי ליכט אונטער גלעזלעך).

ס ע מ י אָ ן. און איהר וועט נישט געהן?

ד אָ ק ט אָ ר. וואָס האָב איך דאָרט נישט געזעהן? איך וועל שוין בעסער דאָ זיצען. וואָס האָב איך פון וואסערפאל? איך האָב איהם שוין הונדערט מאָל געזעהן. און אין אלגעמיין, ווי מאָדנע דאָס זאָל נישט אויסקומען, אַכטאונפערציג יאָהר קוק איך אויף די שעהנהייטען פון דער נאַטור און זיי האָבען מיר שרעקליך דערעסען.

ס ע מ י אָ ן. אַלטע לייט זענען מיר דאָקטאָר... און דו, אַנדרעי איוואַנאָוויטש, וואָס ביזטו אזוי אומעטיג היינט?

אַ נ ד ר ע י. דאָס אַלץ רעגט מיך אויף. נישט קיין פיקניק, נאָר עפּעס א ווילדער טאַנץ פון ליידענשאַפט... איך פאַרשטעה נישט יעלענא ניקאָלאַיעוונא.

ד אָ ק ט אָ ר. וואו א פרוי דאָרט איז ליידענשאַפט. אזוי איז דאָס געזעץ פון דער נאַטור און קיינער קען דערצו נישט העל־

פען. איהר זאָגט, איהר פארשטעהט נישט יעלענא ניקאָלאיעווגא... און איך פארשטעה נישט זיך אליין: איך האָב דריי קראַנקע, מיין אָרט איז דאָרט און איך ליעג דאָ. און וואָס איך ליעג דאָ, וויים איך אליין נישט.

אַ נ ד ר ע י. איהר, דאָקטאָר, זענט אויך אביסעל פארליעבט.

ד אָ ק ט אָ ר. ניין, וויים איך וואָס. מיר איז שוין צו שפּעט צו פארליעבען זיך. און איך קוק אויף די זאכען גאַנץ פּראָסט: א שעהנע באבע, נו, ציהט עס... נאַריש. איך וויים דאָך, אַז איך בין אַן אלטער בחור, פון וועלכען, אַזוי ווי מיין קעבין דריקט זיך אויס, עס שמעקט שוין מיט פּאדלע. איך וויים, אַז איך וועל מיך שוין צו גאָרנישט דערשלאָגען און איך וויל מיך צו גאָרנישט דערשלאָגען, נאָר אָט שלעפּ איך מיך נאָך איהר. זיץ, שווייג. אַ נאַר בלייבט אַ נאַר... אייגענטליך גערעדט איז עס אַ גרויסע חזיר'יי...

אַ נ ד ר ע י. אָט וואָס איך פארשטעה נישט. אויב אַ מאַן געהט נאָך אַ פרוי איז עס דאָך מיט אַ געוויסען צוועק. הייסט עס, אַז די פרוי געפעלט איהם, ער דאַרף זי... און אַ פרוי פארנאַרט, קאָקעטירט, צינדט אָן די ליידענשאַפט אפילו דאַן, ווען דער מאַן איז איהר אינגאַנצען נישט נויטיג און נישט אינטערעסאַנט. עס געפעלט איהר צו זיין דער אָביעקט פון ליידענשאַפט און ווייטער גאָרנישט. דוכט זיך, וואָס איז דאָ אַזוי אינטערעסאַנט, צוציהענד? און בלויז צוליעב דעם, אַז דער מאַן זאָל פון זינען אראָב פאַר איהר קערפּער, איז די פרוי בערייט אַלץ צו טהון...

ד אָ ק ט אָ ר. וועגען דעם רעדט נישט. אַך! און וואָס פאַר־מאָגט אַ פרוי אחוץ איהר קערפּער? גאָרנישט... נעמט צום ביי־שפּיעל מיך: איך בין אַ מענש אַן אָבגעלעבטער, אַן אָבגעלאָזענער, אַ געענדיגטער מענש. ביי מיר אין דער נשמה איז שוין לאַנג קיין שום הייליגע זאַך נישט געבליבען, און דאָך געדענק איך, אַז איך האָב מיינע קראַנקע, און דאָס פּייניגט מיך. אַ פרוי אָבער לעבט נאָר מיט זיך. איהר קערפּער איז דער גאַנצער זין פון איהר לעבען. ווען צום ביישפּיעל אַ פרוי האָט שעהנע פּלייצעס, האַלט זי פאַר דער בעסטער מענשליכער אייגענשאַפט שעהנע פּלייצעס. ביי מיר איז

געוועזן אַ שעהנע דאַמע פון אַ יאָהר זעכציג האָט זי מיך אַלץ פאַר־זיכערט, אַז זי האָט זעהר יונגע פּלייצעס, און דאָס האָט זי געטרייסט אין אַלע איהרע צרות. יאָ....

אַנדרעי. אָט דאָס איז עס. און מיר זוכען אַלץ ריינע מלאכים, און מיר באַמערקען נישט, אַז זיי זיינען נישטאָ און קענען נישט זיין, ווייל זיי עקזיסטירען נאָר אין אונזער מענערישער פאַנ־טאַזיע. מיר אַליין נעמען אונזערע נאַרישע קיהעלעך און מיט דער קראַפט פון אונזער פאַנטאַזיע פאַרוואַנדלען מיר זיי אין וואונדער־שעהנע דולצינעאַס און אַזוי ווי אמת'ע דאָן קיכאָטען זענען מיר זיי מקריב אַלע קרעפטען פון אונזער פאַרשטאַנד און געפיהלען... און פאַר אַ פרוי זענען די אַלע זאַכען גאָרנישט. זי איז אינגאַנצען אין דער ערד, אין ליידענשאַפטען, אין קליינליכקייטען, אין די עמפּפינדונגען פון איהר קערפּער, און זי דאַרף נישט האָבען קיין רייכטהימער פון פאַרשטאַנד און הארץ, נאָר אייבּפאַך....

סעמיאָן. עס עקעלט צו הערען. איהר זענט קלוגע מענ־שען, אינטעליגענטע, מאָדערנע מענשען, און איהר רעדט וועגען דער פרוי אַזוי, אַז די אויערען וועלקען... ניין. אָט בין איך געוועזן פאַרהייראַט דריי מאָל. דאָס ערשטע ווייב האָט מיך אוועקגעוואָר־פען, די צווייטע איז אוועק מיט אַן אינזשעניר...

אַנדרעי. די ערשטע אוועקגעוואָרפען, די צווייטע איז אוועק... און וואָס איז דאָ דער אונטערשיעד?

סעמיאָן. דער אונטערשיעד?... קיין אונטערשיעד איז אפשר נישטאָ... אָבער איך מיין נישט דאָס. דו שלאָג מיר נישט איבער... וואָס איז דאָס פאַר אַ מאַניר? איך האָב געוואָלט זאָגען, אַז דאָס ערשטע ווייב האָט מיך אוועקגעוואָרפען, און דאָס צווייטע, נו.... האָט מיך אויך אוועקגעוואָרפען, און דאָך ליעב איך און שעץ אַ פרוי דערפאַר ווייל זי טראָגט אריין אין אונזער לעבען שעהנקייט און פּאָעזיע. זי מאַכט זיסער און גרינגער דאָס לעבען.

דאָקטאָר. מאָהל נישט ווי אַ מיהל, סעמיאָן סעמיאָנאָ־וויטש.

סעמיאָן. ניין, דאָס איז אמת: אַ פרוי — דאָס איז אַ

וואונדערבארער, געפיהלפולער אינסטרומענט, וואס אויף איהם קען יעדער איינער שפיעלען וואס ער וויל און קען. זעלבסטפארשטענדליך, אז א בעטהאווען שפיעלט אויפ'ן קלאוויר סאנאטען, און א קאליקע א קלעזמער קען אויף איהם מעהר ווי א פאלקע נישט אויסצימבלען. אבער ווער איז שולדיג, אז מיר זענען נישט אלע בעטהאווענס? אליין זענען מיר טאלענטלאזע, נישטיגע, טעמפע קלעזמארים, און מיר בייזערען זיך אויפ'ן קלאוויר פארוואס עס קומט פון איהם גארנישט ארויס. ניין, איהר זענט נישט גערעכט, מיינע העררען: די פרוי איז א געפיהלפולע, עמפפינדליכע, צארטע, פאעטישע נאטור. גאט האט אונז געגעבען די פרוי, אז זי זאל בעשיינען אונזער לעבען, און מיר האבען זי אליין קאליע געמאכט און דערנאך בעקלאגען מיר זיך...

אנדרעי. דאס האסט דו זי קאליע געמאכט.

סעמיאן (שטעלט זיך אויף די קניהען, מיט היטץ). און וואס מיינסטו טאקע? איך אויך. לאמיר זאגען, קלאוואטשקא... פארשטעה איך דען נישט, אז איך בין שוין אלט, נאריש, האב שוין פארגעסען אלץ, וואס איך האב געקענט, אינטערעסיר מיך מיט קיין זאך נישט, אחוץ בראנפען, די סלוזשבע און קארטען? איך האב איהר שוין לאנג בעדארפט פריי מאכען דעם וועג, און איך — אט לעב איך, ווער פארפרוירען און לאז נאך זי אויך פריהרען נעבען מיר. און זי איז דאך אזוי יונג, אזוי שעהן... איך בין אזוי ווי א זשאבע, וואס צורייסט א שעהנע רויז. און אצינד זאגט מיט א ריין געוויסען, האב איך א רעכט מיך צו וואונדערען, וואס ביי איהר ווערט קאליע דער כאראקטער, וואס זי ווערט אלץ מעהר צורייצט, קליינליך און קען טהון אזעלכע זאכען, וועלכע זי בעדויערט שפעטער אליין? ניין. איך פארשטעה דאס אלץ גאנץ גוט און איך בעדויער מיין קלאוואטשקא. זי גיט מיר איהר יוגענד, איהר שעהנקייט, און וואס קען איך איהר דערפאר געבען?

אנדרעי. דו? דו קענסט איהר טאקע גארנישט געבען.

(אין וואלד הערט מען לאבען און סאניע'ס שטימע פון ווייטען:
או־ו־ו...)

ס ע מ י אָ ן (הערט זיך צו). איהר זידעלט די פרוי, איהר פאַדערט פון איהר עפּעס. צו וואָס? איהר דאַרפט אייך נאָר שפּיעלען מיט זיי... זאָגט אייך וואָס איהר ווילט. ווען איך הער אָט אַזא קול׳בעל קומען מיר ארוים טרערען פאַר פרייד. ווייל עס איז שעהנ־הייט, מוזיק און ווייטער גאָרנישט... (סאָניאַ׳ס שטימע נעהנטער) איהר הערט? אַזוי ווי אַ פייגעלע קלינגט עס... הארצעדיג מיידעלע, טהייער מיידעלע...

אַ נ ד ר ע י. יאַ, אַ טהייער מיידעלע. און דערנאָך וועט זי חתונה האָבען און ווערען אַ געמיינע באַבע אַזוי ווי אַלע. עפּעס האָב איך ערגעץ געלעזען וועגען אַ יונג מיידעל, וועלכע האָט אייביג געזונגען: „איך בין אַ פּרינצעסין... איך בין אַ פּרינצעסין“.... אַלע יונגע מיידלעך זענען פּרינצעסינס, נאָר קיין קעניגינס עפּעס זעהט מען נישט... פון אַלע פּרינצעסינס קומען נאָר ארוים נארישע, קליינ־ליכע, אידיאָטישע באַבעס און פאַלשע ווייבער...

ס ע מ י אָ ן. זעהסטו שוין... און צווישען אייך זיינען עפּעס פאַראַן אַ סך קעניגען? ניין. גאָט האָט אונז געגעבען די וואונדער־שעהנע, צאַרטע פרוי און מיר האָבען זי איבערגעפיהרט און בע־שמוצען זי נאָך... עס עקעלט אין אַלגעמיין צו הערען. איהר זיצט דאָ אַזוי ווי זשאַבעס אין אַ בלאָטע און קוואַקעט אויף גאָט׳ס שעהנקייט... (גיט אַ מאַך מיט דער האַנד און שטעהט אויף). ס׳איז צייט צו קאָכען דעם שאַשליק. האָפּ, האָפּ! (סאָניע ענטפערט: אוי־וי־ו...) געהט שנעלער, ס׳איז צייט דעם שאַשליק צו קאָכען. האָפּ, האָפּ! (געהט אַרוס).

ס אָ נ י אַ (גאָר נאָהענט). או־וי־ו...

אַ נ ד ר ע י. אָט איז אַ מוסטער פון אַ מאַן... זיין ווייב האָט נעהאַט מעהר געליעבטע, ווי ער האָט האָר אויף זיין ליסינע. די גאַנצע שטאָדט וויצעלט זיך איבער איהם און אָט, זעהט איהר, גלויבט ער אין דער פרוי, און פאַרגעטערט זיין ווייב. וואָס איז דאָס פאַר אַ היפּנאָז? מיט וואָס נעמט אונז די פרוי? ווייסט ער כאָטש אַ טהייל דערפון, וואָס זיין ווייב איז אין דער ווירקליכקייט, און וואָס פאַר אַ ראָלע ער שפּיעלט ביי איהר?

ד אָ ק ט אָ ר. פון וואַנען? ער ווייסט נישט און וועט קיינ־מאָל נישט וויסען... און ווען ער וועט געוואָהר ווערען וועט ער נישט גלייבען...

אַ נ ד ר ע י. ווען איך האָב געהאַט אַ ראָמאַן מיט קלאַוודיע׳ן און בין נישט געקומען צום ראַנדעוואו, האָט זי איהר גאַנצען כעס אויסגעלאָזט צו דעם אָרעמען סעמיאָן סעמיאָנאָוויטש, און האָט איהם אָבגעשפּיעלט שרעקליכע סצענעס און ער האָט געליטען און נעבעטען מיך, אַלס זיין בעסטען פריינד, אַז איך זאָל זי צורעדען זי זאָל זיך קורירען די נערווען. מיר איז די געשיכטע געווען זעהר אונאַנגענעהם און עס האָט מיר וועה געטהאָן איהם אָבצונאַרען, ווייל אייגענטליך איז ער דאָך אַ גאַנץ פיינער מענש, מיט אַ גוטער, ווייכער, ברייטער נשמה... אָבער די געמיינע באַבע האָט געסטראַ־שעט, אַז אויב איך וועל זי אָוועקוואַרפען, וועט זי טהון דער שוואַרץ יאָהר ווייסט וואָס... און אויס רחמנות צו׳ן איהם איז מיר אויסגע־קומען איהם וואָס מעהר אָבצונאַרען. און זי האָט זיך כמעט נישט זשענירט. איך קען ביז אַצינד נישט בעגרייפען, ווי אַזוי ער האָט דאַמאָלסט גאָרנישט באַמערקט.

ד אָ ק ט אָ ר. ווייל ער איז אַ נאַר און ווייטער גאָרנישט.

אַ נ ד ר ע י. ניין, דאָ האַנדעלט זיך נישט וועגען נאַרישקייט. וועניג קענען מיר גרויסע, קלוגע מענשען, שאַרפע בעאָבאַכטער, וועלכע די ווייבער האָבען אָבגענאַרט, אַזוי ווי מען נאַרט קליינע קינדער? עס האַנדעלט זיך וועגען דעם, וואָס ביי דער פרוי איז פאַראַן איין געמיינער, עקעלהאַפטער שטריך. דער שטריך איז לינענד, אַ בעזונדער ליגענד... אַ פרוי ליינט אַזוי, אַזוי ווי אַ מאַן קען נישט און וויל נישט ליגען. וואָס זענען ווערטער? קיינער גלויבט נישט קיין ווערטער... אַ פרוי ליינט מיט איהר גאַנצען וועזען... ווען אַ מאַן ברעכט זיין טריישאַפט, ווערט ער באַלד אָבגע־פיהלט און שוין דערמיט גיט ער זיך אויס. נאָר אַן אידיאָטקע וועט דאָס נישט באַמערקען. אַ פרוי אָבער וועט פון פרעמדע אָרעמס קומען צו׳ן איהר מאַן בעזונדערס ליידענשאַפטליך, צאַרט און ליעב... ווייזט אויס, אַז די זיסע ליידענשאַפט פון זינד צינדט אין איהר

אָן אַ בעזונדער פלאַם. דערבײ, דער סאַמע זינדיגסטער מאַן שעהמט זיך דאָך אָבצונאַרען און דאָס שטערט איהם צו זאָגען ליגען ווי געהעריג. אַ פרוי אָבער רעכענט גאַנץ ערנסט, אַז זי האָט אַ רעכט אויף פאַלשקייט. זי מיינט, אַז נישט נאָר מאַכט זי איהר פאַלשקייט נישט נידריג, נאָר פאַרקעהרט, עס מאַכט זי אָפילו אינטערעסאַנטער. איך האָב אַמאָל געהאַט פאַרבינדונגען מיט אַ פאַרהייראַטער פרוי, האָב איך זי איינמאָל געפרעגט: צי איהר מאַן ווייסט נישט עפּעס פון אונזערע בעציהונגען; און ווייסט איהר וואָס זי האָט מיר געענטפערט?

דאָקטאָר. וואָס

אַנדרעי. זי האָט זיך גאָר באַליידיגט און זיך אָנגערופען: מיין מאַן קען מיך צו גוט, אַז ער זאָל מיך אין עפּעס חושד זיין... (דער דאָקטאָר לאַכט).

סעמיאָן (קומט צוריק). און אָט זענען אונזערע.

(פון וואלד קומען צוריק די שפּאַצירענדע. סאָניע לויפט פרעהליך פאָראויס.)

סאָניאַ. מוזיקאַנטען, מוזיקאַנטען... מיר ווען באַלד טאַנצען, אָט וועט זיין פרעהליך.

פּאָרוטשיק. יעלענאַ ניקאָלאַיעוונאַ, איהר האָט צוגעזאָגט צו טאַנצען מיט'ן קניאַז.

קניאַז. איז אייך אַנגענעהם?

סאָניאַ (פּאַטשט פרעהליך מיט די הענד). יעלענאַ ניקאָלאַיעוונאַ, טהייערע, טאַנצט.

יעלענאַ. איך האָב שוין לאַנג נישט געטאַנצט, פאַרגעסען... (אַלע רעדען זי צו צו טאַנצען).

פּאָרוטשיק. איהר האָט דאָך צוגעזאָגט.

סערגעי. נו, טאַנץ, לענאָטשקאַ, וואָס אַרט דאָס דיך?

קלאַוודיאַ. ברעך דיך נישט, לענקאַ.

יעלענאַ. נו, גוט. פּאָרוטשיק, נעמט מיין הוט.

(דריי וואַנדערענדע גרוזינער מוזיקאַנטען אין צוריסענע טשערקאַסענע קאָסטיומען זעצען זיך אויפ'ן ברעג פון טייכעל, איבער'ן באַרג.

דער קניאַז רעדט עפּעס מיט זיי אין דער שטיל. דער עלטסטער גרוזינער שאָקעלט בעדייטונגספול מיט'ן קאָפּ, דער קניאַז געהט אַרויס אין דער מיט און גיט אַ צייכען. עס פאַנגט זיך אָן אַ ווילדע אונהאַרמאָנישע מוזיק. יעלענאַ ניקאָלאַיעוונאַ טאַנצט מיט'ן קניאַז. אַלע פּאַטשען מיט די הענד צום טאַקט. סעמיאָן האלט די ליכט איבער'ן קאָפּ. דער טאַנץ ענדיגט זיך).

א ל ע. בראַוואָ! בראַוואָ! ביס, נאָך...

י ע ל ע נ אַ (אָטהעמט שווער און האַלב פאַרגעסען, האַלב מיעד, שפּאַרט זי זיך אָן אָן קניאַז, וועלכער נעמט זי כסדר אַרום. מיט אַ בלאַנ־דזשענדען שמייכעל). אַך, איך בין מיעד...

א ל ע. בראַוואָ, בראַוואָ, ביס, ביס, נאָך אמאָל... יעלענאַ ניקאָלאַיעוונאַ, נאָך... מאָלאָדיעץ קניאַז...

ס ע ר ג ע י (אַזוי ווי פאַרבייגעהענדיג). לענאַ...

(זי ציטערט אויף, קוקט זיך דערשראָקען אום, רוקט זיך אָב פון קניאַז און גלייך זי וואָלט זיך צונויפגעקאָרטשעט און קליין געוואָרען, נעמט זי ביים פּאָרוטשיק דעם הוט און געהט צום מאַן).

פּ אָ ר ה אַ נ ג.

צווייטער אקט.

(אלע פענסטער פון דער זומער־וואוינונג זענען העל בעלויכטען. די טהיר אויפ'ן באלקאן איז אויפגעפראלט. עס שווינדען שאטענס, עס הערען זיך שטימען, געלעכטער און פיאנא־קלאנגען. פאר'ן באלקאן שטעהט א גרויסער טיש, נישט אויפגערוימט נאכ'ן נאכטעסען. געפעס, פלעשער, בלומען. ארום אין אונארדנונג אבגערוקטע שטוהלען. א גרויסער לאמפ אהן א שיין ברענט אויפ'ן טיש. אן א זייט, הינטער די בוימער, א גראז־באנק און א געפלאכטענע שטוהל. א ווארעמע זומער־נאכט. דער דאך און די וואנד פונ'ם הויז, די טונקעלע שפיצען פון די ציפרעסען־בוימער און דער אויסגעשטערענטער הימעל זענען פערגאסען מיט לבנה־ליכט. אין דער טיעף פונ'ם גארטען געהט אוועק א פינסטערע, געהיימניספולע אלעע. סעריאזשא געהט שנעל ארויס אין גארטען. יעלענא געהט איהם אויפ־געריגט נאך. סאניא בלייבט שטעהן אין דער אפענער טהיר און הערט זיך צו צום געשפרעך).

יעלענא. ווי פארשטעהט איהר עס נישט, סעריאזשא. איך וויל גארנישט, איהר זאלט אוועקגעהן. מיך פארדריסט נאר, וואס עס איז אזוי אויסגעקומען. איך פיהל מיך אזוי ווי שולדיג אין עפעס.

סעריאזשא. וואס עפעס איהר?

יעלענא. איך וויים, אז איך בין די אורזאך פון אלעם... איך האב מורא, סעריאזשא, אז דערמיט וועט זיך נאך נישט ענדי־גען, צווישען איך מיט'ן קניאז קען נאך ארויס א שרעקליכע זאך. אך, ווען איך וואלט געוואוסט... איך בין דאך שולדיג, סעריאזשא, איא? נו, נאטירליך, איך בין זעהר לייכטזיניג, סעריאזשא...

סעריאזשא. וואס זענט איהר אזוי אונרוהיג? עס וועט גארנישט זיין... איך וועל אוועקגעהן און פארטיג. א גוטען טאג...

י ע ל ע נ א (נעמט איהם ביי דער האנד). אָבער איהר זענט אויף מיר נישט בייז, סעריאָזשאַ?

ס ע ר י אָ ז ש א. וואָס פאַר אַ רעכט האָב איך אויף אייך בייז צו זיין? און איך קען מיך אויך אויף אייך נישט בייזערען. איך בין אַליין שולדיג: איך האָב מיך נישט בעדאַרפט צו צולאָזען ביז צו'ן אַזאַ שטופע.

י ע ל ע נ א (קוקט איהם אין די אויגען אריין). הייסט עס, איהר זענט נישט בייז, ניין?

ס ע ר י אָ ז ש א. איז אייך דען נישט אַלצאיינס?

י ע ל ע נ א. סעריאָזשקאַ, ענטשולדיגט... איך פיהל מיך פאַר אייך שולדיג... איך האָב בעדאַרפט וויסען מיט וואָס דאָס אַלעס וועט זיך ענדיגען. אָבער איך האָב, ביי מיין וואָרט, נישט געוואוסט, אַז דאָס איז אַזוי ערנסט...

ס ע ר י אָ ז ש א. איך האָב אַליין נישט געוואוסט. נו, דאָס אַלץ איז אַ נאַרישקייט. מען דאַרף זיך נעמען אין די הענד אריין און ווייטער גאַרנישט.

י ע ל ע נ א. אָבער מיר וועלען זיך דאָך נאָך זעהען, סעריאָזשאַ? איהר וועט דאָך קומען צו מיר קיין כאַרקאָוו?

ס ע ר י אָ ז ש א. איך וויל מיך בעסער מיט אייך נישט בעגעגנען, יעלענאַ ניקאָלאַיעוונאַ.

י ע ל ע נ א. פאַרוואָס?

ס ע ר י אָ ז ש א. ווייל פאַר מיר קומט דאָס אויס צו שווער און איהר דאַרפט עס איינגאַנצען נישט.

י ע ל ע נ א. איך האָב אייך זעהר ליעב, סעריאָזשאַ.

ס ע ר י א ז ש א. נו, יאָ, אַזוי ווי אַ שפּיעלכעל, וואָס פאַר-שפּיעלט אייך.

י ע ל ע נ א. אָה, ניין, סעריאזשא. פאַרוואָס דענקט איהר וועגען מיר אַזוי שלעכט?

ס ע ר י א ז ש א. איך קען דאָך נישט דענקען, אַז איהר... אַז איך האָב עפּעס אַ בעדייטונג פאַר אייך...

י ע ל ע נ א. אָך, סעריאזשא, צי ווייס איך דען דאָס אַליין?

ווען איהר זאָלט וויסען, וואָס פאר א זאַנדערבאר און ווילד בעשע־פעניש איך בין... גאַנץ אָפט פארשטעה איך מיך אליין נישט; איך האָב דאָך אויסגעצייכענט געוואוסט צו וואָס דאָס אַלץ וועט פיהרען, און איך האָב נישט בעדארפט דערצו צוצולאָזען. אָבער טהיילמאָל פאַלט אויף מיר אָן אזא נארישע שטימונג. אָט ווי אַצינד: איהר זענט אויף מיר בייז, איך בין פאר אייך שולדיג, דאָס אַלץ דארף מען מיט אמאָל איבעררייסען, און מיר איז עפּעס א שאָד, און עס ווילט זיך אייך צו לאַשטשען, צארט, צארט, אָט אזוי... (זי דריקט זיין האַנד צו איהר פּנים און קוקט איהם אין די אויגען אריין.)

ס אָ נ י א. (געהט שנעל צו צו זיי.) יעלענא ניקאָלאיעוונא, מען רופט אייך...

י ע ל ע נ אָ. (לאָזט שנעל אַרויס זיין האַנד.) ווער?

ס אָ נ י אָ. דאָרט, אַלע. סעריאזשא, איך דארף אייך עפּעס זאָגען.

י ע ל ע נ א. (פאלש) און איך קען איהם אויף קיין פאַל נישט בערוהיגען. אפשר האָט איהר אויף איהם אַנ'איינפלוס, סאָ־ניעטשקא...

ס אָ נ י א. (קאַלט) איהר קענט דאָס בעסער פון מיר.

י ע ל ע נ א. (גיט שנעל אַ קוק אויף איהר.) אזוי מיינט איהר? גוט. איך וועל פּראָבירען. (לאַכט אוננאַטירליך.) האָב איך אויף אייך א גרויסען איינפלוס, סעריאזשא?

ס אָ נ י אָ. מען וואַרט אויף אייך, יעלענא ניקאָלאיעוונא.

י ע ל ע נ אָ. באַלד. זענט איהר נישט בייז, סעריאזשא? נו, זעהט... קומט צו מיר, ווען מיר וועלען זיין צוריק אין כארקאָוו. איך וועל אויף אייך וואַרטען, אונבעדינגט... און דערוויל, צום ווידערזעהען! (זי געהט אַרויס, נישט קוקענדיג אויף סאָניא'ן.)

ס אָ נ י אָ. ווי שעהמט איהר זיך נישט, סעריאזשא?

ס ע ר י א ז ש א. וואָס זאָל איך מיך שעהמען?

ס אָ נ י אָ. זעהט איהר דען נישט, אז זי שפּיעלט איינפאך מיט אייך?

ס ע ר י א ז ש א. נו, פּאַלאַזשעם... איהר זענט נאָך אַ מייד־רעלע, סאָניא, און עס זענען נאָך פאַראַן פיעלע זאַכען, וועלכע איהר פאַרשטעהט נישט.

ס אָ נ י א. (מיט טרערען אין דער שטימע). איך פאַרשטעה אַלץ. איך בין שוין נישט קיין מיידעלע. איך בין אויך אַ פרוי. צי מיינט איהר, איך זעה נישט, אַז זי קאָקעטירט מיט אייך? און מיט דעם קניאַז און מיט'ן פּאָרוטשיק? איהר ווילט זיך פראָסט, אַז אַלע זאָלען זיין פערליעבט אין איהר. מיר טהוט וועה דאָס האַרץ פאַר אייך, סעריאָזשאַ.

ס ע ר י אָ ז ש א (טרויעריג). און גאַנץ אומזיסט. איך אַליין זעה דאָס אַלץ אויסגעצייכענט און האַלט, אַז עס האָט נישט קיין בעדייטונג. דאָס אַלץ איז פּוסטע זאַכען און וויטער גאַרנישט.

ס אָ נ י א. ווירקליך?

ס ע ר י א ז ש א. נו, געוויס. מיינט איהר ווירקליך, אַז איך קען מיך ערנסט אָבגעבען מיט נאַרישקייטען. ריוואַליזירען מיט עפּעס אַ קניאַז? איהר האָט אַ גרויסען טעות. איך בין נאָך נישט אַזאַ גרויסער נאַר...

ס אָ נ י א. וואָס איז דען אַרויסגעקומען צווישען אייך מיט'ן קניאַז?

ס ע ר י א ז ש א. גאָרנישט, אַ נאַרישקייט. עס האָט מיך איינפאַך געגומען עקלען, וואָס אַזאַ פרוי, ווי יעלענאַ ניקאָלאַיעווגאַ קען זיך אינטערעסירען מיט אַזאַ אידיאָט. איך האָב מיך איבער איהם געוויצעלט, און ער האָט מיר געענטפערט מיט גראָבהייטען... איך האָב איהם געזאָגט, אַז איך וועל איהם פאַרפאָהרען אין דער מאָרדע, און ער, אַזוי ווי אַנ'אמת'ער האַדזשי מוראַט, האָט ער זיך געכאַפּט צום קינזשאַל... נאַרישקייטען... מיך פאַרדריסט נאָר, וואָס יעלענאַ ניקאָלאַיעוונאַ...

ס אָ נ י א. איהר ליעבט זי, סעריאָזשאַ?

ס ע ר י א ז ש א. אָ, בלאָטע! איך ליעב קיינעם נישט. דאָס אַלץ איז פון לעדיגגעהן. מאָרגען פאָהרט זי אַוועק און אַלץ וועט זיך ענדיגען...

ס אָ נ י אַ (טרויעריג און צודרינגליך). איהר ליעבט זי, סע־ריאָזשאַ...

ס ע ר י אָ ז ש אַ. (מיט פּאַרדרוס) הערט אויף, סאָניא, צו רע־דען נאַרישקייטען... דאָס צורייצט די נערווען. און וואָס געהט דאָס אייך אָן?.. נו, איך ליעב, נו, איך ליעב נישט... וואָס האָט דאָס צו טהון מיט אייך? דאָס געהט נאָר מיך אָן און קיינער האָט נישט קיין רעכט זיך אריינצומישען.

ס אָ נ י אַ. סעריאזשא...

ס ע ר י אָ ז ש אַ (פּערלעגען). נו, ענטשולדיגט מיר, סאָ־נימשקע... איך האָב אייך נישט געוואָלט בעליידיגען, אָבער צו וואָס שטעהט איהר צו צו מיר?... נו, אָט... איצט וויינט איהר... סאָניא... דער טייוועל ווייסט וואָס דאָס איז... איך זאָג אייך, אַז דאָ איז קיין שום ערנסט נישטאָ און קען נישט זיין. נו, וואָס נאָך? הערט אויף, סאָניא. אַך, ווי דאָס אַלץ האָט מיר דערעסען. און דאָ קריכט נאָך די קלאַוודיא. מען דאַרף דאָס אַלץ איינמאָל פאַר אַלע מאָל איבעררייסען. איך וועל געהן. אַדיע, סאָניא...

ס אָ נ י אַ. אַדיע...

ס ע ר י אָ ז ש אַ. טאָ וואָס זשע וויינט איהר? אַך, וואָס איהר זענט. נו, ביי מיין וואָרט... (גיט אַ מאַך מיט דער האַנד און געהט אַוועק).

ס אָ נ י אַ. סעריאָזשאַ! (ער הערט נישט. זי לאָזט הילפלאָז אַראָב די הענד און געהט צוריק. זי בלייבט שטעהן ביים טיש פארקוקט אויפ'ן טישטוך. פון הויז קומען אַרויס אַנדרעי און דער דאָקטאָר).

אַ נ ד ר ע י. טרינקען מיר, וואָס?

ד אָ ק ט אָ ר. יאָ. ווי מאָדנע דאָס זאָל נישט אויסקומען, מעהר איז אָבער נישטאָ וואָס צו טהון.

אַ נ ד ר ע י. וועגען וואָס חלומ'ט איהר דאָ, סאָניאַ?

ס אָ נ י אַ. אַזוי. וועגען גאָרנישט. (זי קוקט אַלץ אין איין פונקט, פיהרט מיט אַ פינגער איבער אַ טעלער).

(דער דאָקטאָר טרינקט אויס אַ גלאָז וויין און זעצט זיך אויף אַ

שטוהל. אַנדרעי טרינקט אויס און זעצט זיך רייטענדיג אויף אַ שטוהל ביים טיש).

דאָקטאָר. אימעצער האָט דאָ פארלוירען אַ נאָזטיכעל. (הויבט עס אויף און וואַרפט עס אויף דער באַנק).

אנדרעי. דאָס איז יעלענאַ ניקאָלאַיעוונאַ'ס.

דאָקטאָר. האָט זיך אונזער שמחה געענדיגט מיט אַ צרה. וואָלטען זיי שוין וואָס שנעלער אוועקגעפאָהרען, אַז נישט קען זיך דאָ נאָך טאַקע אָבשפּיעלען אַ טראַגעדיע.

אנדרעי. דאָס אַלץ איז עקעלהאַפט. דערהויפּט איז מיר אַ רחמנות אויף סערגעיען. (כאַפּט זיך). סאָניא, ווילט איהר וויין?

סאָניא (ציטערט אויף). ניין, איך געה אַהיים.

אנדרעי. פאַרוואָס אַזוי פריה?

סאָניא. פריה איז איצט? ס'איז שוין איינס אַ זייגער.

דאָקטאָר. איהר האָט שוין לאַנג בעדאַרפט ליעגען אין בעט. איהר וועט ווידער אָנהויבען הוסטען. האָט איהר היינט גע־מאסטען די טעמפּעראַטור?

סאָניא. ניין.

דאָקטאָר. וואָס הייסט ניין? אַזוי... ווי מאָדנע דאָס זאָל אייך נישט אויסקומען, איהר קענט נאָך שטאַרבען. איהר געהט נאָר טאַקע אַהיים און לעגט זיך שלאָפען. איהר האָט דאָ גאָרנישט וואָס צו טהון.

סאָניא. יאָ, איך געה. (זי געזעגענט זיך שטיל און געהט אַריין אין הויז. אויפ'ן באַלקאָן בעגעגענט זי אַרויסגעהענדיג העלענאַ'ן, דאַן געהט סערגעי, קלאַוודיאַ, סעמיאָן, דער פּאָרוטשיק און דער קניאַז).

יעלענאַ. איהר געהט שוין אוועק, סאָניאַ?

סאָניא. יאָ. איך האָב אַ קאָפּוועהטאָג.

יעלענאַ. אָרעם קינד. (זי וויל זיך קושען מיט איהר, אָבער סאָניאַ מאַכט אַן אונגעלונגענע בעוועגונג, גלייך זי וואָלט עס נישט בע־מערקט. זי געזעגענט זיך שנעל מיט די איבריגע און געהט אַריין אין הויז).

סעמיאָן. פיין וואָלט איצט געווען צו טרינקען קאַווע און

אהיימגעהן שלאָפען. איהר דארפט דאך מאָרגען פריה אויפשטעהן. ווען געהען אב די אָטאָמאָבילען?

סערגעי. צעהן א זייגער.

סעמיאן. אָט! איהר וואָלט זיך בעדאַרפט אויסשלאָפען איידער איהר נעמט זיך אין וועג אריין.

יעלענא. איך וועל סיי ווי סיי נישט אנטשלאָפען ווערען. איך שלאָף קיינמאָל נישט פאר'ן אבפאָהרען.

קלאוודיא (געהט אָן א זייט). לענא, קום נאר אהער, איך דארף דיר זאָגען צוויי ווערטער... (שטיל) הער, נעם אוועק דיין קניאז. ער האָט נאַרוואָס עפּעס גערעדט מיט'ן פּאָרוטשיק. איך האָב מורא עס זאָל זיך נישט ענדיגען מיט א דועל.

יעלענא. אך, וואָס פאר א דומהייטען...

קלאוודיא. נו, גוט. האָסט אליין אויפגעקאָכט א קאשע, איצט עס זי דיר אויף...

יעלענא. ווי קום איך דא אריין אין מיטען?

קלאוודיא. נו, גוט. מיר ווייסען, מיר ווייסען.... מאך דיך נאר נישט, איך בעט דיך...

פּאָרוטשיק. וואָסערע סודות רעדט איהר דא?

קלאוודיא. וואָס דארפט איהר עס וויסען? רעדט מיט איהם. — קניאז! קומט נאר אהער, לענא וויל אייך עפּעס זאָגען.

קניאז. צו אייער דיענסט, יעלענא ניקאָלאיעוונא.

קלאוודיא. איך געה דערווייל שפּאַצירען מיט'ן פּאָרוטשיק. איהר ווייסט נישט, פּאָרוטשיק, פארוואָס איז דאָס, ווען איך זעה א פינסטערע אלעע אין גאָרטען, ווילט זיך מיר שטענדיג קושען זיך?...

פּאָרוטשיק. מיט וועמען?

קלאוודיא. אלצאיינס מיט וועמען. אפילו מיט אייך...

פּאָרוטשיק. איך בין בערייט... (זי לאַכט, נעמט זיין אָרעם און געהט אין דער אלעע).

סעמיאן. וואוהין געהט איהר, קלאוואטשקא...

קלאודיא (פון דער פענסטער). מיר וועלען באלד צוריק־קומען.

סעמיאן. וואוהין זענען זיי געגאנגען? די לופט איז שוין פייכט. מען קען זיך פארקיהלען.

אנדרעי. האָב נישט קיין מורא, זיי וועלען זיך נישט פארקיהלען. קום לאָמיר בעסער אויסטרינקען פאר צרות.

סעמיאן. וואָס עפּעס פאר צורת? איך האָב נישט קיין צרות.

אנדרעי. אזוי מיינסטו? נו, אלצאיינס... לאָמיר אויס־טרינקען פאר פרייד...

סעמיאן. וואָס טרינקסטו, קווארעלי?

סערגעי (קוקט אונבעמערקט אויף זיין פרוי און אויפ'ן קניאז). פראָבירט דעם... אַן אויסגעצייכענטער טרונק...

קניאז. נו, וואָסזשע האָט איהר מיר געוואָלט זאָגען, יעלענא ניקאָלאיעוונא?

יעלענא. נישט קיין בעזונדערעס. איהר האָט אמאָל גע־זאָגט, אז איך קען אייך באַפעהלען.

קניאז. אלץ וואָס אין מיין מאַכט.

יעלענא. אלזא, באפעהל איך אייך, אז די נארישע געשיכ־טע מיט סעריאזשא'ן זאָל ניט האָבען קיין פאָלגען, איהר הערט?

קניאז. אהא, דאָס איז שוין אַ ביסעל איבער מיינע קרעפ־טען. עס זענען געווען דערביי זייטיגע מענשען. און דאָס יונגעל האָט זיך גאַנץ פערגעסען. מיך האָט נאָך קיינער נישט געוואגט צו בעליידיגען אונבעשטראָפט. איהר פארלאנגט פון מיר אַן אונ־מעגליכע זאך, יעלענא ניקאָלאיעוונא.

יעלענא. יעצט וועט איהר דערוויסען, אז פאר מיר איז אפילו אַן אונמעגליכע זאך — מעגליך...

קניאז. הם... און וואָס וועט זיין מיין בעלוינונג דערפאַר?

יעלענא. דאָס וועלען מיר שוין זעהען דאַרטען...

קניאז. און אויב איך וועל אויך פאָדערען אַן אונמעגליכע זאך?

יעלענא (קאָקעטיש). איך האָף, אז איהר וועט נישט פאַר־דערען צו פיעל.

קניאז. וואָס וויים איך... איך זאָג אייך אָבער פאָראויס, אז איך טהו קיין זאך נישט אומזיסט, איבערהויפט פאר פרויען...

יעלענא. איהר שרעקט מיך... אָבער יעדענפאלס מיין ביטע וועט זיין ערפילט, הא?

קניאז. אויב איהר פערלאנגט עס.

יעלענא. איך פערלאנג עס.

קניאז. פארפאלען. אנטקעגען שטעלען זיך קען איך נישט. דאָס גיט מיר אויך א רעכט צו פאָדערען.

יעלענא. איהר ווייסט, איהר זענט צודרינגליך.

קניאז. אָ, זיכער. (יעלענא לאכט. דער קניאַז קושט איהר האַנד).

סערגעי. לענאטשקא, קען מען פיעלייכט ווירקליך קריעגען קאווע?

יעלענא (קומט צוריק צום טיש). קאווע וועט מען דער־לאנגען אין צימער... דאָ ווערט די לופט פייכט.

דאָקטאָר. יא. די נעכט זענען איצט קיהלע. אין רוסלאנד איז נאָך איצט פריהלינג... און איך האָב שוין לאנג נישט געזעהען קיין אמת'ן פריהלינג, קיין אמת'ן הערבסט. אין דעם פארשאָלטענעם קאווקאַז קען מען אפילו די צייטען פון יאָהר נישט אונטערשיידען. און מיר וואָלט איצט זעהר געפאסט אן אמת'ער רוסישער הערבסט. רעגען, בלאָטע, נאסע פלויטען, נאסע קראָהען...

סעמיאן. וואוהין איז דאָס קלאוואטשקא פארפאלען? קלאוואטשקא...

אנדרעי. שריי א ביסעל העכער.

סעמיאן. פארוואָס? מיינסטו, אז זיי זענען ווייט פאר־גאנגען?

אנדרעי (לאכט). אָהאָ, דאָס, ברודער, קען מען נישט טרעפען.

סערגעי. בעאונרוהיגט אייך נישט, סעמיאָן סעמיאָנאָ־

טיש... זיי וועלען קומען, זיי האבען געמוזט ארויס אויפ'ן שאסע... די לבנה שיינט איצט דארט.

י על ענא. לאמיר אויך געהן שפאצירען אויפ'ן שאסע. איך האב ליעב א לבנה־נאכט אויפ'ן שאסע: עס איז אזוי ליכטיג, לופטיג, און דער וועג איז אזוי ווייס, אזוי ווייס...

סערגעי. נו, געהען מיר. מען דארף זיך ווירקליך געזעגנען מיט קאווקאז. מארגען וועלען מיר שוין זיצען אין צוג און דערנאך ווידער די שטאדט, שטויב, היץ, דעמפיגקייט, די רעדאקציע...

דאקטאר. איהר געהט אייך און איך וועל שוין בעסער דא בלייבען. דער שאסע האט מיר שוין דערעסען, ווי דעם טייוועל רעטאך...

קניאז. וואס? טייוולאנים עסען רעטאך?

דאקטאר. ווייסט זיי דער טייוועל וואס זיי עסען. איך האב נאר איינמאל געזעהען טייוולאנים, און, ווי מאדנע דאס זאל נישט אויסקומען, גראד ווען זיי זענען געווען שכור. אבער דאמאלס האבען זיי גארנישט געגעסען.

סעמיאן. האט ער זיך ווירקליך אזוי אנגעכליאפטשעט? און איז נאך א דאקטאר...

דאקטאר. איך בין פונקט אזא דאקטאר, ווי דו דעם סול־טאנ'ס פאנטאפעל... איבריגענס, דו ביזט טאקע עהנליך צו א פאנטאפעל...

סעמיאן. וויצעלט זיך אלץ... וויצלינג מיינער... דאק־טאר... און ווען מען זעהט דיך, מיינט מען — אן אמת'ער דענקער...

י על ענא. געהען מיר?

קניאז. ערלויבט מיר אייך פארצולעגען מיין האנד.

י על ענא (כאפט זיין האנד, וונגלעריש). געהט עס. סערגעי, קום. אנדרעי איוואנאוויטש...

אנדרעי. באלד... (דערטרינקט זיין גלאז און דעריאגט זיי).

דאקטאר (בלייבט אליין. זיצט לאנג, דאן געהט ער צו צום טיש, גיסט אן א גלעזעל און טרינקט עס שנעל אויס. ער בלייבט שטעהן ביים טיש. רירט אן מיט א גאפעל א שטיקעל פיש און לאזט עס אב.)

יא־א־א... (ער זעצט זיך צוריק, קוקט לאַנג אויפ'ן טיכעל, הויבט עס פאָרזיכטיג אויף און פיהרט עס צו צו דער נאָז. אַ ווײלע שטעהט ער אַזוי מיט פערמאַכטע אויגען. דאן ווארפט ער עס בייז אַוועק אויפ'ן גראָז.) אַ נאר געוואָרען אויף דער עלטער... טפו !... (ער זעצט זיך און פאר־רויכערט.) עקעלהאפטע באבע...

(פון גאָרטען קומען אָן דער פּאָרוטשיק און קלאַוודיא. זי זעצט זיך מיעד. דער פּאָרוטשיק קוקט דורך די פלעשער אויפ'ן טיש און גיסט זיך אָן רויטען וויין און טרינקט אויס.)

קלאַוודיא. און וואו זענען אונזערע ?

דאָקטאָר. זיי זענען געגאַנגען שפּאַצירען אויפ'ן שאָסע. און וואוהין זענט איהר דאָס פארפאַלען געוואָרען? סעמיאָן סעמיאָ־נאָוויטש האָט זיך דאָ שטארק בעאונרוהיגט, אז איהר זאָלט נישט צו ווייט פארגעהן... (קלאַוודיא לאַכט, פאררייסט דעם קאָפּ און קלאפּט מיט אַ פוס. דער פּאָרוטשיק מאַכט זיך נישט הערען און פאררויכערט). דערצו איז דאָס גראָז נאַס.

קלאַוודיא. אַזוי ? און איך האָב עס גאָרנישט באמערקט.

דאָקטאָר. נו, פּאָרוטשיק, זענט איהר צופריעדען מיט אייער שפּאַציר ?

פּאָרוטשיק. אָ, יא.

קלאַוודיא. יאָ?

פּאָרוטשיק. און יעלענאַ ניקאָלאַיעוונא איז אויך געגאַנ־גען שפּאַצירען ?

קלאַוודיא. דאָס איז שוין נישט פיין פון אייך, פּאָרו־טשיק... אמווענינגסטענס היינט האָט איהר געקענט נישט דערמאָנען אייער יעלענא ניקאָלאַיעוונא. עס איז מיר פּאָרט אַ ביסעל...

פּאָרוטשיק. פּאַרדאָן !

קלאַוודיא. און וואו איז מיין אָטעלאָ ?

דאָקטאָר. בעליידיגט נישט דעם גייסט פון דעם עהרוויר־דיגען ווענעציאַנישען מאָאָר, איהר לייכטזיניגע פרוי. אייער סעמיאָן סעמיאָנאָוויטש איז ניט אָטעלאָ, נאָר בלויז אַ רעגיערונגס־בעאַמטער. אַ מיטגליעד פון דער אויעזדנע זעמסקע אופּראַווע און אַן אלטער

פאַנטאָפּעל... ווי מאָדנע דאָס זאָל אייך נישט פאָרקומען — ער איז אויך געגאַנגען שפּאַצירען.

קלאַווידיאַ. איהר האָט אַ בייזע צונג, דאָקטאָר, אַליין זענט איהר אַן אַלטער פאַנטאָפעל.... און דערצו נאָך אַן אויסגע־טרעטענער... אָך, ווי איך האָב מיך צושויבערט... דאָס זענט איהר שולדיג, פאַרוטשיק.

פאַרוטשיק. דאָס וועל איך מיר קיינמאָל נישט פאַר־צייהען.

קלאַווידיאַ (לאַכט). איהר זענט אויסגעצייכענט, פאַרו־טשיק. איך וועל מיך געהן צוקעמען אַביסעל, אז נישט קען מען נאָך טאָקע מיינען, אַז מיר האָבען זיך געקושט. (זי לאַכט. שפּרינגט אויף און לויפט אַריין אין הויז).

דאָקטאָר. נו?

פאַרוטשיק. וואָס — נו?

דאָקטאָר. מען ווייסט שוין וואָס. גאַרנישט. נישט קשה. אַלע זענען דאָרט געוועזען...

פאַרוטשיק (לאַכט צופריעדען און קלאַפּט איהם ברידערליך אויף דער פּלייצע). אַזוי? און איהר אויך, דאָקטאָר?

דאָקטאָר (קאַלט). ווייסט איהר, הערר אָפיציער — איך, כאָטש איך בין אַ שלעכטער דאָקטאָר, נאָר ווי מאָדנע דאָס זאָל אייך נישט אויסקומען, איך האָב זעהר פיינט אזא גוטברודער־שאַפט...

פאַרוטשיק. וואָס הייסט?

דאָקטאָר. אָט אַזוי הייסט עס.

פאַרוטשיק. מאָדנע.

דאָקטאָר. יאָ, עס טרעפט.

קלאַווידיאַ (קומט אַרויס אויפ'ן באַלקאָן). ווער פון אייך, הערען, וויל קאַווע? פאַרוטשיק, קומט אַהער.

פאַרוטשיק. די מינוט. (געהט אַריין אין הויז קוקענדיג בייז אויפ'ן דאָקטאָר. דער דאָקטאָר געהט אום און פייפט שטיל. די שפּאַצירענדע קומען צוריק).

ד אָ ק ט אָ ר. נו, האָט איהר געהאַט פאַרגניגען?

ס ע ר ג ע י. עס איז ווירקליך גוט. אומזיסט האָט איהר נישט געוואָלט מיטגעהן.

ד אָ ק ט אָ ר. נו, נו...

י ע ל ע נ אַ. האָט מען דערלאַנגט קאַווע, דאָקטאָר?

ד אָ ק ט אָ ר. קלאַוודיאַ מיכאַילאָוונאַ האָט נאָרוואָס גערופען.

ס ע מ י אָ ן. איז קלאַוואַטשקאַ שוין צוריקגעקומען?

ד אָ ק ט אָ ר. גאַנץ איינפאַך.

ס ע מ י אָ ן. וואָס מיינט איהר?

ד אָ ק ט אָ ר. גלייך זי וואָלט גאָר אין ערגיץ נישט געווען.

ס ע מ י אָ ן. דו געהסט גאָר ארום און פלאַפּעלסט נאַריש־קייטען. וואָס איז דאָס, אָנצוהערענישען אַזעלכע? דיך קען מען נישט פאַרשטעהן. דו ביזט איינפאַך אַ שלעכטער מענש, דאָקטאָר.

ד אָ ק ט אָ ר. און דו ביזט אַ נארישער מענש. וואָס בעסער איז וויים איך שוין נישט.

ס ע ר ג ע י. אַלזאָ, געהען מיר טרינקען קאַווע?

י ע ל ע נ אַ. געהט. איך קום באַלד. (אַלע געהען אַריין אין הויז, נאָר יעלענאַ בלייבט ביים טיש). איך האָב דאָ פאַרגעסען מיין נאָזטיכעל. האָט איהר עס נישט געזעהן, דאָקטאָר?

ד אָ ק ט אָ ר (הויבט עס אויף). אָט.

י ע ל ע נ אַ. מערסי! ווי קומט עס אהער?

ד אָ ק ט אָ ר. איך האָב עס אוועקגעוואָרפען.

י ע ל ע נ אַ. איהר? פאַרוואָס?

ד אָ ק ט אָ ר. איך האָב עס אין אָנפאַנג געוואָלט קושען, דער־נאָך האָב איך אַ שמעק געטהון דערצו און האָב עס אוועקגעוואָרפען.

י ע ל ע נ אַ (פאַרוואונדערט). פאַרוואָס? שמעקען דען מיינע פאַרפומען אַזוי שלעכט?

ד אָ ק ט אָ ר. ניין. איך וויים איבערהויפּט ווענינ וועגען פאַר־פומען. איך האָב זאָגאָר נישט באַמערקט, אַז דאָס טיכעל איז פאַר־פומירט. איך האָב געמיינט, אַז דאָס איז אייער גערוך...

י ע ל ע נ אַ. דערפאַר האָט איהר עס אוועקגעוואָרפען?

דאָקטאָר. דערפאר האָב איך עס אוועקגעוואָרפען.

יעלענא. איך פארשטעה גאָרנישט. (זי שמעקט צום טיכעל, לאָזט עס אַראָב און קוקט אויפ'ן דאָקטאָר). וועגען וואָס האנדעלט זיך?

דאָקטאָר. דומהייטען... איהר פאָהרט סיי ווי סיי מאָרגען אוועק, יעלענא ניקאָלאַיעוונא. בלייבט מיט מיר אַ מינוט. צום געזעגענען זיך וואָלט איך מיך געוואָלט מיט אייך דורכרעדען, אזוי פון הארצען.

יעלענא. ביטע. (זעצט זיך). איך הער.

דאָקטאָר (פארוויכערט און קוקט נישט אויף איהר). זעהט איהר, יעלענא ניקאָלאַיעוונא, איך בין אַן אַלטער, אָבגעלעבטער מענש... דאָס אַלץ איז זעהר נאַריש. עס געהט נאָר אין דעם, ווי מאַדנע דאָס זאָל נישט אויסקומען, איך ליעב אייך.

יעלענא. איהר?

דאָקטאָר. נו, יא, איך. לעכערליך? עס קומט מיר אַליין אויס לעכערליך. איבריגענס, ניין, איך זאָג ליגענד. נאָר פאר זיי־טיגע קומט אויס די ליעבע פון אַן אַלטען מאַן לעכערליך. מיר גלוסט זיך שוין גאָרנישט צו לאַכען. (פויזע.) הערט, יעלענא ניקאָלאַיעוו־נא: מעגליך, אַז מיר וועלען זיך שוין קיין מאָל נישט זעהען... זאָגט מיר, וואָס האָט אייך געפיהרט אין יענע טעג... איהר געדענקט?

יעלענא. וואָס? גאָרנישט. אַ קאַפּריז... (וויל אויפשטעהן).

דאָקטאָר. זיצט נאָך אַ מינוט. אַ קאַפּריז זאָגט איהר? אזוי... און מיר, זעהט איהר, האָט זיך אויסגעוויזען, אַז דאָס איז געווען עפּעס גרעסער ווי אַ קאַפּריז. איצט פארשטעה איך, איהר האָט איינפאַך געהאַט רחמנות אויף מיר, רחמנות אויף אַן איינזאַמען מענשען, וואָס קיינער דאַרף איהם נישט האָבען. איך האָב אייך דערצעהלט וועגען מיינע ליידען, איינזאַמקייט, נויט, שכרות; וועגען דעם, אַז עס שטאַרבט אָב אין מיר אַל־דאָס גוטע, וואָס איך האָב אמאָל פערמאָגט און וועגען דעם, אַז די מענשליכע געמיינהייט פאַרלעשט אַלץ... אַן ערצעהלונג נישט זעהר קיין פרעהליכע. נו, האָט איהר רחמנות בעקומען. עס איז נישטאָ קיין זאַך אויף דער

וועלט, וואָס זאָל אַזוי מיטפּיהלען, זיך אַברופען, וואָס זאָל זיין אַזוי ווייך און צאַרט, ווי אַ פרויען־האַרץ: דערפאַר איז אָבער אויך נישטאָ קיין זאַך וואָס זאָל זיין מעהר עגאָאיסטיש, מעהר לייכטזיניג און מעהר זיך פאַרענדערען, ווי דאָס זעלבע האַרץ. — איהר האָט מיך צוגעלאַשטשעט צו זיך אַזוי ווי אַן אַלטען הונד אַ בראָדיאַגע, און ווען איך האָב מיך אונטערגעוואָרפען אייערע צערטליכקייטען און בין אייך נאָכגעקראָכען דרעהענדיג מיט'ן עק, איז אייך אומעטיג געוואָרען... און עס איז שוין נישט קיין רחמנות, וואָס עס איז נאָכאַמאָל...

יעלענאַ. בין איך אייך ווירקליך עפּעס שולדיג?

דאָקטאָר. זאָגט, האָט איהר ווירקליך נישט געקענט זעהען אפילו אַזאַ'ן אַלטען נאַר, ווי איך בין און נישט מאַכען איך זאָל מיך פאַרליעבען אין אייך? צו וואָס האָט איהר דאָס בעדאַרפט? איהר האָט געוואָלט זעהען וואָס דערפון וועט אַרויסקומען? יאָ? און איז אייך נישט געקומען אין קאָפּ אַריין, אַז דאָס איז אַ ביסעל גרויזאַם?

יעלענאַ. איך האָב עס נישט געוואָלט.

דאָקטאָר. קען זיין, קען זיין, אַז איהר טהוט דאָס אונבעוואוסטזיניג. אַט, פונקט אַזוי ווי אַ קאַץ כאַפּט אונבעוואוסטזיניג מיט איהרע לאַפּקעס אַלץ וואָס בעוועגט זיך אַרום איהר... און דאָך — איז דאָך געווען אַ מאָמענט, ווען...

יעלענאַ (שטעהט אויף אונגעדולדיג). איך האָב איינפאַך רחמנות געהאַט אויף אייך. איהר האָט דאָס בעדאַרפט פאַרשטעהן און נישט צוגעבען דער זאַך אַזאַ בעדייטונג.

דאָקטאָר. און איצט איז אייך מעהר נישט קיין רחמנות?

יעלענאַ (גלייך זי הערט נישט די פראַגע). איך בין געווען אין אַ נאַרישער שטימונג.

דאָקטאָר. אַ נאַרישע שטימונג? אַזוי... און ווייטער גאָרנישט? איצט איז די שטימונג פאַרביי?

יעלענאַ (טרויריג). געוויס, פאַרביי.

דאָקטאָר. נו, באַסטאַ. אייגענטליך האָב איך אַליין גע־

וואוסט, אז עס איז נישטאָ צוליעב וואָס אָנצוהויבען דאָס געשפּרעך. געוויס, דאָס אַלץ איז דומהייטען און נארישע שטימונג, יעלענא ניקאָלאַיעוונא. איך דאַרף נאָך בעזוכען אַ קראַנקען. אדיע. איך מוז. אדיע. אַ מענש שטאַרבט...

יעלענא. אדיע!

דאָקטאָר. יאָ. נאָך האָב איך אייך געוואָלט זאָגען. איבריי־געגנס. (שלאָגט זיך אַליין איבער). איהר ווייסט, קלאַוודיאַ מיכאַי־לאָוונאַ איז געוועזן מיט'ן פּאָרוטשיק?

יעלענא. דאָס קען נישט זיין. נו, אַ געמיינהייט! אָרעמער סעמיאָן סעמיאָנאָוויטש...

דאָקטאָר. אַ אידיאָט און ווייטער גאָרנישט. אַלע זענען מיר אידיאָטען, ווי מאָדנע דאָס זאָל אייך נישט אויסקומען. נו, נאָך אמאָל, אדיע!

יעלענא. אדיע!

דאָקטאָר (מיט אַ קרומען שמייכעל). און די האנד צום געזעגענען ווילט איהר מיר נישט געבען? (נעמט איהר האַנד און טראָגט זי צו צו די ליפּען).

יעלענא. צו וואָס איז דאָס?

דאָקטאָר (לאָזט אַרויס איהר האַנד). עס איז אייך אונאַנ־גענעהם? נו, דאַרף מען נישט.

פּאָרוטשיק (פון דער שוועל). יעלענא ניקאָלאַיעוונא...

דאָקטאָר. אָה, העדר אָפיציער, איך האָב די עהרע.

פּאָרוטשיק. איהר געהט שוין אוועק?

דאָקטאָר. שטעלט אייך פאָר... ווי מאָדנע דאָס זאָל אייך נישט אויסקומען, איך געה שוין. אדיאָ! (מאַכט אַ שפּאַסיגע בעווע־גונג מיט דער האַנד, הויקערט זיך איין און געהט אַוועק אין דער פינ־סטערער אַלעע).

פּאָרוטשיק (געהט צו צו יעלענאַ, וועלכע זיצט פאַרטראַכט). וועגען וואָס האָט איהר זיך פאַרטראַכט, יעלענא ניקאָלאַיעוונא?

יעלענא (גיט אַ ציטער). וואָס?

פּאַרוטשיק. וואָס האָט איך דאָ דער דאָקטאָר איינגע־רוימט?

יעלענאַ (פיהרט מיט דער האַנד איבער'ן שטערען און שטעהט אויף). אַי, גאָרנישט. אַ שאָד דעם מענש...

פּאַרוטשיק. אַן'אונאַנגענעהמער מענש. איהר האָט שוין צופיעל איינזעהעניש מיט איהם, יעלענאַ ניקאָלאַיעוונאַ. אַ גראָבער און אונערצויגענער מענש... אַזוי... הייסט עס, מאָרגען פאַרלאָזט איהר אונז?

יעלענאַ (מיט אַ פערעכטליכען שמייכעל). יאָ, אָבער די בלאָנדע בלייבט דאָך דאָ.

פּאַרוטשיק. נו, די בלאָנדע...

יעלענאַ. ווי פערעכטליך... איהר זענט אונדאַנקבאַר, פּאַרוטשיק.

פּאַרוטשיק (צומישט). ווי?

יעלענאַ. איך מיין, אַז איהר האָט נישט קיין רעכט זיך אַזוי אָבצורופען וועגען דער בלאָנדער...

פּאַרוטשיק (בעהערשט זיך, חוצפה'דיג). און איך מיין, אַז איך האָב דאָס רעכט.

יעלענאַ. זאָגט מיר, רעדט איהר אַזוי וועגען יעדער פרוי מיט וועלכער...

פּאַרוטשיק. מען קען נישט פאַרגלייכען אַלע פרויען, יעלענאַ ניקאָלאַיעוונאַ. עס זענען פאַרהאַנען פרויען און פרויען... איהר זאָגט איך בין אונדאַנקבאַר... איך האָב גאָרנישט געזאָגט, נאָר ווען אפילו צווישען מיר און קלאַודיאַ מיכאַילאָוונאַ וואָלט עפּעס געווען, לוינט זיך אויך נישט, אויף מיין וואָרט, צו דאַנקען פאַר דאָס, וואָס קומט אַזוי לייכט אָן...

יעלענאַ. אַזוי? און מיר האָט איהר פאַרגעוואָרפען, אַז מען קען צו מיר נישט צוטרעטען. הייסט עס, אַז ווען איך וואָלט דערהערט אייער געבעט, אַזוי ווי איהר האָט זיך אויסגעדריקט, וואָלט איהר וועגען מיר אויך אַזוי גערעדט?

פּאַרוטשיק. יעלענאַ ניקאָלאַיעוונאַ, איהר און זי...

יעלענא. וואס איז דער אונטערשיער? מיר זענעןביידע פרויען.

פארוטשיק. איהר זענט א וואונדערבארע, צויבערליכע פרוי... ווען איהר וואלט געוואלט...

יעלענא (לאכט פון איהם). און איך האב דאך שיער נישט געוואלט, אבער איצט, נאכדעם ווי איהר האט זיך אזוי אבגערופען וועגען דער ארעמער בלאנדע. זעלבסטפערשטענדליך...

פארוטשיק. פארגעסט אן איהר. יעלענא ניקאלאיעווגא... עס איז נישט דאס... עס איז גארנישט דאס...

יעלענא. וואס דען?

פארוטשיק. איך ליעב איך...

יעלענא. אזוי גאר?

פארוטשיק. און איהר צווייפעלט? א, טהייערע...

יעלענא (קלאפט מיט איהרע פינגער אויף זיין האנד). איהר זענט שכור...

פארוטשיק. יא שכור, פון אייך.

יעלענא (גרויזאם). ניין, איינפאך שכור פון וויין, אדער בראנפען.

פארוטשיק. ווי גרויזאם איהר זענט.

יעלענא. און איהר זענט איינפאך א נאר.

פארוטשיק (בעליידיגט). יעלענא ניקאלאיעווגא, איהר בעליידיגט מיך, איהר ווייסט וואס מען טהוט מיט פרויען אין אזעלכע פאלען?

יעלענא. מען קושט זיי? פראבירט.

פארוטשיק (טרעט אב בייז). הייסט עס, איהר לאכט פון מיר?

יעלענא. און ביז איצט האט איהר עס נישט פארשטאנען?

פארוטשיק. גוט, אויסגעצייכענט... זעהר גוט...

יעלענא. נאך בעסער, איצט לאמיר אריינגעהן אין צימער. מיר איז קאלט...

פאַרוטשיק. ניין, דאָס וועט איהר מיר שוין ענטשולדי־גען, איך קען נישט ערלויבען...

יעלענאַ. קניאַז!

(פאַרוטשיק שפּרינגט אָב, קוקט זיך אום, יעלענאַ לאַכט).

קניאַז (לאָזט זיך אַראָב צו זיי). וואָס זשע האָט איהר אונז אינגאַנצען פאַרלאָזט, יעלענאַ ניקאָלאַיעוונאַ?

יעלענאַ. דער פאַרוטשיק דערצעהלט מיר פרעהליכע געשיכטען...

קניאַז. איך האָב גאָר נישט געוואוסט, אַז איהר זענט אַזאַ הומאָריסט...

פאַרוטשיק (בייז). יעלענאַ ניקאָלאַיעוונאַ איז אַ הומאָ־ריסטקע, נישט איך. (יעלענאַ לאַכט). לאַכט, לאַכט. ווער עס לאַכט צום לעצטען דער לאַכט אַמבעסטען.

קניאַז (קאַלט און אויסדרוקספול). איך וועט זיכער נישט אויסקומען צו לאַכען.

פאַרוטשיק. דאָס וועלען מיר זעהן.

קניאַז (קאַלט. שיער זיך אַרויפוואַרפענדיג אויף איהם). דאָס וועלען מיר זעהן. און איצט, וואַרט אויף אייך קלאַוודיאַ מיכאַי־לאָוונאַ. (דער פאַרוטשיק קוקט אויף איהם ווילד, טרעט אָב און ברומט עפּעס). וואָס זאָגט איהר?

פאַרוטשיק. גאָרנישט. (לאַכט פרעך, פאַררייסט הויך דעם קאָפּ, פייפט אונטער און געהט אַריין אין הויז).

קניאַז. וואָס איז צווישען אייך פאָרגעקומען, יעלענאַ ניקאָלאַיעוונאַ? האָט אין זינען, אַז איך בין שטענדיג צו אייער באַפעהל.

יעלענאַ. איך וויים. (דער קניאַז קוקט זיך שנעל אַרום און מאַכט פּלוצלינג אַ זשעדנע בעוועגונג און כאַפּט זי אַרום ביי דער טאַליע). וואָס איז דאָס מיט אייך?

קניאַז (מיט אַ פאַרענדערטער שטימע). איין קוש...

יעלענאַ. זענט איהר פון זינען אַראָב? מען קען אונז דערזעהן. לאָזט אָב, איהר זענט אַ משוגע'נער.

קניאז. נו, יא, איך בין א משוגע'נער און אויף משוגע'נע בייזערט מען זיך נישט. (זי רייסט זיך ארויס, אנשפארענדיג זיך מיט די הענד אויף זיין ברוסט, אבער דער קניאז בעזיעגט זי און קושט זי דאך).

סערגעי (קומט אראב פון באלקאן). לענא, וואו ביזטו? (דער קניאז שפרינגט אב. יעלענא קוקט אויף איהם מיט א ווילדען, בלאנדזשענדען שמייכעל, גלייך זי וואלט נישט געוואוסט וואס דא קומט פאר, דערנאך קומט זי צו זיך און געהט אנטקעגען איהר מאן).

יעלענא. איך בין דא. דער קניאז געהט אוועק.

סערגעי. איהר געהט אוועק, קניאז? און קאווע?

קניאז. איך דאנק אייך. עס איז שפעט.

(פלוצלינג ווערט אן אונאנגענעהמע פויזע. סערגעי פעטראוויטש פיהרט לאנגזאם די אויגען פון איהם אויף איהר).

יעלענא (שנעל). שטעל דיר פאר, סערגעי, דער קניאז האט מיר נאר וואס דערצעהלט אנ'אינטערעסאנטע נייעס: די בלאנדע איז געוועזן מיט'ן פארוטשיק... (סערגעי פיעטראוויטש שווייגט). און שטעל דיר נאר פאר, דער גאנצער ראמאן איז פארגעקומען אין דער צייט, וואס מיר האבען שפאצירט אויפ'ן שאסע... ריכטיג, קניאז?

קניאז (פארוואונדערט). יא, געוויס.

יעלענא. ווי לעבערליך די בלאנדע איז.

סערגעי (מעכאניש). לעבערליך?

קניאז. זי האט א גוטען מאן...

סערגעי. יא, דער מאן... (קומט צו זיך). איבריגענס קען זיין, די גאנצע געשיכטע איז נאר א ספלעטניע, נישט מעהר? הייסט עס, איהר געהט שוין, קניאז?

קניאז. יא, עס איז שפעט. ערלויבט מיר אייך צו ווינשען א גוטע נאכט און א גליקליכע רייזע.

יעלענא. וועט איהר דען נישט קומען אונז בעגלייטען?

קניאז. איך ווייס נישט צי איך וועל צייט האבען. יעדענפאלס, ערלויבט מיר צו געזעגענען זיך מיט אייך יעצט. איך וועל

אין ניכען זיין אין כארקאָוו. איהר וועט מיר ערלויבען צו קומען צו אייך?

יעלענא. געוויס. עס וועט אונז זעהר פרעהען... אונ־בעדינגט.

קניאז. דאַנק אייך. איך וועל עס האלטען פאַר מיין פליכט. א גוטע נאכט!

יעלענא. צום ווידערזעהן! (דער קניאַז קושט גאַלאַנט איהר האַנד און געזעגענט זיך מיט סערגעי פּיעטראָוויטש'ען שוין צופיעל פריינדליך. דאַן הויבט ער אויף זיין הוט און געהט אַוועק). די לבנה איז אונטערגעגאַנגען, אייך וועט זיין פינסטער צו געהן.

קניאז (פון דער פינסטער). ס'מאַכט נישט אויס... אויפ'ן שאָסע איז ליכטיג. א גוטע נאכט...

יעלענא. א גוטע נאכט. (זי דרעהט זיך אום מיט א שמוי־כעל צום מאַן. סערגעי פּיעטראָוויטש שטעהט ביים טיש און קוקט מאָדנע צו דער ערד, גלייך ער וואָלט מורא געהאַט צו קוקען אויף זיין ווייב. יעלענאַ קוקט אויף איהם, און וויל טרעפען אויב ער האָט עפּעס געזעהן. דאַן מאַכט זי אַ קינסטליכען שמייכעל, געהט צו צום מאַן פון הינטען און נעמט איהם אַרום). איך בין מיעד. זיי האָבען מיר שוין אַלע דערעסען. א דאַנק גאָט, וואָס מיר פאָהרען שוין ענדליך אַהיים.

סערגעי (קוקט אויף איהר מיט אַ מאָדנעם בליק, גלייך ער וואָלט זי געזעהן צום ערשטען מאָל). ווירקליך?

יעלענא. פאַר דער לעצטער צייט זיינען מיר כמעט נישט געבליבען אונטער פיער אויגען. מיר האָט זיך שוין פאַרבענקט נאָך דיר... (צערטעלט זיך צו'ן איהם). א קוש...

סערגעי (קושט זי קאַלט און נעמט נישט אַראָב פון איהר זיין פּריפּענדען בליק).

יעלענא. וואָס קוקסטו אויף מיר מיט אזעלכע מאָדנע אויגען? וואָס איז מיט דיר?

סערגעי. גאָרנישט.

יעלענא. אָבער איך זעה דאָך, אז דו ביזט מיט עפּעס אומצופריעדען?

ס ע ר ג ע י. וואָס אזוינס איז געווען צווישען אייך?

י ע ל ע נ אַ. ווען? מיט וועמען?

ס ע ר ג ע י. ווען איך בין צוגעקומען זענט איהר ביידע טרויע־ריג געוואָרען. נאַרישקייטען האָט איהר געגומען פּלאַפּלען.

י ע ל ע נ אַ. דאָס האָט זיך דיר אויסגעוויזען.

ס ע ר ג ע י. זאָג נישט קיין ליגענד. איך בין נישט אַזוי נאַריש, אזוי ווי דו וואָלסט געוואָלט איך זאָל זיין.

י ע ל ע נ אַ. דו ביזט, דוכט זיך, אייפערזיכטיג?

ס ע ר ג ע י. איך בין נישט אייפערזיכטיג, נאָר איך וויל וויסען אין וואָס דאָ האַנדעלט זיך.

י ע ל ע נ אַ. איך פארשטעה נישט וואָס דו רעדסט. וועגען וואָס זאָל זיך דאָ האַנדלען? און וואָס געהט עס דיר?

ס ע ר ג ע י. לענא...

י ע ל ע נ א (גיט שנעל אַ קוק אויף איהם). נו, גוט. רעג דיך נישט אויף, איך בעט דיך. איך וועל דיר אַלץ אויסזאָגען. איך האָב נישט געוואָלט רעדען, אום דיך נישט אויפצורעגען צוליעב נאַריש־קייטען.

ס ע ר ג ע י. טאָ אין וואָס האַנדעלט זיך? וואָס איז אזוינס?

י ע ל ע נ אַ. דומהייטען. עס לוינט נישט צו רעדען. אַך, וואָס פאר אַ מענש די בלאָנדע איז, איינפאַך אַ שרעק...

ס ע ר ג ע י (שטויסט זי עטוואָס אָב). לאָז אָב די בלאָנדע, איך ווארט.

י ע ל ע נ אַ. ווי לעכערליך דו ביזט, ווען דו ביזט אייפערזיכ־טיג... אייפערזיכטיגער... אייפערזיכטיגער...

ס ע ר ג ע י (ווילד). נו, רעד שוין...

י ע ל ע נ א (רוקט זיך אָב און כאַפּט זיך פאַר די שלייפען). וואָס שרייסטו? וואָס ווילסטו?

ס ע ר ג ע י: איך וויל וויסען וואָס צווישען דיר מיט דעם קניאַז איז פאָרגעקומען.

י ע ל ע נ אַ. גאָרנישט. נו, נו... דער אידיאָט האָט זיך מיר

ערקלערט אין ליעבע. דאָס איז אַלץ. נו, זעהסטו, איך האָב דיר אַלץ געזאָגט.

ס ע ר ג ע י. אַ דאַנק דיר.

י ע ל ע נ אַ (מאַכט זיך בעלייריגט). דאָס האָב איך פריהער געוואוסט... דיר טאָר מען גאָרנישט זאָגען. איך וועל דיר שוין מעהר קיינמאָל נישט דערצעהלען. געהט צוריק צו צו׳ן איהם, צאַרט). נו, ליעבער, רעג דיך נישט אויף. דאָס אַלץ איז נאַרישקייטען. יעדער שעהנער פרוי ערקלערט מען זיך אין ליעבע. איך האָב דאָך קיינעם נישט געקענט פאַרוועהרען צו פאַרליעבען זיך אין מיר.

ס ע ר ג ע י. פאַרוועהרען — יאָ... און אויפהאַלטען די „ליעבע"....

י ע ל ע נ אַ. האָב איך זי אויפגעהאַלטען?

ס ע ר ג ע י. הער, לענאַ. איך האָב דיר שוין לאַנג געוואָלט זאָגען. איך שעץ צופיעל דיך און זיך, אום צו זיין אייפערזיכטיג, אָבער איך וויל אבסאָלוט נישט, אַז מיין פרוי זאָל זיין דער אָביעקט פאַר די ליעבעסליידען פון עפּעס אַ קניאַז... פאַרשטעהסטו דען נישט אין וואָס פאַר אַ לאַגע דו שטעלסט מיך?

י ע ל ע נ אַ. איך ווייס נישט ווי אַזוי דו קענסט שענקען אויפמערקזאַמקייט אַזעלכע פּוסטע זאַכען. דאָ איז דאָך קיין מינדסטער ערנסט נישטאָ...

ס ע ר ג ע י. לענאַ, ווען איך וואָלט איין סעקונדע אַנדערש געדענקט, וואָלט איך מיט דיר נישט גערעדט, נאָר איך וואָלט איינפאַך פון דיר אַוועקגעגאַנגען... דאָס אַלץ איז טאַקע נאַרישקייטען און דו דאַרפסט עס גאָרנישט, אָבער פאַר מיר בעשאַפט זיך דערפון אַן אונאַנגענעהמע לאַגע און עס ערנידריגט מיך. עס איז דאָך אונמעגליך פאַר מיר, אַז איך זאָל נישט פאַרשטעהן, וואָס די אַלע הערען ווילען פון דיר. יעדער פון זיי קומט צו׳ן אונז נאָר מיט דער האָפנונג מיר אויסצושטעלען הערנער, אָדער אַמוועניגסטענס אויפצורעגען זייער ליידענשאַפט דורך דיר. און איך דאַרף מיך מאַכען, גלייך איך זעה גאָרנישט. איך דאַרף ליעבליך שמייכלען און דריקען זיי די

האנד, כדי זיי זאָלען נאָר נישט מיינען, אז איך קען ווירקליך זיין אייפערזיכטיג אויף זיי...

י ע ל ע נ א. וואָגען זיי דען צו דענקען עטוואָס עהנליכעס?

ס ע ר ג ע י. ווארום דען נישט? דו נעמסט אָן זייערע העפ־ליכקייטען, קאָקעטירסט מיט זיי. וואָלט דען, מיינסטו, אָט דער זעלבער קניאז געהאַט די העזה זיך דיר צו ערקלערען אין ליעבע, ווען ער וואָלט געוואוסט, אז דו וועסט באלד אלצדינג מיר דער־צעהלען? ניין. ער איז געווען איבערצייגט, אז דו וועסט אלץ בע־האלטען, דאָס הייסט שוין אלזאָ, אז דו וועסט מיט איהם צוזאַמען מיך אָבנארען...

י ע ל ע נ א. ער איז גאָרנישט געווען איבערצייגט.

ס ע ר ג ע י. איך זאָג דיר נאָך אַמאָל, אז איך ליעב דיך און שעץ דיך צופיעל, אום צו זיין אייפערזיכטיג, נאָר דער בלויזער געדאנק וועגען דעם, אז דיעזע געמיינע מענשען קענען קוקען אויף אונז, ווי אויף קאנדידאַטען פון אונטרייע פרויען און אָבגענאַרטע מענער, בלויז דער געדאַנק, איז פאַר מיר ערנידריגענד און אונ־ערטרעגליך...

י ע ל ע נ א. נו, זיי נישט בייז. (נעמט איהם אַרום). דו ביזט נערעכט. איך וועל דאָס מעהר נישט טהון...

ס ע ר ג ע י. איך בייזער מיך נישט, נאָר דאָס אלץ עקעלט מיך. עס עקעלט מיך שוין דאָס אליין, וואָס איך האָב בעדאַרפט רעדען מיט דיר וועגען דעם.

י ע ל ע נ א. איך וועל נישט מעהר, איך וועל נישט מעהר... פארצייהה... איצט, ווען מענער וועלען צו מיר צוגעהן וועל איך זיי מאַכען אָט אַזוי. (זי מאַכט אַ מיאוס'ע און וויציגע גרימאַסע). גוט?

ס ע ר ג ע י. מאַך נישט קיין גרימאַסען, לענאָ. דאָס אלץ איז פיעל ערנסטער, ווי דו מיינסט. ווייזט זיך דיר דען ווירקליך דאָס אלץ אויס, אלס פוסטע זאַכען און נישט מעהר? ווי ווענינ דו אבטסט מיך דאַן, לענאָ...

י ע ל ע נ א. נו, גענוג. דו האָסט געזאָגט און געענדיגט. איך האָב נישט געוואוסט, אז דאָס איז דיר אונאַנגענעהם. (סערגעי פיעט־

ראָוויטש מאַכט אַ האָפנונגסלאָזע בעוועגונג). נו, יאַ... נו, יאַ, איך פאַרשטעה. געוויס, דאָס איז געווען זעהר מיאוס, אָבער איך וועל דאָך דאָס מעהר נישט טהון... נו, זיי נישט בייז... גיב מיר אַ קוש...

ס ע ר ג ע י. אַך, לענאַ, לענאַ. און דו פאַרשטעהסט עס דאָך נישט. צי רעדען מיר דען אויף פאַרשיעדענע שפּראַכען און דו קענסט נישט פאַרשטעהן, ווי דאָס אַלץ איז שמוציג און געמיין?

אַ נ ד ר ע י (פון באַלקאָן). סערגעי, מיר געהען אַוועק...

פ אָ ר ה אַ נ ג.

דריטער אַקט.

(סערגעי פּיעטראָוויטש׳עס וואוינונג אין שטאָדט. אַ צימער וואָס זעהט אויס אונגעפעהר, ווי אַ גאַסט־צימער: אַ קלאַוויר, בילדער, אַ ווינקעל פון וויכער מעבעל און דראַפּעריען. אַלץ איז אין אונאָרדנונג, אָבער שעהן, אַזוי ווי אין אַ קינסטלער׳ס אַרבייטס־צימער. צוויי טהירען. איינע אַנט־קעגען דער ביהנע אין פאָדערצימער, די צווייטע, רעכטס — אין די איבעריגע צימערען. יעלענאַ ניקאָלאַיעוונאַ זיצט אין אַ ווינקעל, מיט די פיס אויף דער זאָפע. זי איז אָנגעטהון אין הויז־קליידער, לייכט אָבער געפּוצט, אַזוי ווי אין אַ בונט בענדער און שטיקערייען; ווייך און פוכיג, ווי אַ קאַץ. סעריאָזשאַ זיצט ביים קלאַוויר. סערגעי פּיעטראָוויטש שטעהט אין מיטען צימער, ווי ער וואָלט זיך געאיילט).

ס ע ר ג ע י. הייסט עס, סאָניע׳ן ווערט בעסער, דאָס פרעהט מיך. זי איז אַ ליעב קינד. און וואָס איז דאָב מיט אייך, סעריאָזשאַ? וואָס באווייזט איהר זיך ביי אונז אַזוי זעלטען?

ס ע ר י אָ ז ש אַ. איך האָב מיך אַלץ געקליבען אהער צו געהן.

ס ע ר ג ע י. איהר קלייבט זיך זעהר לאַנג. נו, לענאַ, דו פאַר־נעם דערווייל דעם גאַסט און איך וועל געהן. מען דאַרף אַרבייטען.

י ע ל ע נ אַ. געה, געה. מיר וועלען דיר נישט שטערען.

ס ע ר ג ע י. ערלויבט איהר, סעריאָזשאַ?

ס ע ר י אָ ז ש אַ. ביטע, שטערט אייך נישט. אויב איך שטער אייך קען איך אוועקגעהן. אייער אַרבייט איז וויכטיגער פון מיין וויזיט.

ס ע ר ג ע י. ניין. מיט וואָס קענט איהר מיר שטערען? זיצט דאָ מיט לענאַ׳ן... געוועהנליך איז דאָך איהר זעהר אומעטיג ביי מיר: איך בין דאָך שטענדיג ביי דער אַרבייט און זי איז כסדר

אַליין, איינע אַליין... איך וועל באַלד זיין צוריק. דערווייל, אַדיע! (מאַכט אַ וויציגע בעוועגונג און געהט אַרויס רעכטס).

ס ע ר י אָ ז ש אַ. וואָס שרייבט ער אצינד, סערגעי פּיעט־ראָוויטש?

י ע ל ע נ אַ. איך ווייס ווירקליך נישט, עפּעס אַנ׳ ערצעהלונג.

ס ע ר י אָ ז ש אַ. איהר גליקליכע יעלענאַ ניקאָלאַיעוונאַ.

י ע ל ע נ אַ. גליקליך? מיט וואָס?

ס ע ר י אָ ז ש אַ. וואָס הייסט, מיט וואָס? זיין די פרוי פון אַזאַ טאַלאַנטפולען, אינטערעסאַנטען מענשען?

י ע ל ע נ אַ. אָך, סעריאָזשאַ, די שריפטשטעלער זיינען פיעל אינטערעסאַנטער אין זייערע ביכער, איידער אין לעבען. זאָגט מיר בעסער, וואָס האָט איהר זיך ווירקליך אָנגעהויבען אַזוי זעלטען צו באַווייזען?

ס ע ר י אָ ז ש אַ (שטעהט אויף און הויבט אָן געהן איבער׳ן צימער). אַזוי...

י ע ל ע נ אַ. וואָס הייסט עס — אַזוי?

ס ע ר י אָ ז ש אַ. איך האָב אייך געזאָגט, יעלענאַ ניקאָלאַיעוונאַ, אַז עס איז בעסער איך זאָל מיך מיט אייך וואָס ווייניגער בעגעגענען.

י ע ל ע נ אַ. אָבער פאַרוואָס? מיר זענען דאָך געווען אַזעלכע גוטע פריינד.

ס ע ר י אָ ז ש אַ. אָך, וואָס פאַר אַ גוטפריינדשאַפט.

י ע ל ע נ אַ. פאַרוואָס נישט?

ס ע ר י אָ ז ש אַ (נישט קוקענדיג). איהר ווייסט אַליין פאַר־וואָס.

י ע ל ע נ אַ (לאַכט). נו, גוט. לאָמיר זאָגען, אַז איך ווייס... אָבער דאָס איז נאָך נישט קיין אורזאַך, אַז מיר זאָלען זיך קריעגען, סעריאָזשאַ.

ס ע ר י אָ ז ש אַ. איך קריעג מיך גאָרנישט, אָבער עס איז מיר שווער.

י ע ל ע נ א. מאכט נאָר נישט דערפון קיין טראגעדיע. קוקט פרעהליכער אויפ׳ן לעבען.

ס ע ר י אָ ז ש א. יא, אייך איז גרינג צו רעדען, אייך גלוסט זיך צו לאכען.

י ע ל ע נ א. מיר גלוסט זיך גאָרנישט צו לאכען, פארקעהרט, איך האָב רחמנות אויף אייך.

ס ע ר י אָ ז ש א (גראָב). א דאנק. איך נויטיג מיך נישט אין קיין רחמנות. (ער פארוויכערט אַ נייעם פּאפּיראָס און געהט אום איבער׳ן צימער. יעלענאַ קוקט איהם נייגעריג נאָך, דערנאָך ציהט זי זיך לאַנגזאַם, פערוואָרפט די הענד הינטער׳ן קאָפּ און ציהט זיך מיט׳ן גאַנצען קערפּער, שמייכלענדיג זאָנדערבאַר און שוואַך).

י ע ל ע נ א. פון דער פריה אָן ברעכט מיך היינט... איך האָב מיך פיעלייכט פארקיהלט.... סעריאָזשאַ....

ס ע ר י אָ ז ש א. וואָס?

י ע ל ע נ א. קומט אהער. וואָס געהט איהר אלץ ארום? זעצט זיך דאָ... אָט, אהער... (פאַרמאַכט די אויגען און ציהט זיך ווידער).

ס ע ר י אָ ז ש א (זעצט זיך ביי איהרע פיס און בעטראַכט זי איבער־גאַנצען מיט גנב׳ישע בליקען). נו, זיץ איך... און ווייטער?

י ע ל ע נ א (עפענט פאַרוואונדערט אָון שלוי די אויגען). און ווייטער — גאָרנישט... מוז דען אונבעדינגט עפּעס זיין ווייטער?

ס ע ר י אָ ז ש א (בעמיהט זיך צו זיין פרעך). איך מיין.

י ע ל ע נ א. וואָס־זשע ווילט איהר? נו, דערצעהלט מיר וואָס איהר האָט געטהון די גאַנצע צייט... ווי געהען אייערע בעשעפטי־גונגען?

ס ע ר י אָ ז ש א. דאָס איז נישט אינטערעסאַנט.

י ע ל ע נ א. וואָס זשע דען איז אינטערעסאַנט?

ס ע ר י אָ ז ש א. איהר ווייסט אַליין וואָס...

י ע ל ע נ א. ניין, איך ווייס נישט.

ס ע ר י אָ ז ש א. איהר ווייסט.

י ע ל ע נ א. נו, אויף מיין וואָרט נישט... זאָגט, וועל איך ווייסען.

ס ע ר י אָ ז ש אַ. אַזעלכע זאַכען רעדט מען נישט.

י ע ל ע נ אַ. הייסט עס, אַז מען דאַרף זיך מיט דער זאַך שעהמען? נו, עס מאַכט נישט אויס, רעדט. איהר וועט נישט זאָגען? וועל איך עס קיינמאָל נישט וויסען. (זיפצט טעאַטראַליש). אַ שאַד...

ס ע ר י אָ ז ש אַ (מיט אָנשטרענגונג). וואָס וויל מען אין אַל-געמיין פון אַ פרוי?

י ע ל ע נ אַ (קוים שמייכלענדיג). נו, וואָס וויל מען פון אַ פרוי?

ס ע ר י אָ ז ש אַ (שטעהט אויף, מיט כעס). איינפאַך, איהר שפּיעלט מיט מיר אַזוי ווי אַ קאַץ.

י ע ל ע נ אַ. בין איך דען ענהליך צו אַ קאַץ?

ס ע ר י אָ ז ש אַ (בייז). אַזוי ווי צוויי טראָפּען וואַסער.

י ע ל ע נ אַ. דאָס איז גוט. איך האָב זעהר ליעב קעץ. זיי זיינען אַזוי גראַציעז. זיצט.

ס ע ר י אָ ז ש אַ. איך וויל נישט.

י ע ל ע נ אַ. און איך זאָג אייך, זיצט. פאַרוואָס פאָלגט איהר נישט?

ס ע ר י אָ ז ש אַ. נו, זיץ איך.

י ע ל ע נ אַ. און ווייסט איהר, סעריאָזשאַ, וואָס איך וועל אייך זאָגען?

ס ע ר י אָ ז ש אַ. וואָס?

י ע ל ע נ אַ. איהר זענט שרעקליך לעכערליך... נו, זיצט, זיצט... איך שפּאָס דאָס... איך מאַך וויצען...

ס ע ר י אָ ז ש אַ. מיר קריכען נישט איצט קיין וויצען אין קאָפּ, יעלענאַ ניקאָלאַיעווונאַ.

י ע ל ע נ אַ. נו, גוט. איך וועל זיין ערנסט, שרעקליך ערנסט. און ווי מיינט איהר, סעריאָזשאַ, קען איך זיין ערנסט?

ס ע ר י אָ ז ש אַ. פון וואַנען זאָל איך וויסען?

י ע ל ע נ אַ. נו, זאָגט, שלעכטער. נעהמט אַהער.

ס ע ר י אָ ז ש אַ. וואוהין?

יעלענא. אהער נעהנטער, און איצט, זאָגט מיר: הייסט עס, איך געפעהל אייך אַלס אַ פרוי... זעהר?

סעריאָזשא. זעהר.

יעלענא. און איהר וואָלט געוואָלט, אז איך זאָל אייך אַ קוש טהון?

סעריאָזשא (דורך טרערען). יאָ.

יעלענא. ליידער איז עס אונמעגליך. וואוהין? זיצט דאָך.

סעריאָזשא (געפייניגט). מיר איז אונבעקוועם.

יעלענא. אונבעקוועם? טאָ זעצט אייך בעקוועמער. אָט אזוי... (הויבט זיך שנעל אויף, לאָזט אַראָב די פיס און זעצט זיך גלייך מיט איהם. זי דריקט זיך צו צו'ן איהם און בעטראכט איהם מיט זוי־טיגע בליקען). און איצט איז גוט?

סעריאָזשא. יעלענא ניקאָלאיעוונא...

יעלענא. אזוי אויך נישט גוט? נו, איך וויים שוין אליין נישט, ווי אַזוי עס איז בעסער.

סעריאָזשא (מיט פאַרצווייפעלטער בעשלאָסענהייט). אָט אזוי... (נעמט זי אומגעלומפערט אָן פאַר דער טאַליע).

יעלענא. אהא, ניין. אזוי וועט שוין זיין צו גוט. (ער כאַפּט שנעל אָוועק די האנד, זי מאַכט זיך בעליידיגט). דאָס האָב איך פון אייך נישט ערוואַרטעט, סעריאָזשא, דאָס איז געמיין.

סעריאָזשא (פאַלשטענדיג נידערגעשלאָגען). פארוואָס זשע פייניגט איהר מיך?

יעלענא. פייניג איך אייך ווירקליך? (ער שטעהט לאנגזאַם אויף, זעצט זיך איבער און לאָזט אַראָב דעם קאָפּ אויף די הענד).

סעריאָזשא. איהר לאַכט פון מיר... (יעלענאַ קוקט אויף איהם מיט אַ גרויזאַמער נייגעריגקייט. דאַן שטעהט זי שטיל אויף, מיט אַ קאַצען־בעוועגונג זעצט זי זיך אויף דעם אָנלעהן פון זיין שטוהל און הויבט אויף די האַנד וועלענדיג איהם גלעטען איבער די האָר, אָבער אין דער מינוט געהט אַריין סערגעי פּיעטראָוויטש. יעלענאַ כאַפּט האַס־טיג אָוועק די האנד און וויל זיך שנעל צוריקזעצען אויף דער זאָפע, אָבער זי פאַלט גלייך אויפ'ן אָנלעהן פון דער זאָפע און זי גליטשט זיך אַראָב

אויפ'ן זיץ אין אַן אומגעלומפּערטער פּאָזע. סערגעי פּיעטראָוויטש שטעהט אַ ווײַלע, ווי צוגעשמיעדט, דאַן דרעהט ער זיך האַסטיג אום און געהט אַרויס. פּויזע. יעלענאַ קוקט איהם פּארלוירען נאָך. סעריאָזשאַ, נישט וויסענדיג, וואָס צו טהון, זיצט מיט אַן אָפען מויל און קוקט אויף איהר).

יעלענא (מיט שאַנד און פּערדרוס). אָך... (שטעהט אויף). נאָך דאָס האָט געפעהלט, אָך...

סעריאָזשא (נאַריש). אפשר זאָל איך אוועקגעהן, יעלענא ניקאָלאַיעוונאַ?

יעלענא (פּאַרדריסיג). צוליעב וואָס? געבען איהם אַן אורזאָך, ער זאָל מיינען, אַז צווישען אונז איז ווירקליך פּאָרגעקומען גאָט ווייסט וואָס? זיצט! (פּויזע. ער זיצט און וואַגט זיך נישט צו ריהרען פונ'ם אָרט. יעלענאַ קוקט אויף דער ערד, ציהט צונויף די ברעמען און טראַכט עפּעס מיט אָנשטרענגונג, דאַן מאַכט זי אַן ענטשלאָסענע בעוועגונג און געהט אַריין צום מאַן. סעריאָזשאַ קוקט איהר לאַנג נאָך, דאַן בעוועגט ער זיך פּארלעגען און נעמט מעכאַניש אַרויס זיין ציגאַרענטאַש. הינטער די קוליסען הערען זיך דומפּפּע שטימען. יעלענאַ גיט עפּעס א שארפען געשריי. סעריאָזשאַ גיט אַ ציטער, דרעהט צונויף דעם פּאַפּיראָס און רוקט איהם צוריק אַריין אין קעשענע. יעלענאַ געהט אַריין בייז און ענטשלאָסען).

סעריאָזשא. נו, וואָס?

יעלענא (גלייך זי וואָלט זיך ערשט דערמאָנט אָן איהם, בלייבט שטעהן און קוקט איהם לאַנג אָן. איהר פּנים נעמט אָן אַן אויסדרוק פון בייזקייט, פּעראַכטונג און עקעל). וואו — וואָס?

סעריאָזשא (שרעקענדיג). וואָס זאָגט סערגעי פּיעטראָוויטש?

יעלענא (בייז). סערגעי פּיעטראָוויטש? ווען איהר זאָלט וויסען, ווי דאָס אַלץ האָט מיר דערעסען...

סעריאָזשא. יעלענאַ ניקאָלאַיעוונאַ.

יעלענא. וואָס, יעלענאַ ניקאָלאַיעוונאַ? נו, וואָס? רעדט זשע, נו? וואָס דאַרפט איהר פון מיר?

ס ע ר י אָ ז ש א (שטעהט אויף בעליידיגט). איך דארף גאָר נישט. איך האָב געמיינט...

י ע ל ע נ א (לאַכט גיפטיג). אָה, יא, איהר ליעבט מיך... פאר־ליעבט... זאָגט מיר, איך בעט אייך, איך דארף זעהר נויטיג אייער ליעבע... איהר זענט נאָך אַ יונגעל. נישט וועגען ליעבע, נאָר וועגען לעקציעס דארפט איהר נאָך טראַכטען.

ס ע ר י אָ ז ש א (ווילד ערשטוינט, נישט דערקענענדיג זי). יעלענא ניקאָלאַיעוונא...

י ע ל ע נ א (עטוואָס קומענדיג צו זיך). אָך, איך האָב נישט איצט דעם קאָפּ צו'ן אייך... (דרעהט זיך שנעל אום און געהט וויעדער אַרוים).

(סעריאָזשאַ קוקט איהר נאָך פארלעגען און ציהט זיך מעכאַניש אָב דאָס רעקיל. דאַן פּלוצלונג, גלייך ער וואָלט אַלץ פערשטאַנען, רייסט ער זיך אויף פון אָרט, כאַפּט פון קלאַוויר זיין היטעל און לויפט צו דער טהיר, אָבער אין דער טהיר שלאָגט ער זיך אָן מיט קלאַוודיאַ מיכאַי־לאָוונאַ.)

ק ל א ו ו ד י א. סעריאָזשאַ? אָט, אַ בעגעגניש... וואוהין לויפט איהר? וואו איז לענא?

ס ע ר י אָ ז ש א. איך וויים נישט. דאָרט.

ק ל א ו ו ד י א. וואו דאָרט? וואָס איז מיט אייך? וואָס זעהט איהר עפּעס אוים אַזוי אומגעלומפּערט?

ס ע ר י אָ ז ש א. אַזוי. אַדיע!

ק ל א ו ו ד י א. ווי? איהר לויפט שוין? איך לאָז אייך נישט. זיצט נאָר מיט מיר. מיר האָבען זיך שוין אַזוי לאַנג נישט געזעהן. פרעהט אייך גאָרנישט מיך צו זעהן?

ס ע ר י אָ ז ש א. שרעקליך...

ק ל א ו ו ד י א. נו גוט. זעצט אייך. (נעמט איהם אַראָב דאָס היטעל און זעצט איהם מיט געוואַלד אַנידער נעבען זיך אויף דער זאָפע). איהר האָט זיך פּאַפּראַוועט, סעריאָזשאַ. איהר זעהט איצט אוים אַ גאַנץ אינטערעסאַנטער מאַנספּערשוין... נו, ווי האַלטען אייערע געשעפטען מיט לענא'ן?

ס ע ר י אָ ז ש א (גיט זיך אַ ריס). זאָגט מיר, קלאַוודיא מיכאַילאָוונא, זענען אַלע פרויען אַזוי ווי איהר און יעלענא ניקאָ־לאַיעוונא?

קלאַוודיא. דאָס הייסט... ע... וואָס פאַר אַ פרויען מיינט איהר? שוין לאַנג איז עס ווי איהר האָט אָנגעהויבען צו פאַר־גלייכען מיך מיט לענאַ'ן? לענא איז דאָך „אַן אונגעוועהנליכע" פרוי...

ס ע ר י אָ ז ש א (דומפּף). כאָטש איהר אמוועניגסטענס לאַכט נישט פון מיר...

ק ל א ו ו ד י א (קוקט איהם אָן אויפמערקזאַם און נעמט פּלוצלונג צאַרט און פריינדליך איהם אַרום פאַר דער פּלייצע). סעריאָזשא, וואָס איז געשעהן? לענא האָט אייך מיט עפּעס באַליידיגט?

ס ע ר י אָ ז ש אַ. עס איז גאָרנישט געשעהן און קיינער האָט מיך נישט באַליידיגט. נאַר... איך האָב מיך אַליין באַליידיגט... לאָזט מיך...

ק ל א ו ו ד י א (האַלט איהם אָב). שטעהט. רעגט זיך נישט אויף. איך פאַרשטעה, אָרעם יונגעל... איך האָב אייך געזאָגט, אַז לענא איז אַזאַ פּוסטע ווי מיר אַלע. אַזעלכע ענטווישונגען זענען שטענדיג פאַראַן אין אייערע יאָהרען. איך פאַרשטעה, אַז דאָס פּייניגט אייך... אָבער מען דאַרף זיין אַ מאַן.

י ע ל ע נ א (קומט אַריין מיט אַ בערוהיגט און צופריעדען פּנים). אָה, בלאָנדע... וואָס האָט איהר זיך דאַ אַזוי צוצערטעלט?

ק ל א ו ו ד י א. פאַרוואָס האָסטו סעריאָזשאַ'ן באַליידיגט?

י ע ל ע נ אַ. איך האָב אייך באַליידיגט, סעריאָזשאַ? נו, נאַרישקייטען... (סעריאָזשאַ מיידט אויס צו קוקען אויף איהר, שטעהט אויף און נעמט זיין היטעל). איהר געהט אוועק? פאַרוואָס? הערט אויף, סעריאָזשאַ. איך בין דאָך נישט שולדיג וואָס עס איז אַזוי אַרויסגעקומען.

ק ל א ו ו ד י א. וואָס איז געשעהן?

י ע ל ע נ אַ. גאָרנישט. דומהייטען. מיר וועלען זיך איבער־בעטען, סעריאָזשאַ.

ס ע ר י אָ ז ש אַ. איך האָב מיך מיט אייך נישט געקריגט... נאָר איך האָב אצינד פארשטאנען, ווי נאריש און לעכערליך איך בין געווען. אדיע!

י ע ל ע נ אַ. אָבער דאָס איז דאָך נאריש, סעריאָזשאַ.

ס ע ר י אָ ז ש אַ. קען זיין... אדיע, קלאָוודיא מיכאַילאָוונאַ.

י ע ל ע נ אַ (קאַלט און פערעכטליך). נו, ווי איהר ווילט. איך וועל נישט וואגען אייך צו פארהאלטען.

ק ל אַ ו ו ד י אַ. וואַרט, סעריאָזשאַ, איך געה מיט אייך.

ס ע ר י אָ ז ש אַ. ביטע.

י ע ל ע נ אַ (מיט חוזק). וואָס האָט איהר זיך עפּעס פּלוצלונג אַזויביידע צוזאַמענגענומען?

ק ל אַ ו ו ד י אַ. דו האָסט איהם באַליידיגט, דאַרף איך דאָך איהם, אלס אַ גוטע פריינדין, טרייסטען.

י ע ל ע נ אַ. נו, איך ווינש דיר ערפאָלג. (לאַכט).

(סעריאָזשאַ גיט האַסטיג אַ קוק אויף איהר, דרעהט זיך אום און געהט. קלאָוודיא קושט זיך מיט יעלענאַ'ן, לאַכט און געהט נאָך איהם. יעלענאַ שמייכעלט בייז, בעגלייט זיי מיט די אויגען און ציהט מיט די פּלייצעס, דאַן געהט זי צום קלאַוויר, זעצט זיך און נעמט אַן אַקאָרד. סערגעי פּיעטראָוויטש קומט אריין.)

ס ע ר ג ע י. דו ביזט אַליין? און וואו איז סעריאָזשאַ? (זי בלעטערט, שווייגענדיג, נאָטען און פאנגט אָן צו שפּיעלען אַ לעבעדיגע מעלאָדיע. ער ציהט מיט די פּלייצעס און געהט אום איבער'ן צימער אויפגערעגט. דערנאָך געהט ער צו צו'ן איהר אונענטשלאָסען און קושט זי אין האַלז.) נו, זיי נישט בייז, לענאָטשקאַ... (זי שפּיעלט ווייטער) לענאַ... (ער האַלט אָב איהר האנד אויף די קלאַווישען. זי שווייגט און קוקט אין די נאָטען אריין, ווי אַ שטיין). אָבער דאָס איז דאָך נאריש לענאַ. דו ביזט אַליין שולדיג און דו ביזט נאָך בייז... אַ מאָדנע זאַך. נו, הער דאָך אויף... עס פּאַסט דיר גאָרנישט בייז צו זיין... נו, גיב אַ קוק אויף מיר. (ער שטרענגט זיך אָן צו זיין פרעהליך).

י ע ל ע נ אַ. לאָז מיך צורוה.

סערגעי. נו, געגוג דיר. דאָס איז לאַנגווייליג.

יעלענאַ. לאַנגווייליג? און מיר איז גאָרנישט לאַנגווייליג, ווען דו מאַכסט מיר אויף שריט און טריט געמיינהייטען?

סערגעי. גאָט איז מיט דיר. וואָסערע געמיינהייטען מאַך איך דיר?

יעלענאַ. געוויס, געמיינהייטען... דו פאַרדעכטיגסט מיך אָהן אויפהער. ווילסט מיך כאַפּען. שטעלסט מיך אין אַן אונ־אנגענעהמער לאַגע פאַר אַ יונגעל. דו לאָזסט מיך נישט לעבען מיט דיין נאַרישער אייפערזוכט. איך קען נישט לענגער. (וויינט).

סערגעי. אָבער דו מוזט דאָך אַליין צוגעבען, אַז דאָס איז געווען זאָנדערבאַר. פאַרוואָס זשע האָסטו דיך אַזוי פאַרלוירען, ווען איך בין אַריינגעקומען?

יעלענאַ. נו יאַ, געוויס... איך בין דיר פאַלש געווען. האָב מיך געקושט, איך האָב מיך איהם איבערגעגעבען... אָט דאָ, ביי דער טהיר...

סערגעי. איך זאָג דאָס נישט. אָבער פאַרוואָס ביזטו אַזוי אָבגעשפּרונגען פון איהם?

יעלענאַ. איך בין אין ערגעץ נישט געשפּרונגען. דו האָסט מיך איינפאַך דערשראָקען... דו ווייסט דאָך, ווי מיינע נער־ווען זענען צורודערט... ווען דו האָסט אָבגעשפּיעלט די נאַרישע סצענע איז אונז געוויס ביידען געוואָרען אונאַנגענעהם... וואונ־דערליך שאַרפזיניג... דוכט זיך, אַז דיר ווילט זיך שטאַרק, אַז דאָס יונגעל זאָל ווירקליך מיינען, אַז דו ביזט אויף איהם אייפערזיכטיג...

סערגעי. נו, גוט. איך בין שולדיג. מיר האָט זיך אויס־געוויזען. נו, געגוג, געגוג... גיב אַ שמייכעל, לאַך, נו לאַך... (ער שטויסט זי שטיפעריש).

יעלענאַ (בערוהיגט זיך ביסלעכווייז, דאַן שמייכעלט זי און שטויסט איהם אָב שפּאַסענדיג). הער אויף. איך וועל אין כעס ווערען. דו האָסט מיר די פּריזור קאַליע געמאַכט.

סערגעי. אָט אַזוי, קום, לאָמיר זיך בעסער זעצען אויף דער זאָפע... (ער הויבט זי אויף און פיהרט זי צו דער זאָפע).

י ע ל ע נ א (מיט אַ קינדיש בעליידיגטער שטימע). און דאָך האָסטו מיך באליידיגט, און דערפאר דארפסטו ביי מיר ערשטענס בעטען פארצייהונג און צווייטענס, מיר קויפען אַ נייעם הוט...

ס ע ר ג ע י. אַט האָסטו דיר. אַן אונערוואַרטעטער סוף.

י ע ל ע נ אַ. דו האָסט דאָך מיך באליידיגט, דו דארפסט דאָך דיר מיט וואָס עס איז אויסקויפען דיין שולד...

ס ע ר ג ע י. נו, גוט. זאָל זיין ווי דו ווילסט. (יעלענאַ זעצט זיך ווידער אַוועק מיט די פיס אויף דער זאָפע און אָרדענט זיך איין, ווי אַ קאַץ הינטער זיין פּלייצע. סערגעי נעמט מעכאַניש אַ בוך און בלעטערט עס). איך האָב היינט דעם גאַנצען מאָרגען געשריבען, איך בין מיעד. עס קומט גאָרנישט אַרויס. וואונדערליך. אמאָל פלעגט זיך אַרבייטען אַזוי לייכט און איינפאַך און איצט מיט יעדען יאָהר ווערט עס שווערער און שווערער... הפנים, איך ווער אַלט. איבריגענס, פון די אַלע מיספערשטענדנישען, וועלכע קומען פאַר צווישען אונז די לעצטע צייט איז ביי מיר שוין דער קאָפּ נישט אין אָרדנונג.

י ע ל ע נ אַ. פאַרוואָס זשע מאַכסטו אַ דראַמע פון יעדער איינציגער נאַרישקייט?

ס ע ר ג ע י. דאָס זענען נישט קיין נאַרישקייטען, לענאַ. (פון בוך פאַלט אַרויס אַ בריעף). וואָס איז דאָס?

י ע ל ע נ אַ. וואו — וואָס? (זי קוקט אַפּויער פון זיינע פּלייצעס, פאַרענדערט זיך און כאַפּט איהם פלוצלונג אַרויס דעם בריעף).

ס ע ר ג ע י. פון וועמען איז דער בריעף?

י ע ל ע נ אַ. וואָס איז דאָס דיין זאַך? נעוויס... פון אַ ליעב-האָבער...

ס ע ר ג ע י. גיב אַהער.

י ע ל ע נ אַ. איך וועל נישט געבען. ווי וואַגסטו צו לעזען פרעמדע בריעף?

ס ע ר ג ע י. אויב דו וועסט נישט ווייזען...

י ע ל ע נ אַ (שרעקענדיג). נו, נעם, נעם... ער האָט זיך שוין אָנגעצונדען. אַזש וויים געוואָרען פאַר בייזקייט...

ס ע ר ג ע י (לעזט דעם בריעף, גלייך ער וואָלט גאָרנישט פאַר־שטאַנען). ווער איז דאָס דיין „ד"?

י ע ל ע נ אַ. עס איז אַזוי. איך וועל דיר באַלד אַלץ ער־קלערען. דו בייזער דיך נאָר נישט. זעהסטו... דאָס איז פון קניאַז... פון יענעם... געדענקסט... אין קיסלעוואָדסק...

ס ע ר ג ע י. טאָ פאַרוואָס עפּעס אויף „דו"?

י ע ל ע נ אַ. נו, שוין ווידער. אַך, גאָט, ווי דאָס אַלץ האָט מיר דערעסען. איך וועל פון זינען אַראָב פון דיין ווילדער אייפער־זוכט. פאַרשטעהסטו דאָס נישט? אַן איינפאַכע ליעבעס־ער־קלערונג. איך האָב דאָך דיר געזאָגט, אַז דער אידיאָט האָט זיך אין מיר פאַרליעבט...

ס ע ר ג ע י. אָבער פאַרוואָס „דיין"?

י ע ל ע נ אַ. דאָס פרעג שוין איהם. מסתמא געפעלט איהם אַזוי. פּאָעטישער פּאַטאָס. דו ווער נאָר נישט ווילד, איך בעט דיך. איך האָב איהם סיי ווי סיי נישט געענטפערט. ער שרייבט, דער אידיאָט. נו, שרייבט ער...

ס ע ר ג ע י. הייסט עס, אַז דאָס איז שוין נישט דער ערשטער בריעף?

י ע ל ע נ אַ. ניין. ער האָט עטליכע מאָל געשריבען. אַלץ אין דעם זעלבען גייסט. שרעקליך נאַריש...

ס ע ר ג ע י (מיט אַן אונגאַטירליכער רוהיגקייט). ווייז מיר די בריעף.

י ע ל ע נ אַ. איך האָב זיי צוריסען.

ס ע ר ג ע י. פאַרוואָס? אויב עס איז אין זיי גאָרנישט דאָ פאַרוואָס זשע האָסטו זיי צוריסען?

י ע ל ע נ אַ. צו וואָס דאַרף איך זיי? איבערגעלעזען און צו־ריסען... אַ קלייניגקייט... אַ טהייערע זאַך...

ס ע ר ג ע י. און דאָס?

י ע ל ע נ אַ. איינפאַך פאַרגעסען... איך האָב עס אַריינגע־לעגט אין בוך און פאַרגעסען. דערפון קענסטו טאַקע זעהן וויפיעל בעדייטונג איך גיב צו דער זאַך. און דערביי איז עס מיר אַליין

איך אונאנגנעהם... איך האָב איהם שוין געבעטען ער זאָל מיך צורוה לאָזען און ער טשעפּעט זיך אַלץ...

סערגעי. וואָס הייסט, דו האָסט געבעטען? האָסט דאָך געזאָגט, אַז דו האָסט נישט געענטפערט אויף זיינע בריעף.

יעלענאַ. געוויס האָב איך נישט געענטפערט... איך האָב איהם פּראָסט טעלעפאָנירט און געזאָגט...

סערגעי. ווי? איז ער דען דאָ אין כאַרקאָוו?

יעלענאַ. נו, יאָ. וואָס האָסטו דיך אַזוי צוקאָכט? ער האָט דאָך דיר אַליין געזאָגט, אַז ער האָט דאָ געשעפּטען.

סערגעי. און דו האָסט דיך מיט איהם געזעהן?

יעלענאַ. ניין. איך האָב מיך גאַנץ צופעליג געטראָפען מיט איהם אויף דער גאַס.

סערגעי. נישט געזעהן זיך. גאַנץ צופעליג געטראָפען... פאַרוואָס זאָגסטו ליגענד, לענאַ? (שטעהט אויף אויסער זיך).

יעלענאַ. געוויס, צופעליג. איך האָב זאָגאַר נישט גע־וואוסט, אַז ער איז דאָ. און דערביי בין איך געווען נישט אַליין, נאָר מיט דער בלאָנדער...

סערגעי. לייגנסט... אָה, ווי דאָס אַלץ איז עקעלדיג... צו וואָס די ליגענד? צו וואָס די דריידלעך?

יעלענאַ. קען איך דען מיט דיר רעדען אָפענהערציג, ווען דו מאַכסט שטענדיג פון אַ פליעג אַן עלעפאַנט? דאָ איז קיין זאַך נישט געוועזען... ער האָט מיך זאָגאַר געבעטען איך זאָל איהם ערלויבען צו קומען צו'ן אונז, נאָר איך אַליין האָב נישט געוואָלט.

סערגעי. אויב צווישען אייך איז גאָרנישט געוועזען, טאָ פאַרוואָס זשע האָסטו נישט געוואָלט?

יעלענאַ. צו וואָס? וואָלט דיר דען געווען אַנגענעהם איהם צו זעהן, ווען דו ווייסט, אַז ער קריכט מיר נאָך... דו ווייסט דאָך, דער אידיאָט איז געקומען צופאָהרען נאָר צוליעב מיר...

סערגעי. און דאָס געפעלט דיר זעהר?

יעלענאַ. מאָדנע... מיט וואָס קען דאָס מיר געפעלען? דו מיינסט, אַז פאַר מיר איז דאָס אַזאַ נייעס? מיר זענען שטענדיג

נאָכגעלאָפען אַזוי פיעל מענער, אַז איך בין שוין צו דעם צוגע־וואוינט... און נעם דיר אין זינען אריין איינמאָל פאַר אַלעמאָל, אַז אויב איך וואָלט ווירקליך אימעצען ליעב בעקומען, וואָלט איך נישט אָנגעהויבען לייקענען און אָבנארען, נאָר איך וואָלט איינפאַך געקומען און דיר געזאָגט... צי זענען מיר דען פארבונדען? דערביי... ער וועט אין גיכען אוועקפאָהרען, זעהען זיך מיט איהם וועל איך נישט און אַלץ וועט זיך ענדיגען. איך ליעב דיך און מעהר דאַרף איך קיינעם נישט...

ס ע ר ג ע י. ווירקליך? (מיט קראַפט, כמעט מיט פארצווייפלונג). איך גלויב דיר שוין נישט, לענאַ... פאַרוואָס איז דאָס? וואָס האָסטו געמאַכט פון אונזער ליעבע? (דרעהט זיך האַסטיג אום און געהט אַרויס).

י ע ל ע נ אַ (בלייבט אויף דער זאָפע, קוקט איהם נאָך, דאַן רייסט זי האַסטיג דעם בריעף אין פיצלעך).

פאָרהאַנג.

פערטער אַקט.

(סערגעי פיעטראָוויטש'ס קאַבינעט. רעכטס — אַ גרויסער שפּיגעל איבער אַ זעהר נידריגען קאַמין, דערנאָך אַ טהיר און כמעט אין ווינקעל אַ שרייבטיש; דאַן אַן ארבייטס־שטוהל און אַ טהיר אין פּאָדערצימער. דאָס צווייטע ווינקעל איז פארנומען מיט א שווערער לעדערנער קאַנאַפּע און צוויי שווערע קרעסלעס ביי די זייטען. לינקס — אַ טהיר אין יעלענאַ'ס צימער. סאָניאַ זיצט אָנגעטהון אין גאַס־קלײדער אין אַ ווינקעל אויף דער קאַנאַפּע, נאָהענט פון דער איינגאַנגס־טהיר. יעלענאַ אָנגעטהון זעהר געפּוצט, ווי צו געהן אין גאַס אַריין, זיצט אין צווייטען ווינקעל. אַנדרעי איוואַנאָוויטש געהט אום איבער'ן צימער).

יעלענא. ווי אַזוי זשע איז דאָס געשעהן? סעמיאָן סעמיאָנאָוויטש האָט זיי געטראָפען צוזאמען, וואָס?

אנדרעי. ווייזט אוים אַזוי. זי האָט זיך דאָך קיינמאָל נישט זשענירט און געטהון אַלץ, וואָס זי האָט געוואָלט, שיער נישט אויף איהר מאַנ'ס ליסינע. איך האָב איהם נעכטען געטראָפען: ער איז געוואָרען אַלט, איינגעבויגען און זאָגאר גראָה געוואָרען. דאָס האָט איהם אַ שרעקליכען קלאַפּ געטהון. דאָס הייסט אַ פּאַרשאָלטענע באַבע... און וואָס האָט זי געפונען אין דעם יונגעל?...

יעלענא. נו, פּאָלאָזשעם! סעריאָזשא איז זעהר אַנ'אינטערעסאַנט יונגעל.

אנדרעי. איך וויים נישט מיט וואָס ער איז אַזוי אינטערעסאַנט פון פרויען־שטאַנדפּונקט. אָבער יעדענפאַלס איז די גאַנצע געשיכטע געוועג עקעלהאַפט. אַנ'אויסגעלאַסענע באַבע און ווייטער גאָרנישט. און גאָט ווייסט מיט וועמען זי האָט נישט געהאַט קיין געמיינע בעציהונגען.

י ע ל ע נ א. איך ווייל אויך די בלאַנדע נישט פאַרענטפערען. זי האָט זיך שטענדיג העסליך אויפגעפיהרט. איך מיין נאָר, אז מען דאַרף דאָך אריינגעהן אין איהר לאַגע: דאָס גאַנצע לעבען, אייביג צו לעבען מיט אזא אונאינטערעסאַנטען, געמיינעם, נאַרישען מענ־שען, ווי סעמיאָן סעמיאָנאָוויטש — דאָס איז דאָך שרעקליך.

א נ ד ר ע י. אָך, לאָזט צורוה, איך בעט אייך. וואָס הייסט א נאַר, א געמיינער מענש? און וואָס איז אזוינס די בלאַנדע אליין? א קליינינקייט אזא בריה, אַנ'אָריגינעלע פרוי.

י ע ל ע נ א. די בלאָנדע איז אמוועניגסטענס יונג און שעהן.

א נ ד ר ע י. וועניג פּראָסטיטוטקעס זענען פאַרהאַן יונגע און שעהנע?

י ע ל ע נ א. ווי קומען דאָ אהער פּראָסטיטוטקעס? די בלאָנדע איז יונג: איהר ווילט זיך לעבען און ליעבען.

א נ ד ר ע י. א שעהנע ליעבע. נישטאָ וואָס צו רעדען.

י ע ל ע נ א (נישט הערענדיג). קען מען דען ליעבען אזא מענש, ווי סעמיאָן סעמיאָנאָוויטש? ער איז זיכער זעהר א ליעבער און א גוטער מענש, אָבער דאָס איז וועניג.

א נ ד ר ע י (בייזהאַרציג). הייסט עס, מען קען זיך זיין אן אויסגעצייכענטער מענש פאַרמאָגען א געניאַלען פאַרשטאַנד און א וואונדערשעהנע נשמה, נאָר אויב מען האָט נישט דערביי אן אנגענעהמע אויסערליכקייט, שפּייט די פרוי אויף דעם פאַרשטאַנד און אויף דער נשמה.

י ע ל ע נ א (ווערט אויפגערעגט). זאָגט מיר, איך בעט אייך, און ביי אייך איז נישט דאָס זעלבע? איהר האָט נאָר ליעב צו רעדען שעהנע ווערטער וועגען ליעבע, אייביגקייט און גייסטיגער נאָהנטקייט. און ווען אייער געליעבטע איז אַלט געוואָרען און האָט אויפגעהערט צו ערוועקען אין אייך די ליידענשאַפט, וואַרפט איהר זי אוועק צוליעב דעם ערשטען בעסטען מיידעל, וואָס קומט אייך אונטער, נאָר דערפאַר ווייל דעם נייעם מיידעל'ס קערפּער איז פרישער.

א נ ד ר ע י. קען זיין, אָבער א מאַן מאַכט כאָטש נישט דער־

פון דעם ציעל פון זיין לעבען, און די פרוי לעבט נאָר מיט דעם אליין....

יעלענאַ. אויב די פרוי איז אזוי נישטיג טאָ צו וואָס טשעפּעט איהר זיך צו איהר? הייסט עס, אז איהר דאַרפט נאָר איהר קערפּער... איהר בעהאַנדעלט די פרוי אזוי ווי די געמיינסטע, און עס איז גענוג אז א שעהנע פרוי זאָל אייך בלויז מיט א פינגער פאַרנאַרען, דאַן פאַרגעסט איהר אייער גאַנצע פאַראַכטונג און קריכט איהר נאָך אויף אַלע פיער... פאַר וואָס זשע ליעבט איהר אזוי אָט די געמיינהייט, פאַרוואָס זענט איהר אייפערזיכטיג, פאַרוואָס געהט איהר אַראָב פון זינען נאָך איהר?

אַנדרעי. יאָ. צום בעדויערען איז די געפיהלס־מאַכט פון דער פרוי איבער דעם מאַן זעהר א גרויסע, אָבער די פרוי וויל דאָך נאָר דאָס אַליין און מעהר גאַרנישט. איהר איז אבסאָלוט גענוג די מאַכט פון קערפּער, ווייל דער קערפּער איז פאַר איהר אַלץ. נו, זענען מיר שולדיג? לעגט דען נישט די פרוי צו אַלע איהרע קרעפּ־טען פון פאַרשטאַנד און גייסט, נאָר דערצו צו ערוועקען אין דעם מאַן זיין ליידענשאַפט? מען זאָגט, אז ווען א פרוי געהט זיך צונויף מיט א מאַן גיט זי זיך איהם איבער. נישט זי גיט זיך איבער, נאָר זי פאַנגט איהם... נו, זאָגט מיט א ריין געוויסען, צו וואָס דען איז דאָס שטילע פאַרנאַרען, די אַלע נעט־אָבגעצויגענע קליידער. די אַלע דעקאָלטעס, די דורכזיכטיגע זאָקען און דאָס איבעריגע דאָרט? די פרוי רעדט מיט איהר גאַנצען אויסזעהן: אָך, ווי שעהן איך בין... וואָס פאַר פאַרגעניגענס איך קען געבען... גיט נאָר א קוק אויף דעם שטיקעלע קערפּער, וואָס איך צייג אייך מיט דעם קליינינקען, נעטען, געהיימניספולען דעקאָלטע... און ווען איהר זאָלט וויסען ווי איך זעה אוים אינגאַנצען...

יעלענאַ. איהר רעדט געמיינהייטען און ווייטער גאָר־נישט. עס עקעלט.

אַנדרעי. עס עקעלט? און אַרויסצושטעלען זיך יעדער איינער זאָל אייך אָנקוקען, אזוי ווי מען שטעלט אַרוים סחורה אין א שויפענסטער — דאָס עקעלט נישט?

יעלענא. ווער זשע שטעלט זיך ארוים, פראסטיטוטקעס?

אנדרעי. אך, יעלענא ניקאלאיעוונא, וואסערע פראסטי־טוטקעס? דאס טהוען אלע פרויען: אנפאנגענדיג מיט דער הער־צאגין און ענדיגענדיג מיט דעם איינפאכסטען פויערען־מיידעל. ניט א קוק אין שפיגעל...

יעלענא (גיט זיך ווירקליך מעכאניש א קוק אום אין שפיגעל). נו, ווייסט איהר, איהר הויבט שוין אן צו רעדען גראבהייטען.

אנדרעי (כאפט זיך). פארוואס גראבהייטען? איינפאך, מיר דיסקוטירען...

יעלענא. איך וויל מיט אייך נישט דיסקוטירען. איהר רעדט געמיינהייטען, נארישקייטען. בלייבט אייך ביי אייער ליע־בער איבערצייגונג, אז אלע פרויען זענען פראסטיטוטקעס... אייך איז דאך ערגער. לויט מיין מיינונג האט אייך עפעס א פרוי גוט באליידיגט, נו, בייזערט איהר זיך. נו, איך האב קיין צייט נישט. איהר געהט, סאניא?

סאניא. יא, איך גערה.

(יעלענא געהט צו צום שפיגעל און פאררינקט זיך די פריזור).

אנדרעי. און איהר, סאניא, זענט מיט מיר אויך נישט איינפערשטאנדען?

סאניא. אין וואס? (שטיל) ניין. איך בין יא איינפער־שטאנדען.

(יעלענא קוקט איראניש אויף סאניא'ן, נעמט פון טיש איהר הוט און טהוט איהם אן פאר'ן שפיגעל).

אנדרעי. א שאד, וואס איהר געהט אוועק, יעלענא ניקא־לאיעוונא. איך בין צו אייך עקסטרע אריינגעקומען, ווען סערגעי איז אין דערהיים נישטא.

יעלענא (מיט חוזק). מיינט איהר נישט אמאל צו ער־קלערען זיך מיר אין ליעבע? (לאכט) דאס וואלט געווען זעהר אויפ'ן ארט נאך אונזער געשפרעך. דאס וואלט מיך זעהר געפרעהט.

אנדרעי. אה, ניין. אין דער הינזיכט קענט איהר זיין פאלשטענדיג רוהיג.

יעלענא (קאָקעטיש). נו, זידעלט זיך נישט.

אנדרעי. איך האָב פשוט בעדאַרפט מיט אייך עפּעס רעדען.

יעלענא. אַן אַנדערס מאָל. איך דאַרף איצט געהן.

אנדרעי. וואוהין?

יעלענא. און וואָס איז דאָס אייער זאַך?

אנדרעי. אזוי. אינטערעסאַנט.

יעלענא (גיט שנעל אַ קוק אויף איהם און דרעהט זיך באַלד אויס). פון ווען אַן האָט איהר עס אָנגעהויבען זיך מיט מיר צו אינטערעסירען? אַך, פארגעסט נאָר נישט, אנדרעי איוואַנאָוויטש, אַז איהר זענט סערגעי'ס אַ פריינד.

אנדרעי. טאַקע דערפאַר, ווייל איך בין סערגעי'ס אַ פריינד האָב איך געוואָלט מיט אייך רעדען.

יעלענא (שטעלט זיך אָב אַ סעקונדע און שטעקט אַריין אַ לאַנגע שפּילקע ביז אין דער העלפט אין איהר הוט). איך שטוים מיך שוין אָן אין וואָס עס באַשטעהט דער סעקרעט. אָבער ערשטענס איז דאָס נישט אייער זאַך, און צווייטענס, וואָס פאַר אַ רעכט האָט איהר זיך אַריינצומישען? (שטעקט אַריין די שפּילקע) איך בין קיינעם נישט פאַרפליכטעט אָבצוגעבען אַ רעכנונג.

אנדרעי. איהר האָט אַליין געזאָגט, אַז איך בין סערגעי'ס אַ פריינד.

יעלענא (באַליידיגט). צי פריינדשאַפט פאַרפליכטעט אייך צו זיין אַ שפּיאָן?

אנדרעי. קען זיין.

יעלענא. דערמיט בעגרים איך אייך. נו, איך בין פאַר־טיג. קומט, סאָניא. (סאָניא שטעהט אויף).

אנדרעי. איך האָב אייך נאָר געוואָלט וואָרענען, נאָר אויב אייך איז אונאַנגענעהם מיך אויסצוהערען, איז ווי איהר ווילט. איך וויים וואָס איך האָב צו טהון.

(יעלענא דרעהט זיך שנעל אוים צו'ן איהם און קוקט איהם אין

די אויגען אַריין. אַנדרעי האַלט אויס איהר בליק. סאָניאַ קוקט מיט פארוואונדערונג אויף זיי ביידע).

י ע ל ע נ אַ. דוכט זיך, איהר סטראַשעט מיך מיט עפּעס?

אַ נ ד ר ע י. מיט וואָס קען איך אייך סטראַשען?

י ע ל ע נ אַ (ציהט פערעכטליך מיט די אַקסלען). איך ווייס מיט וואָס? פון וואַנען ווייס איך? קען זיין, פיליכט מיט אַ פריינדשאַפטליכער מסירה.

אַ נ ד ר ע י. און איהר האָט מורא איך זאָל נישט מסר'ן?

י ע ל ע נ אַ (שטאָלץ). איך האָב פאַר קיין זאַך און פאַר קיי־נעם נישט קיין מורא. און פאַר אייך געוויס נישט.

אַ נ ד ר ע י. איז ערגער.

י ע ל ע נ אַ. פאַר וועמען?

אַ נ ד ר ע י (אונבעשטימט). קען זיין פאַר סערגעי'יען, קען זיין פאַר אייך.

(אַ פויזע און עס קומט פאַר דער זעלבער אויגען־דועל. יעלענאַ'ס האַנד ציטערט און הויבט זיך שיער אויף. אַנדרעי לאָזט נישט ווילענדיג אַראָב זיינע אויגען אויף איהר האַנד. פּלוצלונג הויבט זיך אָן נער־וועאַש און אומנאַטירלך צו לאַכען).

י ע ל ע נ אַ. מיר זענען, דוכט זיך, ביידע פון זינען אַראָב, אַנדרעי איוואַנאָוויטש, וואָס איז דאָס, אַן אַנצוהערעניש? עפּעס סטראַשעט איהר מיך... דאָס ווערט שרעקליך, אַזוי ווי אין אַ ראָמאַן. הערט זיך בעסער אויף צו בלאָזען און רעדען נאַריש־קייטען. געהט איהר מיט אונז אָדער איהר וועט וואַרטען אויף סערגעי'ען?

אַ נ ד ר ע י. ניין. איך דאַרף נאָך ערגעץ אַריינלויפען. מעג־ליך איך וועל איהם טרעפען.

י ע ל ע נ אַ. נו טאַ געהען מיר צוזאַמען.

(עס קומט אַריין סעריאָזשאַ. יעלענאַ בלייבט שטעהן, ווי פאַר־שטיינערט. סאָניא זעצט זיך מעכאַניש צוריק אויף איהר פריהעריג אָרט. סעריאָזשאַ שמייכעלט נאַריש און פאַרלוירען).

י ע ל ע נ א. אָם, אַן אונערוואַרטעטער גאַסט... דורך וואָס פאר א צופאל?

ס ע ר י אָ ז ש אַ. נאָר אויף איין מינוט, איך וויל נאָר אַ פּאָר ווערטער...

י ע ל ע נ א. עס געהט מיר היינט מיט אינטימע געשפּרעכען. אַן אנדערס מאָל, סעריאָזשאַ: מיר געהען אוועק. פאַרוואָס בע־גריסט איהר אונז נישט?

ס ע ר י אָ ז ש אַ. ענטשולדיגט. (בעגריסט זיך שנעל מיט איהר און מיט אַנדרעי׳ען).

י ע ל ע נ א. און מיט סאָניא׳ן?

ס ע ר י אָ ז ש אַ. אַך, איך האָב גאָרנישט באמערקט, וואָס מאכט איהר, סאָניעטשקאַ? ווי געהט עס אייך?

(סאָניאַ גיט איהם לאנגזאם די האַנד און נעמט נישט אַראָב איהרע אויפמערקזאַמע, ערנסטע אויגען).

א נ ד ר ע י. נו, איך וועל געהן, יעלענאַ ניקאָלאַיעוונאַ. צום ווידערזעהן! (מאַכט אַ שפּאַסיגע פארנייגונג פאר אַלע און געהט אַרויס).

י ע ל ע נ א. און ווי שפּעט איז עס איצטער?

ס אָ נ י א (קוקט אויף איהר קליין זייגעריל). באַלד צוויי.

י ע ל ע נ א. אָך, ווי שפּעט! קענט איהר נישט, סעריאָזשאַ, אָבלייגען אייערע „גוטליבע ווערטער" ביז מאָרגען? איך האָב ווירקליך קיין צייט נישט.

ס ע ר י אָ ז ש אַ. איהר קענט מיר געבען כאָטש פינף מינוט, יעלענאַ ניקאָלאַיעוונאַ.

י ע ל ע נ א. אָבער איך דאַרף דאָך געהן. מאָרגען, סער־יאָזשאַ...

ס ע ר י אָ ז ש אַ. ווי איהר ווילט. אָבער מאָרגען וועל איך אייך שוין גאָרנישט זאָגען.

י ע ל ע נ א (קוקט אויף איהם אויפמערקזאַם). אזוי גאָר... נו, וואָס זשע זאָל איך מיט אייך טהון? רעדט.

ס ע ר י אָ ז ש אַ. איך וואָלט געוואָלט אונטער פיער אויגען.

ס אַ נ י אַ (שטעהט אויף). איך וועל וואַרטען אין אייער צימער, יעלענאַ ניקאָלאַיעוונאַ.

י ע ל ע נ אַ. גוט. איבריגענס, איהר קענט געהן, סאָניאַ. מיר געהען דאָך סיי ווי סיי נישט איין וועג.

ס אָ נ י אַ. עס מאַכט נישט אויס. איך וועל וואַרטען. (געהט אַרויס רעכטס).

י ע ל ע נ אַ (זעצט זיך אויף דער קאַנאַפּע נישט אַראָבנעהמענדיג דעם הוט). נו, וואָס זשע האָט איהר מיר געוואָלט זאָגען, סערריאָזשאַ?

ס ע ר י אָ ז ש אַ. איך וועל אייך זאָגען.

י ע ל ע נ אַ. וואָס זעהט איהר עפּעס אויס אַזוי מאָדנע? זענט איהר נישט קראַנק?

ס ע ר י אָ ז ש אַ. ניין, איך בין געזונד. (אונזשעניִרט). איך בין איינפאַך — שכור.

י ע ל ע נ אַ. סעריאָזשאַ.

ס ע ר י אָ ז ש אַ (חוצפּה'דיג). געפעלט אייך נישט, וואָס קען איך מאַכען? וועניג זאַכען געפעלען מיר נישט.

י ע ל ע נ אַ. וואָס פאַר אַ טאָן. וואָס איז פאָרגעקומען צווישען אייך מיט סעמיאָן סעמיאָנאָוויטש'ען?

ס ע ר י אָ ז ש אַ. קיין בעזונדערעס... ער האָט מיך איינפאַך געטראָפען אין די אָרעמס פון זיין ווייב... אַ גאַנץ געוועהנליכע זאַך.

י ע ל ע נ אַ. סעריאָזשאַ, איך דערקען אייך נישט...

ס ע ר י אָ ז ש אַ. איך דערקען מיך אַליין נישט... נאַפּליעוואַט! נישט אין דעם געהט עס.

י ע ל ע נ אַ. אָבער ווי אַזוי האָט דאָס געקענט געשעהן? איהר האָט שטענדיג אַזוי קרום געקוקט אויף דער בלאָנדער.

ס ע ר י אָ ז ש אַ. איז דען נישט אַלצאיינס? די בלאָנדע איז די בלאָנדע. מיט וואָס איז זי ערגער פון יעדער אַנדערער?

י ע ל ע נ אַ. נו, געוויס... וואָס זשע איז דאָס ליעבע?

ס ע ר י אָ ז ש אַ. וואָס מיר דאַרט ליעבע...

י ע ל ע נ אַ. אָבער דאָס איז דאָך עקעלהאַפט, סעריאָזשאַ.

ס ע ר י אָ ז ש אַ. ניין... גאָרנישט... זי האָט זיך אַרויסגע־וויזען פאַר זעהר פּיקאַנט... (פלוצלונג געפאַלען). אַלצאיינס, איך בין סיי ווי סיי פאַרלוירען, יעלענאַ ניקאָלאַיעווּנאַ. (זעצט זיך אויף אַ שטוהל און פאַרשטעלט זיך מיט די הענד דאָס פנים).

י ע ל ע נ אַ. נו, סעריאָזשאַ, צו וואָס די טראַגעדיע? (לעגט איהם אַ האַנד אויפ'ן אַקסעל). וואָס איז דאָס מיט אייך געוואָרען, סעריאָזשאַ? איהר זענט געווען אַזאַ ליעב, רייַ יונגעל.

ס ע ר י אָ ז ש (דומפּף). אַלצאיינס.

י ע ל ע נ אַ. עס איז נישט אַלצאיינס.

ס ע ר י אָ ז ש אַ (הויבט אויף דעם קאָפּ). נאַפּליעוואַט! די ריינקייט קאָסט נישט זעהר טהייער. וועט זיין מיט איין נאַר וועניגער אויף דער וועלט, דאָס איז אַלץ.

י ע ל ע נ אַ (בעוועגט). וואָס ווילט איהר טהון, סעריאָזשאַ.

ס ע ר י אָ ז ש אַ (קוקט פאַר זיך אויף איין פּונקט). איך וויים וואָס.

י ע ל ע נ אַ (כאַפּט אָן זיין האַנד). סעריאָזשאַ, דומהייטען. איהר שרעקט מיך אומישנע איבער. קען מען דען דער זאַך צוגעבען אַזאַ בעדייטונג? אַלץ וועט פאַרביי, און איהר וועט ווידער זיין דער אַמאָליגער, ליעבער גוטער סעריאָזשאַ.

ס ע ר י אָ ז ש (נידערגעשלאָגען). ניין. דאָס וועט נישט פאַר־ביי. איך קען שוין נישט זיין דער אַמאָליגער. ביי מיר אין דער נשמה איז אַלץ בעשמוצט און בעשפּיגען. עס עקעלט מיך פאַר זיך אַליין. איך שעהם מיך צו קוקען אויף אייך איך שעהם מיך פאַר סאָניאַ'ן פאַר אַלע... צי דען פאַרשטעה איך נישט ווי געמיין און שמוציג דאָס איז? זעה איך דען נישט, אַז אייך עקעלט איצט פאַר מיר?

י ע ל ע נ אַ. וואָס פאַלט אייך איין, סעריאָזשאַ. עס הויבט מיך גאָרנישט אָן צו עקלען פאַר אייך: מיך פאַרדריסט נאָר פאַר־וואָס איהר זענט זיך צונויפגעגאַנגען מיט דער בלאָנדער. דערפאַר ווייל די בלאָנדע איז נישט פאַר אַזעלכען ווי איהר. מיר איז נאָר אַ רחמנות אויף אייך.

ס ע ר י אָ ז ש א (רייסט אַרויס זיין האנד, בייז). יא, איצט איז אייך אַ רחמנות. פאַרוואָס מאַכט איהר זיך אזוי, יעלענאַ ניקאָלאַיעווונא? איהר האָט קיינמאָל נישט קיין רחמנות געהאַט אויף מיר.

י ע ל ע נ אַ. אומזיסט מיינט איהר אַזוי, סעריאָזשאַ. איך האָב מיך שטענדיג בעצווינגען צו אייך גוט, אָבער איך האָב דאָך נישט געקענט...

ס ע ר י אָ ז ש אַ. האָב איך דען עפּעס געפאָדערט? איך האָב אייך נאָר געליעבט און ווייטער גאָרנישט. איך ליעב דאָך אייך נאָך איצט. איך בין דאָך מיך מיט דער בלאָנדער צונויפגעגאַנגען, נאָר דערפאַר, ווייל איך האָב אייך געליעבט. אויף להכעיס. איך בין געווען ווי אַ משוגע'נער... און איהר... האָט איהר דען נישט געזעהן, וואָס מיט מיר טהוט זיך? איהר האָט כסדר געלאַכט פון מיר... איז אייך ווירקליך אַזוי געפעלען מיך צו פּייניגען? וואָס האָב איך אייך געטהון? נו, גוט, איך בין אַ יונגעל... נו .זאָל דאָס זיין לעכערליך, אָבער איך האָב דאָך אייך געליעבט... פאַרוואָס האָט איהר מיך נישט מיטאַמאָל פאַרטריבען פון זיך? פאַרוואָס האָט איהר געשפּיעלט מיט מיר? פאַרוואָס?

י ע ל ע נ אַ (הילפלאָז). איך פאַרשטעה נישט, סעריאָזשאַ, אין וואָס בין איך שולדיג?

ס ע ר י אָ ז ש אַ. נו, יאָ, איהר פאַרשטעהט נישט. איהר וועט קיינמאָל נישט פאַרשטעהן, דערפאַר ווייל איהר האָט קיין האַרץ נישט. אייך געפעלט נאָר, ווען מענשען קריכען אייך נאָך, ווען זיי ליעבען אייך, און אַליין האָט איהר קיינמאָל אין אייער לעבען קיי־נעם אויסער זיך אַליין, נישט געליעבט. פאַר אייך איז דאָס געווען אַ שפּיעלכעל, און איך... (אונערוואַרטעט פאַלט ער אויפ'ן אָנלעהן פון שטוהל און צוואויינט זיך).

י ע ל ע נ אַ. סעריאָזשאַ, סעריאָזשאַ, וואָס איז מיט אייך... מען דאַרף נישט... מען קאָן דאָך נישט אַזוי, סעריאָזשאַ, נו, הערט אויף... סאָניאַ!

ס אָ נ י א (אַרייַנקומענדיק). וואָס איז דאָס אַזוינס? וואָס דאַרפט איהר מיך?

י ע ל ע נ אַ. זעהט, וואָס עס איז מיט איהם, ער איז שכור. סעריאָזשאַ, אָך וואָס פאַר אַ מענש... נו, הערט זשע אויף. סאָניאַ, העלפט מיר...

ס אָ נ י אַ. וואָס זאָל איך אייך העלפען?

י ע ל ע נ אַ. סעריאָזשאַ, נו, גענוג שוין... סאָניאַ, וואָס איז דאָס אַזוינס?

ס אָ נ י אַ. לאָזט מיך צורוה...

י ע ל ע נ ע (פאַרוואונדערט). וואָס? וואָס איז מיט אייך?

ס אָ נ י אַ. מיט מיר? גאָרנישט.

י ע ל ע נ אַ. זענט איהר פאַרריקט געוואָרען?

ס אָ נ י א (מיט פאַראַכטונג). איך בין נישט פאַרריקט געוואָרען, נאָר איך האָב אייך שוין לאַנג געוואָלט זאָגען, אַז איך האָס אייך, איך פאַראַכט אייך...

י ע ל ע נ אַ. סאָניאַ...

ס אָ נ י א (נישט קוקענדיג אויף איהר, געהט צו צו סעריאָזשאַ'ן און וויל איהם אויפהייבען). סעריאָזשאַ, קומט אוועק פון דאַנען. ווי וואַגט איהר צו ווייַנען... איך וויל נישט, אַז איהר זאָלט זיך ערנידריגען פאַר איהר. ווייסט איהר דען נישט, אַז זי וועט דער־נאָך מיט שטאָלץ דערצעהלען, אַז איהר האָט געוויינט ביי איהרע פיס? (סעריאָזשאַ הויבט אויף דעם קאָפּ און קוקט אויף איהר ווילד). אין דעם ליעגט דאָך איהר גאַנצע שטאָלצקייט, איהר גאַנץ גליק... איך וועל נישט ערלויבען, אַז איהר זאָלט זיך ערנידריגען, אום זי זאָל זיך דערמיט פרעהען. (זי שלעפּט איהם ביי דער האַנד, כמעט מיט געוואַלד איהם אויפהייבענדיג פון זיין שטוהל). קומט אוועק פון דאַנען, איהר הערט? קומט אוועק אָדער איך וועל טהון, איך ווייס נישט וואָס... אָה, גאָט, ווי עקעלהאַפט, ווי געמיין דאָס איז. (סעריאָזשאַ קוקט אויף איהר מיט אַ קינדערשען שרעק און געהט אונ־טערטהעניג צו דער טהיר. יעלענא, נישט וויסענדיג וואָס צו טהון, הויבט פּלוצלונג אָן אומנאַטירליך צו לאַכען. סאָניאַ בלייבט אַ סעקונדע

שטעהן ביי דער טהיר און דרעהם זיך אויס צו יעלענא׳ן). לאכט, לאכט, אייך איז גארנישט מעהר געבליבען (געהט ארויס).

(יעלענא זיצט לאנג אויף דער קאנאפע א צוטומעלטע, דאן בעהערשט זי זיך, שטעהט אויף מיט א בייז, צוקרומט פנים, געהט צו צום שפיגעל, פאררוכט זיך דעם הוט און בעקוקט זיך אין גאנצען. נאך א מינוט שטעהט זי פארטראכט, דאן גיט זי א שארפען און פארעבטליכען ציח מיט די פלייצעס און געהט שנעל ארויס. א ווייל'ע איז לעדיג און שטיל, דערנאך דערהערען זיך שטימען אין פאדערצימער. די טהיר עפענט זך. עס קומען אריין סערגעי פיעטראוויטש, סעמיאן סעמיאנאוויטש און אנדרעי איוואנאוויטש).

סערגעי. די בעסטע זאך, ווען איהר וועט א קורצע צייט וואוינען ביי מיר. דא וועט איהר אמוועניגסטענס נישט זיין אליין.

סעמיאן. נו, מילא, איך דאנק אייך... מיר איז אלצאיינס.

(זעצט זיך אויף דער קאנאפע און קראצט זיך בעזארגט די ליסינע).

(אנדרעי זעצט זיך ביים טיש און פאררויכערט. סערגעי קוקט אריין אין יעלענא׳ס צימער. ער ווערט איבערראשט זעהענדיג, אז זי איז נישטא, אבער ער באהערשט זיך, קומט צוריק מיט א פריינדליכען שמייכעל און זעצט זיך נעבען סעמיאן סעמיאנאוויטש׳ן).

סערגעי. אפשר ווילט איהר זיך אברוהען, סעמיאן סעמיאנאוויטש. שטערט אייך נישט...

סעמיאן. ס׳איז מיר אלצאיינס.

אנדרעי (ציהט פארדריסיג די אקסלען). וואס זארגסטו דיך אזוי, סעמיאן סעמיאנאוויטש? זי האט נישט די ווערט אז מען זאל צוליעב איהר אריינפאלען אין אזא פארצווייפלונג...

סעמיאן. איך פאל גארנישט אריין... וואס... אליין שולדיג... דו מיין נאר נישט... איך בעשולדיג נישט קלאוואטשקא׳ן.

סערגעי. נו, געגוג. און וואס זעגט איהר דען שולדיג?

סעמיאן. וואס הייסט, אין וואס? איהר גיט נאר א קוק אויף מיר: אלט, א גאלער קאפ... וואס איז דא אין מיר? א לאנגווייליג באשעפעניש, א גארנישט, סערגעי פיעטראוויטש. און א פרוי האט א צארטע, געפיהלפולע, פאעטישע נשמה. נעמט די

שעהנסטע רויז, סערגעי פּיעטראָוויטש, און שטעלט זי ערגעץ אוועק מיט אַ זעקעל מעהל אָהן וואַסער און אָהן לופט... די רויז וועט פאַר־וועלקען, סערגעי פּיעטראָוויטש... ניין, טהייערער. מ'ר, פאַרשטעהט זיך, איז ביטער און ס'טהוט מיר וועה, איך האָב דאָך קלאַוואָטשקאַ'ן געליעבט; עס איז שווער אויף די עלטערע יאָהרען צו בלייבען אַליין.... ווער דאַרף מיך אצינד? קיינער נישט... אָבער קלאַוואָ־טשקאַ'ן באַשולדיג איך נישט. זי איז יונג. דאָס איז גאַנץ נאַטירליך. נו, וואָס... איך שטער איהר גאָרנישט, זאָל זיין אַזוי. איך וועל שוין ווי עס איז...

אַ נ ד ר ע י. וואָס זשע מיינט זי צו טהון? דער זעלבער „איג־טערעסאַנטער" סעריאָזשאַ וועט דאָך זי מאָרגען אַרויסוואַרפען... אַ פּראָסטיטוטקע וועט זי ווערען, וואָס?

ס ע מ י אָ ן. וואָס רעדסטו? גאָט איז מיט דיר, אַנדרעי אי־וואַנאָוויטש. מיך באַליידיגט שוין דאָס אפילו, ווען דו קענסט וועגען איהר אַזוי דענקען. פאַרוואָס אַ פּראָסטיטוטקע? מעגליך, אַז דער יונגער מאַן ליעבט זיווירקליך... ס'איז דאָך אונמעגליך קלאַוואָטשקאַ'ן נישט ליעב צו האָבען. איך זאָג דיר פּראָסט, דו קענסט זי נישט, אַנדרעי איוואַנאָוויטש. און וואָס מיינסטו, איך וועל קלאַוואָטשקאַ'ן אַזוי אוועקוואַרפען, אָהן יעדער הילף? געוויס, איך בין נישט זעהר רייך, אָבער הונדערט רובעל אַ חודש איז פאַר מיר נישט אַזוי שווער... נו, און אונזער מעבעל, זי איז דאָך צוגע־וואוינט דערצו. און איך, צו וואָס דאַרף איך עס? איך וואָלט איהר אודאי געקענט געבען מעהר, אָבער זי וועט אַליין נישט נעמען. זי איז אין אַזעלכע זאַכען זעהר עדעל, אַנדרעי איוואַנאָוויטש.

אַ נ ד ר ע י (מיט פּאַדרוס). אַ ברודער דו ביזט אינגאַנצען אַ נאַר.

ס ע ר ג ע י. אַנדרעי...

ס ע מ י אָ ן. נו, יאָ. איך בין אַ נאַר און דו ביזט אַ חכם. דו ביזט דער קליגסטער מענש אויף דער וועלט אַנדרעי איוואַנאָוויטש, מען קען אפילו זאָגען — אַנ'אויסגעצייכענטער מענש, אָבער דו האָסט קיין הארץ נישט. דו זיי מיר מוחל, וואָס איך זאָג דיר דעם

אמת... (שווייגט א ווײַלע). ווי מיינט איהר, סערגעי פיעטראָוויטש, ווען איך זאָל רעדען מיט קלאַוואַטשקאַ'ן. אפשר וועט זי זיך נאָך איבערלעגען.

אַנדרעי (מיט אַ פרעהליכער בייזקייט). נו, רעד מיט איהר. זי וועט דיר מיט פאַרגעניגען אַלץ פאַרגעבען און וועט דיר אויס־שטעלען נאָך אַ פּאָר הערנער.

סעמיאָן. דו ליעבסט זי נישט, אַנדרעי איוואַנאָוויטש. איך זאָג דיר, קלאַוואַטשקאַ איז אַנ'אויסגעצייכענטער, אַ זעלטענער מענש. איך בין אַליין שולדיג. איך האָב בעדאַרפט וועגען איהר מעהר זאָרגען. און איך בין גאַנצע נעכט געזעסען אין קלוב...

אַנדרעי. זי האָט דאָך דיך אַליין אָבגעפיהרט אין קלוב אַריין, אום דו זאָלסט איהר נישט שטערען אויפצונעמען איהרע ליעבהאָבערס...

סערגעי. הער אויף אַנדרעי.

סעמיאָן. דו באַליידיגסט קלאַוואַטשקאַ'ן, אַנדרעי איוואַ־נאָוויטש, זי האָט קיין ליעבהאָבערס נישט געהאַט.

אַנדרעי. נו, אויב דו ווילסט וויסען, בין איך אַליין...

סערגעי. אַך, דאָס רעגט דאָך אויף, אַנדרעי.

אַנדרעי (בייז). אַך, לאָז אָב. זאָל ער דאָך כאָטש אַמאָל געוואָהר ווערען דעם אמת.

סערגעי (שלאָגט איהם איבער). הערט זיך נישט צו צו'ן איהם, סעמיאָן סעמיאָנאָוויטש. ער רעדט דאָס פון ערגערניש. ער ווייסט אַליין נישט וואָס ער רעדט. אויב דו וועסט נישט אויפהערען, אַנדרעי, וועלען מיר זיך צוקריגען, צו אַלדע גוטע יאָהר...

אַנדרעי. טהו מיר אַ טובה... (דרעהט זיך אוים).

סערגעי. איהר וואָלט זיך בעסער אָבגערוהט סעמיאָן סעמיאָנאָוויטש, איהר זענט דאָך אַ גאַנצע נאַכט נישט געשלאָפען.

סעמיאָן. נישט געשלאָפען. ס'איז שווער, ווייסט איהר. איך בין שוין אַ מענש אַנ'אַלטער. ס'איז נאַריש, פאַרשטעהט זיך. איך האָב אַלטע בעגריפען, אָבער דאָך. די גאַנצע שטאָדט לאַכט דאָך...

סערגעי. קיינער לאכט נישט פון אייך, סעמיאָן סעמיאָנאָוויטש, פאַרקעהרט, אַלע בעדויערען אייך. איז עס דען אייער שולד, וואָס קלאַוודיא מיכאַילאָוונא האָט אזוי געטהון? וואָס זי איז זיך בעגאַנגען אזוי לייכטזיניג? דאָס איז אַ שאַנדע פאַר איהר, אָבער נישט פאַר אייך. קומט סעמיאָן סעמיאָנאָוויטש. (הויבט איהם אויף אונטער דער האנד. סעמיאָן איז צו אַלעם אונטערטעניג און קראַצט זיך אָהן אויפהער די ליסינע. סערגעי פיהרט איהם אַריין צו זיך אין צימער און קומט באַלד צוריק. הער, אַנדרעי, מען קען דאָך נישט אזוי. ביי אַ מענשען איז די גאַנצע נשמה פאַרקריפעלט, און דו פאָהרסט אריין מיט אזעלכע אמת׳ן, וואָס מען בעט דיך נישט דו זאָלסט זיי אויסזאָגען. דאָס איז גראָב און גרויזאַם.

אַנדרעי (איינגעשפּאַרט). זאָל ער וויסען דעם אמת...

סערגעי. צו וואָס? וואָס וועט דאָס העלפען?

אַנדרעי. אַלצאיינס. איך קען נישט צוזעהן, ווי אַ מענש קען ביז צו אזא שטופע פאַלען אונטער דעם איינפלוס פון אַ געמיינער באָבע, וואָס זעהט שוין גאָרנישט און פאַרשטעהט שוין גאָרנישט.

סערגעי (ווי ער וואָלט טרויעריג געוואָרען). דו האָסט קיינמאָל נישט געליעבט, אַנדרעי. (זעצט זיך צום טיש און קוקט איבער פּאַפּירען).

אַנדרעי. נו, אַ דאַנק גאָט.

סערגעי. קען זיין. דערפאַר האָסטו אויך קיין רעכט נישט צו געבען אַנ׳אורטהייל דאַרט, וואו אַלץ איז געבויט אויף ליעבע.

אַנדרעי. ווי קומט דאַ אהער ליעבע? ווי שטאַרק איך זאָל נישט ליעבען, דאַרף איך דאָך נישט זיין בלינד.

סערגעי (נישט אויפהייבענדיג די אויגען). דאָס איז נישט קיין בלינדהייט. ווען אַ מענש ליעבט מיט אַנ׳אמת׳ער, גרויסער ליעבע, איז פאַר איהם אונערטרעגליך שוין דער געדאַנק, אַז זיין ווייב קען איהם אָבנאַרען. ער גלויבט נישט דער פרוי, ער גלויבט זיין שרעק פאַר אַלע מעגליכע אמת׳ן. (פּויזע. ער רודערט צווישען די טיש־קעסטלעך. אַנדרעי שטעהט אויף און געהט איבער׳ן צימער מיט אַן אויס־

דרוק, ווי ער וואָלט איבערגעלעבט אַ שרעקליכען אינערליכען קאַמפּף. סערגעי פּיעטראָוויטש רעדט, גלייך ער וואָלט געענטפערט זיינע אייגענע שרעקליכע געדאַנקען). אמת... און ווען דער אמת איז צו שרעקליך?

אַנדרעי. אַלצאיינס. (פּויזע. ער קוקט זיך נישט אום און געהט ווייטער אום). נו, גוט. דו זאָגסט גראָב און גרויזאַם. יאָ. נאָר זאָג מיר, איך בעט דיך, פאַרוואָס ווען מיר זעהען, אַז אונזערען אַ נאָהענטען מענשען שטעהט פאָר אַ געפאַהר, האַלטען מיר עס פאַר אונזער פליכט אַ געשריי צו טהון, צו פאַרהיטען, צו עפענען די אויגען. און ווען דעם זעלבען מאַן נאַרט אָב זיין געליעבטע פרוי; ווען עס טונקט זיך אין שמוץ דאַס, וואָס פאַר איהם איז טהייערער פון זיין לעבען: זיין ליעבע, גלויבען, גליק — דאַרפען מיר שווייגען?

סערגעי. דאָס זאָג איך נישט.

אַנדרעי (שרעקליך אויפגערעגט). שטעל דיר פאָר, אַז דו ביזט לאַנגע יאָהרען געווען דער פריינד פון אַ מענשען, וועמען דו האָסט געליעבט און געשעצט מיט דיין גאַנצען הארצען. (סערגעי פּיעטראָוויטש הויבט פּלוצים אויף דעם קאָפּ, אָבער אַנדרעי קוקט נישט אויף איהם). און אָט זעהסטו, ווי מען נאַרט אָב דעם מענשען געמיין און שמוציג; מען מאַכט איהם לעכערליך פאַר אַלע. וואָס דאַרפסטו טהון? מאַכען זיך, גלייך דו זעהסט גאָרנישט און פאַלגליך, איהם אויך אָבנאַרען? ווי אַזוי וואָלסטו אַליין געהאַנדעלט אין אַזאַ פאַל?

סערגעי (נעמט נישט אַראָב פון איהם די אויגען). איך וואָלט געזאָגט דעם אמת.

אַנדרעי. יאָ? וואָלסטו געזאָגט?

סערגעי. יאָ.

אַנדרעי. אויב אַזוי... (פּלוצים שוואַך). פאַרוואָס־זשע בע־שולדיגסטו מיך אין גראָבהייט און גרויזאַמקייט אין בעצוג צו סעמיאָן סעמיאָנאָוויטש'ען?

סערגעי (קוקט איהם מאָדנע און שטייט אָן). איז דען סעמיאָן סעמיאָנאָוויטש דיינער אַזאַ נאָהענטער פריינד?

אַנדרעי (ווערט טרויעריג). גאַנץ עגאַל. איך נעם נאָר דעם אויסערסטען פאַל. (פּויזע. ער געהט אום איבער'ן צימער).

ס ע ר ג ע י (נעמט נישט אראָב פון איהם די אויגען און רעדט לאַנגזאַם). אַנדרעי.

אַ נ ד ר ע י. וואָס?

ס ע ר ג ע י (אַלץ לאַנגזאַם און זאַנדערבאַר). דאָס האָסטו דאָך וועגען מיר גערעדט.

אַ נ ד ר ע י (מיט אַן'אומגעלומפּערטען שמייכעל). נו, אַט אַט, גוט מאַרגען. וואָס עפּעס וועגען דיר... איך האָב איינפאַך געוואָלט וויסען דיין מיינונג און באַווייזען, אַז ווי גראָב און גרויזאַם עס זאָל נישט זיין, זיינען דאָך פאַראַנען אַזעלכע אומשטענדען.

ס ע ר ג ע י (שלאָגט איהם איבער). דו האָסט גערעדט וועגען מיר.

אַ נ ד ר ע י (שטעלט זיך פּלוצלונג אָב און ווענדט זיך צו'ן איהם). נו... און ווען אַזוי?

ס ע ר ג ע י (מיט אַ ציטערענדער שטימע). הייסט עס, דאָס איז אמת?

אַ נ ד ר ע י. לאָמיר זאָגען — יאָ.

ס ע ר ג ע י (מיט אַ זאַנדערבאַרער רוהיגקייט). גוט. נאָר זאָג מיר, איך בעט דיך, וועלכע גרונדען האָבען דיר געגעבען אַ רעכט אויף דעם? דו פאַרשטעהסט דאָך, וואָס דו רעדסט.

אַ נ ד ר ע י. יאָ, איך פאַרשטעה. איך וויים נישט אויב יעלענאַ ניקאָלאַיעוונאַ איז דיר פאַלש געוועזן, אָבער איך מיין אַז יאָ. (פּויזע. מיט אַ פּלעצליכען אויסברוך). הער, סערגעי, איך קען דיך שוין לאַנג. מיר האָבען פיעל איבערגעלעבט צוזאַמען און פאַר דער צייט האָב איך מיך אויסגעלערענט דיך צו שעצען און אַכטען. דאַן גלויב זשע מיר, אַז איידער איך האָב אָנגעהויבען וועגען דעם צו רעדען, האָב איך מיך לאַנג געמוטשעט. איך האָב מיך אַליין הונדערטער מאָל געפרעגט וואָס צו טהון. און אויב איך האָב מיך ענדליך בעשלאָסען דיר צו עפענען די אויגען, איז דאָס מיר זעהר שווער...

ס ע ר ג ע י. קען זיין.

אַ נ ד ר ע י (קוקט אויף איהם שאַרף). נו, יאָ, איך וויים, אַז אין דער מינוט שטעל איך אין קאָן אַלע אונזערע בעציהונגען, וועלכע

זענען מיר אזוי טהייער, אָבער דאָך וועל איך דיר זאָגען דעם אמת און דערנאָך — ווי דו ווילסט. איך קען דאָס נישט באווייזען, אָבער עס וואַרפט זיך אין די אויגען אויך אָהן באווייזען.

ס ע ר ג ע י. וואָס?

א נ ד ר ע י. דאָס, וואָס יעלענא ניקאָלאַיעוונא פיהרט זיך אויף שרעקליך. זי לעבט נאָר אין דער אַטמאָספערע פון פלירט; רינגעלט זיך אַרום נאָר מיט מענער און זוכט זיי אַליין. ווען דו ביזט אוועקגעפאָהרען פון קיסלעוואָדסק קיין מאָסקווע האָט דער קניאַז פון איהר נישט אָבגעטראָטען. איך ווייס נישט וואָס אייגענטליך עס איז געווען צווישען זיי, אָבער איך ווייס, אז יעלענא ניקאָלאַיעוונא פלעגט צו'ן איהם קומען און אַלע האָבען וועגען דעם גערעדט. איך ווייס אויך, אז זיי האָבען זיך איבערגעשריבען און אז איצט איז ער דאָ אין כארקאָוו און זיי זעהען זיך אָהן דיין וויסען. און אויסער איהם... איך זאָג דיר נאָך אמאָל: איך קען נישט ברענגען קיין באווייזען, ווייל דערצו דאַרף מען זיין א שפּיאָן. אָבער איך בין איבערצייגט, אז יעלענא ניקאָלאַיעוונא איז דיר פאַלש געווען... און נישט איין מאָל...

ס ע ר ג ע י. אזוי... דו ווייסט גאָרנישט, נאָר מיט א לייכט הארץ פאַרוואַרפסטו לענאַ'ן מיט שמוץ.

א נ ד ר ע י (מיט בענקשאַפט). סערגעי...

ס ע ר ג ע י (מיט שטייגענדען צאָרן). איך מוז דיר זאָגען, אז אַלץ וועגען וואָס דו רעדסט ווייס איך שוין לאַנג פון יעלענא ניקאָ־לאַיעוונא אַליין. איך ווייס, אז דער קניאַז איז אין איהר פאַרליעבט. איך ווייס, אז ער האָט איהר געשריבען. איך האָב זאָגאַר געלעזען זיין בריעף... איך ווייס, אז ער איז דאָ.

א נ ד ר ע י. אזוי? און זי אַליין האָט דיר וועגען דעם דער־צעהלט? איך ווייס נישט וואָס דאָ איז פאַראַן מעהר: זיכערהייט אין דיין ליעבע אָדער נאַכאַלסטווע...

ס ע ר ג ע י. איך פאַרשטעה, אז דיין פריינדשאַפט צו מיר האָט דיך געקענט צווינגען אַלץ איבערצוטרייבען. געוויס, דעם

איינפאכסטען, לייכטזיניגען פלירט פון א פרוי קען מען, ווען מען וויל נאר, צובלאזען ביז איך ווייס וואס...

אנדרעי. סערגעי, אדער דו ביזט בלינד, אדער דו ביזט א נאר געווארען, אדער דו בעמיהסט דיך זיך אליין צו פארזיבערען אין דעם, אויס שרעק פאר'ן אמת.

סערגעי. און דו בעמיהסט זיך צו בעגיסען מיין פרוי מיט שמוץ אויס בלינדער, אונזיניגער פאראכטונג... דו האסט פאר דער לעצטער צייט גענומען אויף זיך די עפעקטפולע ראלע פון א פרויען־האסער און דו פיהרסט זי אויס געוויסענהאפט. דערביי באמערקסטו נישט, אז דו געהסט אריבער די גרענעצען פון דעם וואס איז ערלויבט.

אנדרעי. הייסט עס, דו גלויבסט מיר נישט?

סערגעי. וואס דארף איך דיר גלויבען? דו האסט גאר־נישט געזאגט אזוינס, וואס איך זאל אליין נישט וויסען. דו בעגרינ־דעסט אלץ אויף דעם וואס דיר דוכט זיך, אויף ווייבערישע ספלעט־ניעס און דו ווילסט, אז אויף די גרונדען זאל איך פארשטויסען פון זיך מיין פרוי, מיט וועלכער איך האב אבגעלעבט זעקס יאהר; וועלכע איך ליעב און אכט.

אנדרעי. די זאכען וואס איך שטעל מיר פאר און ווייבערישע ספלעטניעס? גוט. זאל זיין אזוי. וואויל איז צו דעם וואס גלויבט. גוט. איך ווייס אז אריינמישען זיך צווישען די בעציהונגען פון א מאן מיט א ווייב רעכענט זיך פאר א געמיינע און שמוציגע זאך. איך ווייס אז נאך דעם געשפרעך קענען שוין צווישען אונז נישט עקזיסטירען די פריהעריגע בעציהונגען. איך האב געמיינט, אז דו וועסט שטעהן העכער פון דער פאלשער אייגענליעבע, אבער איצט זעה איך, אז עס איז נישט אזוי. געוויס, דו וועסט מיר קיינ־מאל נישט פארצייהען, וואס איך האב געקענט זאגאר צולאזען דעם געדאנק וועגען דיין ערנידריגונג, וועגען דעם, אז דו ביזט איינפאך לעכערליך. גוט. זאל זיין אזוי. איך האב גארנישט געזאגט. איך האב אלץ געזאגט ליגענד. איז דאך בעסער פאר דיר. מיר האט וועה געטהון און עס איז מיר געווען א שאנדע צוצוזעהן, אז א מענש,

וועלכען איך האָב געשטעלט אזוי הויך, וועלכען איך האָב אזוי געליעבט, געפינט זיך אין א נארישער לאַגע. אָבער דו זעהסט עס נישט? גוט. לעב, ליעב די פרוי, וועלכע מאַכט נידריג און שמוציג...

סערגעי (מאַכט צו׳ן איהם א שארפע בעוועגונג). אנדרעי!

אנדרעי. דו גלויבסט איהר? גלויב... גלויב ביז צום סוף; גלויב, ווען זי וועט לאַכען צוזאַמען מיט איהר געליעבטען פון דיר; גלויב, ווען זי וועט קומען פון זיינע אָרעמס צו דיר און וועט דיך פארזיכערען אין איהר ליידענשאפטליכער און צארטער ליעבע... גלויב. (אין דער טהיר באווייזט זיך דער בעאונרוהיגטער סעמיאָן סעמיאָנאָוויטש). און איך נאר... וואָס איז דאָס מיין זאַך... צי וויים איך דען נישט, אז אין אזעלכע פאַלען גלויבט מען נישט אפילו זיין אייגענעם פארשטאַנד. גלויבט מען נישט די אייגענע אויגען... צי וויים איך דען נישט, אז א פרוי קען אזוי ליגענד זאָגען, אזוי ווי אונז האָט זיך גאָרנישט נע׳חלומ׳ט... נו, כאַפּט דיך דער מייוועל! צום געזעגנען זיך וויל איך דיר זאָגען נאָר איינס: דו וועסט אליין פריהער אָדער שפּעטער געוואָהר ווערען דעם אמת. און מיר איז צו שווער און עקעלדיג צו קוקען אויף איהר און אויף דיר... אדיע! (געהט האַסטיג ארויס).

סערגעי. אנדרעי.

(די טהיר גיט זיך א קלאַפּ צו. סערגעי פּיעטראָוויטש שטעהט שטיל, זיינע הענד ציטערען).

סעמיאָן. וואָס איז געשעהן? איהר האָט זיך צוקריענט. וואָס?

סערגעי (גיט א ציטער און קוקט זיך אום אויף איהם, א ווײַלע קוקט ער אומבעוועגליך, דאָן כאַפּט ער איהם אָן פאר די פּלייצעס). סעמיאָן סעמיאָנאָוויטש.

סעמיאָן. וואָס, הארצעלע? וואָס איז מיט אייך?

סערגעי. זאָגט מיר דעם אמת, סעמיאָן סעמיאָנאָוויטש.

סעמיאָן. וואָס פאר אַן׳אמת, גאָט איז מיט אייך?

סערגעי. איך וואָלט קיינעם וועגען דעם נישט געפרעגט, אָבער איהר זענט אזא אומגליקליכער פּונקט ווי איך... מיט אייך

שעהם איך מיך נישט צו רעדן. איהר דארפט וויסען, זאָגט: זאָגט, וואָס פאר א בעציהונגען האָט קניאז דארבעליאני צו מיין פרוי?

סעמיאָן (דערשראָקען). וואָס רעדט איהר? וואָס ווייס איך... די איינפאכסטע בעציהונג...

סערגעי. וואָס הייסט עס? זי איז זיין געליעבטע?

סעמיאָן. וואָס רעדט איהר, וואָס רעדט איהר... ווי קען אייך דאָס קומען אין קאָפּ אריין? ווי קענט איהר אזוינס ארומרעדן.... איז דען דאָס מעגליך? יעלענא ניקאָלאיעוונא, אזא ליעבע, שעהנע פרוי... און איהר, אזא קלוגער, גוטער מענש, צי קען מען גאָר צולאָזען אזא גערדאנק?

סערגעי. פארוואָס דען נישט? קלאַודיא מיכאילאָוונא האָט דאך אייך אויך אָבגענארט.

סעמיאָן (ווערט פלוצלונג איינגעהויקערט און קראצט זיך די ליסינע). קלאַוואָטשקא האָט מיך אָפּגענארט. דאָס איז אמת. אָבער דאָס איז א גאנץ אנדערע זאך. סערגעי פיעטראָוויטש איז גאָר עפּעס אנדערש.

סערגעי. פארוואָס? איז דען קלאַודיא מיכאילאָוונא נישט פונקט אזא פרוי ווי יעלענא?

סעמיאָן. קלאַוואָטשקא איז אן אויסגעצייכענטע, אן אונגעוועהנליכע פרוי, אָבער זי איז אן אומגליקליכע. איהר ווייסט נישט, סערגעי פּיעטראָוויטש. איך האָב קיינמאָל נישט גערעדט, אָבער איך מיין, אז זי איז א קראנקע.

סערגעי (מיט עקעל). אלע זענען זיי קראנקע. קראנק אויף פוסטע, נישטיגע נשמות, קראנק אויף צולאָזטער ליידענשאפט. (גיט א מאך מיט דער האנד און געהט צום טיש).

סעמיאָן (אויפגערעגט). יעלענא ניקאָלאיעוונא? איהר, סערגעי פּיעטראָוויטש האָט אפילו נישט קיין רעכט צו דענקען וועגן דעם. מיט אייער פארדאכט באליידיגט איהר זי, סערגעי פּיעטראָוויטש. נישט גוט. שלעכט. איהר וועט מיר ענטשולדיגען, אָבער דאָס איז אונדאנקבאר פון אייער זייט, סערגעי פּיעטראָוויטש.

ס ע ר ג ע י (זעצט זיך בײַם טיש און לאָזט אַראָב דעם קאָפּ אויף די הענד). איך ווייס נישט, איך ווייס גאָרנישט.

ס ע מ י אָ ן. איהר זענט דאָך אַ גוטהאַרציגער מענש, סערגעי פּיעטראָוויטש. ווי זשע קען אַ גוטהאַרציגער מענש פאַרדעכטיגען דעם צווייטען אין אַזאַ געמיינהייט?

ס ע ר ג ע י (הויבט אויף דעם קאָפּ און קוקט אויף איהם מיט אַ ביטערען שמייכעל). איך בין געווען אַ גוטהאַרציגער מענש. איך האָב געגלויבט מיין ווייב, איך האָב זי געליעבט, איך האָב נישט צוגעלאָזט קיין געדאַנק וועגען איהר אונטריייהייט צו מיר. איך האָב געמיינט, אַז איך וועל מיך קיינמאָל נישט ערנידריגען צום געפיהל פון אייפערזוכט. אָבער איצט איז נישט דאָס. איך האָב מיך פאַרפּלאָנטערט, פאַרלוירען דעם גלויבען, די אַכטונג צו זיך אַליין, אַלץ! איך האָב מיך איינגעשמוצט און זיך נידריג געמאכט אין דעם שפּינגעוועב פון שטענדיגער ליגענד, ספּעקולאַנטס, שפּעטניעס און פאַלשקייט... איך האָב שוין נישט קיין גלויבען, קיין שטאָלץ. ווייסט איהר, אַז איך בין דערגאַנגען צו דעם, אַז איך פרעג שוין אוים די דיענסט... איך האָב מיך אויסגעלערנט נאָכשפּיאָנירען, צוקוקען זיך, אונטערהערען זיך, אונערוואַרטעט אַריינקומען אין צימער, אויפכאַפּען ווערטער, באַמערקען בליקען און שמייכלען...

ס ע מ י אָ ן. סערגעי פּיעטראָוויטש, וואָס רעדט איהר? דאָס קען איך אייך נישט גלויבען.

ס ע ר ג ע י (מיט אַ קרומען שמייכעל). לײדער איז דאָס אמת. איהר מיינט, אַז איך האָב אַנדרעי'ען נישט געגלויבט? איך האָב מיך נאָר אוים שטאָלצקייט געמאַכט אַז איך גלויב נישט, אָבער זיין יעדעס וואָרט ברענט מיר אין מח. וואָס פאַר אַ שרעקליכע זאַך עס איז די ליעבע... איך ווייס, אַלץ שרייט אין מיר וועגען דעם, איהר יעדע בעוועגונג, איהר יעדער ריהר. און איך גלויב דאָך נישט, איך קען נישט גלויבען; איך האָב מורא צו גלויבען. אָה, ווען איך זאָל קענען אַלץ ערפאַהרען, ביז צום סוף. עס וואָלט מיר געווען לייכטער זי צו טרעפען אין די אָרעמס פון איהר גע־ליעבטען, דערפאַר, ווייל דאַן וואָלט איך ערפאַהרען דעם אמת.

איך וואָלט אוועקגעגאַנגען, איך וואָלט דאַן באַקעמפּפט מיין ליעבע. און אין דער ליגענדע, אין דעם פּלאַנטער דאַרף איך לעבען און ליעבען — אָהן גלויבען, אָהן אַכטונג, פאַראַכטענדיג זיך און זי.

סעמיאָן (מיט טרערען). סערגעי פּיעטראָוויטש, גאָט איז מיט אייך.

(עס קומט אַריין יעלענאַ, אַ ראָזע, אַ שמייכלענדיגע, אַן אויסגעפּוצטע און אַ לעבעדיגע. סעמיאָן וויל עפּעס זאָגען און בלייבט מיט אַן אָפען מויל. סערגעי פּיעטראָוויטש קוקט אויף זיין ווייב מיט ווילדער אויפרעגונג).

יעלענאַ. און אָט בין איך דאָ. וואָס מאַכט איהר, סעמיאָן סעמיאָנאָוויטש? ביזטו לאַנג אין דער היים, סערגעי?

סערגעי (ווערט פּלוצלונג ביטרע). ניין, מיר זענען נאָרוואָס געקומען.

יעלענא (טהוט אויס דעם הוט פאַר'ן שפּיגעל, וואַרפט איהם אוועק אויף אַ שטוהל און פאַרריכט זיך זאָרגלאָז די האָר). און איך בין נאָרוואָס אַרוים קויפען קאַלאָנסקע וואַסער. ס'איז ביי מיר אויסגעגאַנגען די פלאַש. (זעצט זיך אויפ'ן הענטיל פון סערגעי'ס שטוהל). איך בין זעהר צופריעדען, וואָס דו ביזט אין דערהיים. איך האָב געמיינט, אַז דו וועסט היינט ביז אָוונד נישט אַהיימקומען. (רייבט איהר פּנים אָן זיין פּנים, ווי אַ קאַץ). און דו ביזט צופריעדען? ווען דו זאָלסט וויסען, ווי לאַנגווייליג עס איז אָהן דיר. וואָס קוקט איהר אויף מיר אַזוי, סעמיאָן סעמיאָנאָוויטש? עס מאַכט דאָך נישט אויס, וואָס מיר צערטלען זיך אין אייער געגענוואַרט?...

סעמיאָן. אַ דאַנק אייך וואָס איהר שטערט זיך נישט צוליעב מיר. עס פרעהט מיך. נו, זעהט איהר, סערגעי פּיעטראָוויטש?

סערגעי (מיט אַ זאָנדערבאַרער שטימע). יאַ, איצט זעה איך...

יעלענאַ. וואָס אַזוינס?

סעמיאָן (שנעל). אַזוי... מיר האָבען דאָ געהאַט אַ געשפּרעך מיט אַנדרעי איוואַנאָוויטש'ן.

י ע ל ע נ א (רוקט זיך עטוואס אב פון מאן און קוקטביידע אן מיט פריפענדע בליקען). מיט אנדרעי איוואנאוויטש'ן? וואס פאר א נעשפרעך?

ס ע מ י א ן (גלעט זיך פארזארגט די ליסינע). אזוי, גארנישט, נארישקייטען. אזוי זיך, א נאריש געשפרעך... א שמועס, נאריש־קייטען... נישט מעהר...

פ א ר ה א נ ג.

פיפטער אקט.

(די דעקאראציע פון פערטען אקט. אין יעלענא'ס צימער קלינגט שארף. אין דער טהיר באווייזט זיך דער לאקיי פיאטר, א יונגער פראנט.)

י ע ל ע נ א (הינטער די קוליסען). קאטיא...

פ י א ט ר. קאטיא איז נישטא, דאס בין איך פיאטר.

י ע ל ע נ א (געהט ארויס מיט צולאזטע האר, אין א שעהנעם, ווייבען כאלאט מיט ברייטע ארבעל. דער כאלאט איז נאכלעסיג אפען. זי געהט צו צום שפיגעל און פארווארפט די האר מיט ביידע הענד פון הינטען). די קאטיא איז קיינמאל אין דערהיים נישטא. איך האב דריי מאל געקלונגען. דער הערר איז נאך נישט צוריקגעקומען?

פ י א ט ר. ניין, מאדאם.

י ע ל ע נ א (בעקוקט זיך אין שפיגעל). הערט, פיאטר. איהר וועט באלד געהן מיט א בריעף אין גראנד האטעל צו קניאז דאר־בעליאני.

פ י א ט ר. גוט, מאדאם.

(יעלענא בעקוקט זיך נאכאמאל אין שפיגעל און זעצט זיך ביים טיש, נישט שענקענדיג קיין אויפמערקזאמקייט איהר קאסטיום. א ווייל טראכט זי וועגען עפעס אנגעשטרענגט, קנייטשענדיג די ברעמען, דאן פארווארפט זי די האר מיט אן ענטשלאסענער בעוועגונג און נעמט זיך צו דער פעדער. דער לאקיי שטעהט אין א פאזע פון ערווארטונג און

בעקוקט זי בגנבה, יעדעס מאָל וואָס זי באוועגט זיך מאַכט ער זיך גלייב־גילטיג).

יעלענאַ (נישט אויפהויבענדיג די אויגען). דעם בריעף זאָלט איהר אָבגעבען אונבעדינגט דעם קניאַז אין די הענד, און איהר זאָלט ווארטען אויף ענטפער.

פּיאָטר. און אויב ער וועט אין דערהיים נישט זיין?

יעלענאַ. זאָלט איהר דעם בריעף צוריקברענגען. אָבער איהר זאָלט איהם מיר נישט געבען, ווען עס וועט דאָ אימעצער זיין.

פּיאָטר. גוט, מאַדאַם.

יעלענאַ. איהר ווערט געוואָהר ווען דער קניאַז וועט זיין אין דערהיים און דאַן זאָלט איהר אהינגעהן, איהר הערט?

(זי הויבט אונערוואַרטעט אויף דעם קאָפּ און באמערקט ווי דער לאַקיי קוקט אויף איהר האַלב־נאַקעטער ברוסט. דער לאַקיי כאַפּט שנעל אַוועק די אויגען. אַ לייכטער שמייכעל שוועבט דורך איהרע ליפּען. זי נעמט נאָכלעסיג צונויף מיט דער לינקער האַנד די שטיקערייען אויף דער ברוסט, אָבער זי פארגעסט באַלד, שרייבט דעם אַדרעס און גיט אַוועק דעם בריעף). נו, פאַרטיג... (שטרענג) געהט באַלד.

פּיאָטר. גוט, מאַדאַם. (פארנייגט זיך און געהט אַרויס).

(יעלענאַ שטעלט זיך ווידער פאר'ן שפּיגעל, פארוואַרפט די הענד הינטער'ן קאָפּ, שמייכעלט גליקליך און זינגט זיך אונטער. אין דער טהיר באווייזט זיך דער קניאַז. יעלענאַ ציהט זיך מיט איהר גאַנצען קערפּער, ציהט אויס הויך איבער'ן קאָפּ די הענד און פארברעכט די פינגער. פּלוצים דערזעהט זי אין שפּיגעל דעם קניאַז. זי לאָזט שנעל אַראָב די הענד, דרעהט זיך אויס און הילט זיך אינסטינקטיוו איין אין איהרע שטיקערייען).

יעלענאַ. מען קען נישט אַריינגעהן. מען קען נישט. איך בין נישט אָנגעטהון.

קניאַז (שפּילעוודיג און טיעריש). נאָך בעסער.

יעלענאַ (לאַכט קאָקעטיש). ס'איז ווענינ וואָס פאר אייך איז בעסער. ווי אַזוי זענט איהר אַריינגעפאַלען אַהער?

קניאז. דער לאקיי האָט מיר געזאָגט, אַז איהר זענט אַליין און ער האָט מיר איבערגעגעבען אייער בריעף.

יעלענא. אָבער איך בין דאָך נישט אָנגעטהון. געהט אוועק. געהט אוועק. איך וועל באַלד (זי וויל אריין צו זיך אין צימער אָבער דער קניאז פארצוימט איהר דעם וועג מיט אַ לײדענשאַפט־ליכען שמייכעל).

קניאז. בלייבט מיט מיר.. אַזוי...

יעלענא. וואָס זענען דאָס פאר אַ דומהייטען. געהט אוועק.

קניאז. און אויב איך וועל נישט אוועק?

יעלענא (טרעט אָב פון זיינע הענד. שטאָלץ). איהר פאר־געסט זיך, קניאז. לאָזט מיך דורכגעהן.

קניאז. אויף קיין פאַל נישט...

יעלענא. זענט איהר פון זינען אראָב? סערגעי קומט באַלד צוריק.

קניאז. איז ערגער פאר איהם. איהר זעהט אויס וואונ־דערבאר.

יעלענא. נו, געהט שוין אוועק.

קניאז. איך הויב נישט אָן צו געהן.

יעלענא. אָבער דאָס איז דאָך גאָט ווייסט וואָס. האָב איך אייך דען געגעבען אַן אורזאַך? אַזוי בענעהמט מען זיך נאָר מיט קעבינס.

קניאז (חוצפה'דיג). און מיט פרויען, וועלכע האָבען ליעב אַזעלכע זאַכען.

יעלענא. איך האָב דאָס ליעב? — וואַרפט זיך אַרוים.

קניאז. איך גלויב נישט. מיר האָבען שוין דערעסען אייערע דריידלעך, יעלענא ניקאָלאַיעווונא. איינס פון די ביידע: אָדער איך געפעל אייך, אָדער איהר האָט געשפיעלט מיט מיר אויס לאַנג־וויילינקייט. איהר האָט מיר צוואַנציג מאָל צוגעזאָגט צו זיין ביי מיר, און איהר האָט מיך יעדעס מאָל אָבגענאַרט. נעכטען האָב איך געוואַרט אויף אייך אַ גאַנצען טאָג. קען זיין, אַז דאָס אַלץ פארשפיעלט אייך זעהר גוט. אָבער איך בין נישט געוואוינט צו

זיין אַ שפּיעלכעל פאַר פרויען און דאָס וועל איך אייך באַווייזען. איך בין אַליין געגאַנגען צו אייך אום אייך צו ערקלערען די גאַנצע זאַך, האָב איך אויפ'ן וועג בעקומען אייער בריעף. איהר שרייבט מיר, אַז איהר ליעבט אייער מאַן און איהר בעט מיך איך זאָל אייך צורוה לאָזען. נאָך דעם אַלעם וואָס צווישען אונז איז פאָרגעקומען פאַרשטעה איך דאָס גאַרנישט. וועמען אייגענטליך ליעבט איהר ווירקליך און וואָס אַזוינס בין איך פאַר אייך?

יעלענא (מיט חוזק). גאָרנישט.

קניאז (מיט צאָרן). אַזוי... גוט... הייסט עס, דאָס אַלץ איז געווען אַ שפּיעלכעל, אויסגעצייכענט. אַ שפּיעל איז אַ שפּיעל. אָבער איך האָב אייך געוואָרענט, יעלענאַ ניקאָלאַיעווּנאַ, אַז איך שפּיעל מיך מיט פרויען נאָר אויף זיכער. איך וועל קיינעם נישט ערלויבען צו לאַכען פון מיר. איך וועל פריהער נישט אוועקפאָהרען פון דאַנען ביז איהר וועט נישט זיין מיין.

יעלענא (דערשראָקען). אָבער וואָס ווילט איהר?

קניאז (קאַלטבלוטיג). אייך...

יעלענא (מיט חוזק, אָבער אונזיכער). מען דאַרף צוגעבען, אַז איהר האָט צו דעם אויסגעקליבען אַן אונגעוועהנליך בעקוועמע צייט און דאָס ריכטיגע אָרט.

קניאז. וואָס קען איך העלפען? איהר זענט אַליין שולדיג: איהר האָט מיך נישט בעדאַרפט אָבנאַרען. איצט וועל איך נישט פריהער אַוועקגעהן ביז איך וועל נישט האָבען דאָס מייניגע.

יעלענא. איהר זענט פון זינען אַראָב.

קניאז. דאָס האָב איך שוין געהערט.

יעלענא. וואַרפט זיך אַרוים.

קניאז. נישט פריהער, ביז איהר וועט מיר געהערען.

יעלענא (שטאָלץ). נו, דאָס וועלען מיר זעהן.

קניאז. וועלען מיר זעהן. (כאַפּט זי אָן ביי דער האַנד).

יעלענא (פאַרלירט זיך). וואָס טהוט איהר? מען קען נאָך אַריינקומען. (זי קעמפּפט מיט זיין אומאַרמונג). דאָס — וועט — קיינ־מאָל נישט גע־שעהן...

קניאז. עס וועט יאָ געשעהן.

יעלענא. לאָזט מיך אָב, איך וויל נישט. (שפּאַרט זיך אָן מיט די הענד אויף זיין ברוסט, ווי אַ בייזע חיה). לאָזט מיך אָב. נאַכאַל. איך וויל נישט. עס עקעלט מיך פאַר אייך...

קניאז. פאַר מיר עקעלט אייך? אַזוי? און אַמאָל...

יעלענא. דאָס איז געווען אַמאָל. און איצט וויל איך נישט. איהר הערט, איך וויל נישט. (דער קניאַז שלעפּט זי גראָב.) איך וועל אַ געשריי טהון. איך וועל שרייען...

קניאז. אויב איהר ווילט אַ סקאַנדאַל דאַן שרייט.

יעלענא. פיאָטר... וואָס טהוט איהר? (פּלאָנטערט זיך אין זיינע הענד). לאָזט מיך...

קניאז. איך קען נישט.

יעלענא. לאָזט מיך, טהייערער... לאָזט מיך... נו גוט. איך בין צופריעדען, שפּעטער... איך וועל מיך אַנטהון און מיר וועלען פאָהרען צו אייך. באַלד.

קניאז. איך גלויב נישט.

יעלענא. שפּעטער, אַך לאָזט מיך, אַך...

(דער קניאַז פאַרמאַכט איהר דאָס מויל מיט אַ קוש, קושט ווילד איהרע הענד, פּלייצעס, ברוסט. יעלענאַ וויקעלט זיך אין זיינע הענד, זי קעמפּפט מיט אַלע קרעפטען און ווערט פּלוצלונג שוואַך, זי פאַרמאַכט די אויגען און כאַפּט איהם אַרום ביים האַלז מיט נאַקעטע הענד. די טהיר גיט זיך אַ פּראַל אויף און עס לויפט אַריין סערגעי פּיעטראָוויטש).

סערגעי. וואָס איז דאָס, לענאַ? — (דער קניאַז שפּרינגט אָב און אין דער מינוט גיט איהם סערגעי פּיעטראָוויטש אַ קלאַפּ איבער'ן פּנים).

קניאז. אַך, אַזוי גאָר...

(דער קניאַז וואַרפט זיך אַרויף אויף איהם. אַ מיאוס געשלעג אין דער געגענוואַרט פון אַ האַלב־נאַקעטער פרוי, וואָס האָט זיך אַראָב־געגליטשט פון דער זאָפע און זיך פאַררוקט אין אַ ווינקעל. עס פליהען זאַכען פון טיש. עס דרעהט זיך איבער אַ שטוהל. יעלענאַ פאַרשטעלט זיך דאָס פּנים מיט די הענד. דער קניאַז דריקט צו סערגעי פּיעטראָ־

וויטש'ן צום טיש און כאפט איהם פאר'ן האלז, אבער דער לאקיי לויפט אריין אויף הילף און ווארפט זיך אויפ'ן קניאז. אן אלגעמיינער קור־צער קאמפף, א הייזעריג ריטשעריי ווי פון חיות און דער קניאז ווערט ארויסגעווארפען. סערגעי לויפט איהם נאך, נאר דער לאקיי האלט איהם אב מיט איין האנד; מיט דער צווייטער שטופט ער ארויס דעם קניאז, וועלכער רייסט זיך צוריק אריין.)

פ י א ט ר. איהר דארפט זיך נישט בעאונרוהיגען... איך וועל אליין... (ער שטופט ארויס דעם קניאז און פארמאכט הינטער זיך די טהיר. עס הערען זיך אין דרויסען געשרייען און דעם קניאז'ס שטים: „ווי וואגסטו, אידיאט?“, דערנאך א קלאפ מיט דער טהיר. אלץ ווערט שטיל. דער לאקיי קומט צוריק אריין זעהר א צופרידענער). ארויס־געווארפען איהם. ער וועט דאס געדענקען...

ס ע ר ג ע י. געהט ארויס.

פ י א ט ר. איך...

ס ע ר ג ע י. געהט...

(דער לאקיי שפרינגט ארויס. סערגעי שטעהט וויעגענדיג זיך אין מיטען צימער, דערנאך מאכט ער א פאר וואקעלדיגע טריט און לאזט זיך שווער אראב אין זיין שטוהל. פויזע. ער זיצט מיט די הענד ביים קאפ און וויעגט זיך אויף אלע זייטען, אזוי ווי פון שטארקען וועהטאג און ריטשעט פון צייט צו צייט דורך די ציינער. דערנאך זיצט ער שטיל און אונבעוועגליך, פארשטעלענדיג מיט די הענד דאס פנים. יעלענא הייבט לאנגזאם אויף דעם קאפ און קוקט מיט שרעק אויפ'ן מאן. כאפט זיך אן מיט א פארצווייפעלטער בעוועגונג פאר'ן קאפ און שטעהט אויף און פיהרט מיט די הענד, גלייך זי וואלט געזוכט פארוואס זיך אנצו־כאפען. א לאנגע פויזע. יעלענא הייבט זיך שטיל אן צו בעוועגען, געהט לאנגזאם צו צום מאן און לאזט זיך שטיל אראב ביי זיינע קניהען).

י ע ל ע נ א. סערגעי. סערגעי. (זי ציהט לאנגזאם אוים די האנד און בעריהרט איהם).

ס ע ר ג ע י (ווארפט ווילד אב איהר האנד, אזוי אז זי פאלט מיט די הענד אויף דער ערד). געה אוועק.

י ע ל ע נ א (שטעלט זיך אויף די קניהען, ציהט אוים צו'ן איהם

די הענד און האָט זיך מורא צוצורירען צו'ן איהם). סערגעי, איך בין נישט שולדיג. הער מיך אויס. איך וועל דיר אלץ ערקלערען. עס איז נישט דאָס וואָס דו מיינסט.

ס ע ר ג ע י (מאַכט אַ בעוועגונג ווי ער וואָלט זיך ווידער געוואָלט ארויפוואַרפען אויף איהר). געה אוועק אָדער איך וועל דיך טויטען. (זיצט אין דער פריהעריגער פאָזע).

י ע ל ע נ אַ (רוקט זיך אַ ווײלע אָב און קריכט ווידער צו צו'ן איהם). הער מיך אויס, סערגעי, איך שווער דיר ביי אלץ וואָס איז מיר הייליג, איך בין אין גאָרנישט שולדיג. איך בין דיר נישט פאַלש געווען, סערגעי. איך ליעב דאָך דיך. נו, גוט. אויב דו ווילסט וועל איך אינגאַנצען אוועקגעהן. אָבער הער מיך אויס. ער האָט מיך די גאַנצע צייט פאַרפאָלגט. איך האָב איהם געבעטען, ער זאָל מיך צורוה לאָזען, איך האָב איהם נישט אויפגענומען, איך האָב מיך נישט בעגעגענט מיט איהם, איך האָב דיר אפילו געוואָלט אלץ זאָגען, אָבער איך האָב מורא געהאַט. מיינסטו דען, אַז איך האָב דיך געקענט אָבנאַרען מיט איהם? סערגעי, דו הערסט, איך בין נישט שולדיג. ער האָט אָבגעהיט די צייט, ווען דו ביזט אין דערהיים נישט געווען, האָט זיך אריינגעריסען אהער האָט מיך געזעהן האַלב אָנגעטהון און איז ווילד געוואָרען, אָבער איך בין נישט שולדיג. איך האָב דאָס נישט געוואָלט, איך האָב קיינמאָל נישט געדענקט — דו האָסט דאָך געזעהן, אַז איך האָב געקעמפפט מיט איהם. איך האָב זאָגאַר געשריגען, גערופען פּיאָטר'ן. ווען דאָס זאָל זיין דאָס וואָס דו דענקסט, וואָלטען מיר דען געקענט דאָ? איך בין נאָר שולדיג אין דעם, וואָס איך האָב דיך באַלד אין אָנהויב נישט געבעטען דו זאָלסט מיך פון איהם אָבהיטען. אָבער איך האָב מורא געהאַט, אַז עס וועט זיך ענדיגען מיט א דועל. ער איז אַזאַ שרעקליכער מענש. גלויב מיר, סערגעי, גלויב מיר איך בין אין גאָרנישט שולדיג. דו ווייסט, אַז איך גלויב אין א שבועה. נו שווער איך דיר: זאָל איך קראַנק ווערען, זאָל איך דאָס גאַנצע לעבען אומגליק האָבען, זאָל איך שטאַרבען פון דער ערגסטער קרענק

אויב איך בין דיר פאלש געווען. גלויב זשע מיר צום לעצטען מאָל, סערגעי...

ס ע ר ג ע י (הייבט זיך ביסלעכווייז אָן צוצוהערען צו איהרע ווערטער). איך האָב דיר צו שטאַרק געגלויבט.

י ע ל ע נ אַ (כמעט פרעהליך, כאַפּט איהם פאר די הענד און דריקט זיך צו צו זיינע קניהען מיט איהר גאַנצען קערפּער). נו, גלויב מיר נאָך אַ מאָל. איך בין דיר קיינמאָל נישט פאלש געווען. דו האָסט אַלץ אליין אויסגעטראַכט. איך בין אַ פּוסטע, אַ לייכטזיניגע, איך האָב געטהון פיעל נאַרישקייטען, אָבער איך בין דיר קיינמאָל נישט פאלש געווען. און דו ווייסט דאָס.

ס ע ר ג ע י (מיט פארצווייפלונג). פון וואַנען וויים איך. איך האָב דיר געגלויבט.

י ע ל ע נ אַ. און דו האָסט דיך נישט גענאַרט. איך האָב דיר שטענדיג געזאָגט דעם אמת. איך האָב געליעבט און ליעב נאָר דיך אליין, און מעהר דאַרף איך קיינעם נישט. מיר איז איינפאַך געפעלען ווען מען איז צו מיר געווען העפליך, ווען מען פלעגט מיר נאָכגעהן אָבער דערביי איז קיין שום ערנסטעס נישט געוועזען. ליעבער, איך וויים, איך האָב דיר פארשאַפט פיעל שמערצען, אָבער וואָס קען איך טהון, אז איך בין אַזוי לייכטזיניג. דו ביזט שטאַר־קער פון מיר, דו ביזט אַ מאַן. דו האָסט מיך בעדאַרפט אָבהאַלטען. ליעבער, פארגיב מיר... נו, פארגיב דיין נאַרישער, געמיינער, לייכט־זיניגער לענקאַ... איך בין דיר קיינמאָל נישט פאלש געווען.

ס ע ר ג ע י. קען איך דיר דען גלויבען?

י ע ל ע נ אַ (דערפרעהט, דריקט זיך נאָך פעסטער צו'ן איהם. אָבער איך בין דאָך נישט שולדיג וואָס דער אידיאָט איז פון זינען אראָב. און ווען חוליגאַנעס וואָלטען מיך בעפאַלען אויפ'ן גאַס וואָלסטו מיך אויך בעשולדיגט?

ס ע ר ג ע י. דו האָסט צוגעפיהרט דערצו, אז מען בעגעהט זיך מיט דיר ווי מיט אַ פּראָסטיטוטקע.

י ע ל ע נ אַ (רוקט זיך אָב פון איהם בעליידיגט). מיט מיר איז מען זיך נאָך קיינמאָל נישט בעגאַנגען ווי מיט אַ פּראָסטיטוטקע.

סערגעי (זי אָבשטויסענדיג). און דאָס וואָס איז? לאָז מיך... דו האָסט מיט אַלע קאָקעטירט; קיין איין מאַן האָסטו נישט געקענט זעהן גלייכגילטיג, דיין גאַנץ לעבען איז פאַרפולט מיט מענער... און אויב דו האָסט דיך נישט יעדען איינעם איבערגעגעבען איז עס נאָר אוים פייגהייט. אַזעלכע ווי דו זענען ערגער פון פראָס־טיטוטקעס... יענע גיבען זיך איבער פאַר אַ שטיקעל ברויט און דו — נאָר אוים פוסטער, אויסגעלאַסענער ליידענשאַפט.

יעלענא. איך האָב מיך קיינעם נישט איבערגעגעבען. פאַרוואָס באַליידיגסטו מיך?

סערגעי (שפּרינגט ווילד אויף). פון וואַנען ווייס איך. קען זיין דו האָסט געלעבט נישט נאָר מיט איהם. דו האָסט זיי געהאַט פיעל.

סערגעי (נישט הערענדיג). ווי וואַגסטו מיר צו רעדען וועגען באַליידיגונגען? קען מען דען דיך באַליידיגען, ווען דו ביזט אינגאַנצען אויסגעטונקען אין שמוץ? מיינסטו, אַז איך בין ווירקליך אַזוי בלינד, אַז איך האָב גאָרנישט געזעהן און נישט פאַרשטאַנען. פאַרשטעהסטו דען נישט, אַז איך האָב מיך אַליין געצוואונגען דיר צו גלייבען דערפאַר ווייל איך האָב דיך געליעבט. און אויב איך וואָלט דיר נישט געגלייבט וואָלט דאָס געווען שרעקליך. און איך האָב מיך געצוואונגען דיר צו גלויבען ביז'ן סוף, ווען איך וואָלט היינט נישט געזעהן מיט מיינע אייגענע אויגען... מיט מיינע איי־גענע אויגען...

יעלענא (דורך טרערען). עס איז דאָך גאָרנישט געוועזען.

סערגעי. דו פאַרשטעהסט אפילו נישט וואָס עס איז גע־וועזען. עס איז געווען דאָס וואָס דו האָסט צובראָכען אונזער לעבען ,דו האָסט עס בעשמוצט און בעשפּיגען. האָסט צוגענומען ביי מיר מיין גלויבען, מיין רוהיגקייט און מיין אַכטונג צו זיך אַליין... דו האָסט מיך צוגעפיהרט דערצו, אַז איך האָב דיר, ווי אַ שפּיאָן נאָכגעשפּיאָנירט. איך האָב דיר נישט געגלויבט קיין איינ־ציג וואָרט. אין יעדען מאַן האָב איך געזעהן דיינעם אַ געליעבטען. דו האָסט מיך צוגעפיהרט דערצו אַז איך האָב מיך אַזוי ערנידריגט,

אַז איך האָב אָנגעהויבען נאָכצופרעגען פרעמדע מענשען וועגען דיר. איך האָב מיך נאָכגעפרעגט. מען האָט געלאַכט פון מיר. און איך האָב דאָס אַלץ געטהון, אום זיך צו איבערצייגען אין דעם, וואָס עס איז אַזוי אויך געווען גענוג דייטליך...

י ע ל ע נ אַ (מיט פאַרצווייפלונג). וואָס? וואָס איז געווען דייטליך?

ס ע ר ג ע י. עס איז דייטליך, אַז דו ביזט אַן אויסגעלאָסענע, געמיינע, פאַלשע פרוי. אַ גאָרנישט אָהן אַ נשמה און אָהן אַ האַרץ. דו פאַרמאָגסט בלויז אַ קליינליכע, געמיינע ליידענשאַפט. אויב דו ביזט מיר נאָך נישט אונטריי געווען, אויב עס איז אמת, אַז דאָס איז נאָר געווען אַ צופאַל, דאַן וועסטו מיר פאַלש זיין מאָרגען, אין אַ האַלב יאָהר אַרום, אין אַ יאָהר אַרום, אָבער פאַלש זיין וועסטו מיר. וועסט מיך מיאוס און געמיין אָבנאַרען, ווייל אַנדערש קענסטו נישט לעבען. און קיין דרייסטקייט צו געהן מיט'ן גלייכען וועג האָסטו נישט.

י ע ל ע נ אַ (מיט אַן ערוואַכענדער שטאָלצקייט). דו קענסט מיך נישט.

ס ע ר ג ע י. איך קען דיך נישט? יאָ, איך קען דיך אינגאַנצען. איך קען די קלענסטע סטרונקעלעך פון דיין נשמה. נאָר איך האָב דיך צופיעל געליעבט און איך האָב נישט געוואָלט וויסען דאָס וואָס איך האָב געוואוסט. איך האָב פאַרמאַכט די אויגען אויף דער גאַנצער געמיינהייט און שמוץ, און איך האָב מיך בעמיהט צו ערקלערען, אַז דאָס אַלץ איז נישט מעהר ווי דיין קינדישקייט. איך האָב מיך צוקריעגט מיט מיין איינציגען נאָהענטען מענשען, נאָר דערפאַר ווייל ער האָט מיר געוואָלט עפענען די אויגען, נאָכדעם ווי ער האָט לאַנג געצווייפעלט און געליטען...

י ע ל ע נ אַ. נו, יאָ, איך ווייס; דער פאַסקודניאַק האָט דיך שטענדיג אויפגערייצט געגען מיר, דאָס איז ער שולדיג אין אַלעם.

ס ע ר ג ע י. ווי אַזוי דרעהט זיך ביי דיר איבער די צונג דאָס אַרויסצורעדען. האָט ער דען ליגענד געזאָגט? אָט דאָ ליעגט דיין גאַנצע נשמה. דיר איז נישט וויכטיג צי דו ביזט שולדיג, נאָר דאָס

איז דיר וויכטיג ווער עס האָט דיין שולד ענטדעקט. איך האָב שוין לאַנג באמערקט, אַז אַלע, וועלכע זעהען נישט אין דיר די פרוי, זענען ביי דיר אידיאָטען און פּאַסקודניאַקעס. דו האָסט צוטריבען אַלע אַנשטענדיגע מענשען. האָסט דיך ארומגערינגעלט מיט נאַר־נישטען און פאַר עהרער. און צום סוף האָסטו מיך צוגעפיהרט דערצו, אַז מיט דער הילף פון דעם לאַקיי, וועלכער דערצעהלט באַלד אַלץ אין קיך, איז מיר אויסגעקומען אויסצופּאַטשען דיין ליעבהאָבער. (כאַפּט זיך אַן מיט אַ קרעכץ ביים קאָפּ און פאַלט אין אַ שטוהל).

יעלענא. איך ווייס נישט ווענען וואָסערע ליעבהאָבערס דו רעדסט.

סערגעי (אַזוי ווי פון שלאָף). וואָס האָסטו געמאכט פון מיר? וואָס האָסטו געמאכט פון אונז ביידען? האָב איך געקענט גלייבען, אַז איך וועל אַמאָל דערגעהן צו׳ן אַזאַ נידריגער שטופע? צו׳ן אַזאַ ערנידריגונג. ווען איך האָב אָנגעהויבען עפּעס צו באַ־מערקען, האָב איך געמיינט, אַז אויב איך וועל עס זעהן מיט מיינע אייגענע אויגען וועל איך איינפאַך אוועקגעהן פון דיר. אָבער פון דעם נעץ פון ליגענד, אין וועלכען דו האָסט מיך און זיך אריינ־געוואָרפען קען מען נישט ארויסקריכען. איך האָב דיך געזעהן אין די אָרעמס פון אַ געליעבטען און איך גלויב שוין נישט אפילו מיינע אייגענע אויגען. (ער ציהט זי צו זיך אין אַן אויסברוך פון לײדענ־שאַפט). לענאַ, קינד מיינס, זאָג מיר דעם אמת...

יעלענא. וואָס זשע זאָל איך דיר זאָגען? איך זאָג דיר און דו גלויבסט נישט. איך בין דיר נישט פאַלש געוועזן.

סערגעי. אמת; לענאַ, אמת... (ער דריקט איהרע הענד און קוקט איהר אין די אויגען אַריין מיט בענקשאַפט און האָפנונג).

יעלענא. געוויס, אמת, דו נאַר...

סערגעי. און אויב נישט? פיליכט לאַכסטו גאָר אַצינד אין הארצען איבער מיר. אַזוי בענעהט מען זיך נישט מיט פרויען, וועלכע האָבען נישט געגעבען אַ רעכט דערצו. און אייערע ראַנ־דעוואוס...

יעלענא. איך האָב קיין ראנדעוואוס נישט געהאט. איך בין נאָר איינמאָל אריין צו'ן איהם אויף א מינוט, אום איהם צו ערקלערען. — דאָס האָב איך נישט בעדארפט טהון, אָבער איך האָב עס געהאלטען פאר א קלייניגקייט און איך האָב דאָך דיר אַלע דערצעהלט.

סערגעי (ווארפט אָב איהרע הענד). דו לייגסט. דו האָסט מיר נישט געזאָגט אז דו ביזט געווען ביי איהם.

יעלענא. נו, האָב איך פארגעסען.

סערגעי. פארגעסען? (לאַכט ביטער) אזוי, פארגעסען! און די בריעף און די טעלעגראַמען — אויך פארגעסען?

יעלענא. נו, גוט. איך וועל דיר אַלע זאָגען. זעהכטו, ווען דו ביזט אוועקגעפאָהרען קיין מאָסקווע זענען מיר געווען אין די בערג. מיר האָבען געטרונקען, געפלאַפּעלט נארישקייטען און אין א געלעכטער האָבען מיר אַלע אויסגעטרונקען אויף ברודערשאפט, אויף „דו"... אויפ'ן צווייטען טאָג האָב איך עס פארגעסען און דער אידיאָט...

סערגעי (נעמט נישט אראָב פון איהר די אויגען). אין אָנפאנג האָסטו געזאָגט, אז דאָס איז אזא מין פאָעטישער פאַטאָס, ווען מען ערקלערט זיך אין ליעבע. און איצט זאָגסטו, אז דו האָסט מיט איהם געטרונקען אויף „דו".

יעלענא. נו, יא, איך האָב דיר נישט געזאָגט מיט א מאָל, ווייל איך האָב מורא געהאַט פאר דיר: דו ביזט דאָך ווילד. עס איז געווען א שפּאַס, איך האָב עס אליין דערנאָך בעדויערט.

סערגעי. ווי אזוי זשע האָסטו געקענט דערגעהן דערצו, אז דו זאָלסט אין א שכור'ער געזעלשאפט מיט אַלע טרינקען אויף „דו"?

יעלענא. עס איז דאָך נאָר געווען א שפּאַס. אַלע האָבען געטרונקען. די בלאָנדע האָט אויך געטרונקען.

סערגעי. דיין בלאָנדע איז אַן אויסגעלאַסענע פּראָסטיטוטקע און א געמיינע באבע...

יעלענא. אפילו סאָניא האָט געטרונקען.

ס ע ר ג ע י (מיט עקעל). פארוואס ליגסטו?

י ע ל ע נ א. נו, איך געדענק נישט. איך האב נישט געדענקט, אז די זאך זאל האבען עפעס א בעדייטונג. אבער דו זעהסט דאך, איך האב דיר אלץ געזאגט.

ס ע ר ג ע י. אלץ... אלץ...

י ע ל ע נ א. איך וואלט עס דיר שוין לאנג געזאגט, נאר איך האב דיר נישט געוואלט פארשאפען קיין אונאנגענעהמליכקייטען.

ס ע ר ג ע י. דיר איז בעסער געפעלען, אז עס זאל קומען צו א געשלעג מיט דיין געליעבטען. אך, לענא, לענא, ווי האסטו גע־קענט פאלען אזוי נידריג, און צו וואס האסטו דאס אלץ בעדארפט?

י ע ל ע נ א. צו וואס רעדסטו מיר געמיינהייטען? איך בין דיר גארנישט שולדיג, און דו האסט קיין רעכט נישט...

ס ע ר ג ע י (כאפט זי אן ביי דער האנד, ווילד). איך האב א רעכט דיך צו טויטען.

י ע ל ע נ א (אויפפאדערענד). טויט מיך. אבער באליידיגען, רעדען גראבהייטען, — דאס וועסטו נישט וואגען, וועסט נישט וואגען.

ס ע ר ג ע י. איך וועל אלץ וואגען. (ער דריקט מיט קראפט איהרע הענד).

י ע ל ע נ א (בייגט זיך אינגאנצען פאר וועהטאג. פלוצלונג ווארפט ער אב איהר האנד. זי באוועגט קוים מיט איהרע פארגליווערטע פינגער). דו האסט מיר וועה געטהון. (סערגעי פיעטראָוויטש שווייגט. זי נעמט איהם מיט אמאל ארום). נו, טהייערער, פארגיב מיר, איך וועל נישט מעהר. דיך בעאונרוהיגט דאס וואס מענשען וועלען רעדען. מיר וועלען אוועקפאהרען פון דאנען. איך בין נאריש, געמיין, אבער איך ליעב דאך דיך.

ס ע ר ג ע י (קוקט אויף איהר מיט א ביטערען און בענקשאפט־ליבען פארוואורף). אך, לענא, לענא... (נעמט זי ארום) ווען דו זאלסט וויסען ווי דאס טהוט וועה...

י ע ל ע נ א (גלעט איהם צארט). נו, גענוג, גענוג...

ס ע ר ג ע י. גאנץ עגאל. אונזער גאנץ לעבען איז פארקרי־

פעלט. איך קען נישט. היינט וועל איך דיר גלייבען און מארגען וועל איך מיך ווידער מוטשען. איך וועל דיך פארדעכטיגען, איך וועל מיך ערנידריגען. איך וועל דיר נאכשפיאנירען, איך וועל דענקען, אז אלע ארום מיר ווייסען דעם אמת און לאכען פון מיר און נאר איך אליין זעה גארנישט, און איך וועל קיינמאל נישט ערפאהרען דעם אמת. עס איז בעסער דער שרעקליכסטער אמת, איידער אזא מין בענקשאפט... זאג דעם אמת.

יעלענא (מיעד, מיט פארדרוס). וואס פאר אן אמת? וואס ווילסטו וויסען?

סערגעי (רוקט זי אב עטוואס און קוקט איהר אין די אויגען אריין במעט מיט א משוגענעם בליק). איך וויל דו זאלסט מיר זאגען דעם אמת.

יעלענא. איך האב דיר אלץ געזאגט.

סערגעי. איך גלויב נישט. (ווארפט אב איהר האנד מיט פארצווייפלונג).

יעלענא (באנג). וואס זשע זאל איך טהון? זאל איך מיר שלאגען קאפ אן וואנד, וואס?

סערגעי (שפרינגט אויף). איך וויים וואס צו טהון. איך וועל געהן צו'ן איהם און וועל איהם צווינגען ער זאל מיר אלץ דערצעהלען.

יעלענא (דערשראקען). דאס וועסטו נישט טהון.

סערגעי. א, דו האסט מורא...

יעלענא (טרויריג). איך האב נישט קיין מורא, דו קענסט געהן, אויב דו ווילסט. אבער ער וועט דיר סיי ווי סיי גארנישט זאגען.

סערגעי. דאס וועלען מיר זעהן.

יעלענא (וויל איהם צוריקהאלטען). אבער ער קען דיר אומישנע אנרעדען, גאט וויים וואס.

סערגעי (לאכט אב). אזוי?

יעלענא (לאזט איהם אב און זעצט זיך אויף דער זאפע). נו,

נעה. מיר איז אַלצאיינס. אָבער עס איז נאַריש. איך פאַרשטעה נישט צו וואָס.

סערגעי. אום צו ערפאַהרען דעם אמת.

יעלענא. פאַרוואָס זשע גלייבסטו נישט מיר? עפּעס אַ קניאַז דאַרט וועסטו גלויבען...

סערגעי. דאַן זאָג אַליין. איך זעה דאָך, אַז דו האָסט מורא... זאָג. איך וועל סיי ווי סיי ערפאַהרען.

יעלענא. איך האָב דיר געזאָגט.

סערגעי. און איך גלייב דיר נישט.

יעלענא (מיט אַ נערוועאישער מיעדקייט). טאָ גלייב נישט; מיר איז אַלצאיינס.

סערגעי. דיר איז אַלצאיינס. ווי וואַגסטו צו זאָגען, אַז דיר איז אַלצאיינס?

יעלענא (וואַרפט זיך אין בענגשאַפט). אַך, מיין גאָט, וואָס זשע זאָל איך דיר זאָגען? איך זאָג דאָך דיר: איך בין דיר פיינמאָל נישט פאַלש געווען. וואָס זשע נאָך ווילסטו?

סערגעי. און ווען דו ליינסט? און אויב איך קען דיר נישט גלייבען?

יעלענא (מיעד). דו וועסט גלייבען.

סערגעי. איך וועל גלייבען. אין הארצען, דוכט זיך, לאַכסטו גאָר פון מיר. ביזט אַזוי זיכער אין דיין מאַכט איבער מיר, אַז דו מיינסט, אַז דו קענסט מיך צווינגען צו גלייבען אין אַלץ וואָס דו ווילסט?

יעלענא. דאָס האָב איך נישט געזאָגט. איך האָב גע־וואָלט זאָגען, אַז דו ביזט יעצט אויפגערעגט און ווען דו וועסט דיך בערוהיגען וועסטו אַליין זעהן, אַז דאָס אַלץ איז נאַרישקייטען.

סערגעי. מיינסטוווירקליך, אַז דאָס זענען נאַרישקייטען? וואָס זשע הייסט ביי דיר נישט קיין נאַרישקייטען?

יעלענא. איך בין נישט שולדיג אַז איהר זענט אַלע פון זינען אַראָב.

ס ע ר ג ע י. פארוואָס זשע האָסטו מורא, אַז איך זאָל נישט אריבערפאָהרען צו'ן איהם?

י ע ל ע נ א. דערפאר ווייל איך וויל נישט, אַז די גאַנצע שטאָדט זאָל רעדען, אַז דו האָסט דער'הרג'עט מיין געליעבטען, ווען דו האָסט אונז געטראָפען ביים פארברעכען.

ס ע ר ג ע י. איז דען דאָס אמת?

י ע ל ע נ א (לעהנט זיך אָן אויפ'ן אָנלעהן פון דער זאָפע). איך האָב אַלץ געזאָגט. טראכט דיר, וואָס דו ווילסט. טהו דיר ווי דו ווילסט. איך קען נישט מעהר. דאָס איז פאר מיר שרעקליך.

ס ע ר ג ע י. און פאר מיר איז דאָס גאָרנישט שרעקליך. מיך פייניגט דאָס נישט? טו ווער איז שולדיג דערין? זאָג דעם אמת.

י ע ל ע נ א (אין וועהטאָגליכער בענגשאפט; דורך די ציין). אך, דאָס איז מיר שוין לאַנגווייליג.

ס ע ר ג ע י (כאַפּט איהר האַנד און דריקט זי אויפ'ן ברעג פון דער זאָפע). דיר איז עס נאָר לאַנגווייליג. דו ביזט געווען זיין געליעבטע. (דרעהט איהרע הענד). אמת? וואָס זשע שווייגסטו? רעד.

י ע ל ע נ א. איך האָב שוין גאָרנישט וואָס צו רעדען. לאָז אָב מיין האנד. לאָז אָב, עס טהוט מיר וועה.

ס ע ר ג ע י. און מיר טהוט נישט וועה? און מיר טהוט נישט וועה? איך וועל דיך צווינגען צו זאָגען דעם אמת.

י ע ל ע נ א (בעמיהט זיך אַרויסצורייסען איהר האַנד). וואָס פאר אַן אמת?

ס ע ר ג ע י. איז ער דיין געליעבטער צי ניין?

י ע ל ע נ א (האַלט זיך די האַנד פאר וועהטאָג. מיט אַ מיעדער, געפּאַלענער שטים. נו, אויב דו ווילסט עס שטאַרק וויסען... יאָ... מיין געליעבטער...

(סערגעי לאָזט אַרויס איהר האַנד. זי רייבט דאָס אָנגעדריקטע אָרט און קוקט אויף איהם מיט האַס פון אַ פער'סמ'טער חיה. דערנאָך דרעהט זי זיך אויס און נעמט זיך פאררוכטען די פריזור, גלייך זי וואָלט געווען פאָלשטענדיג רוהיג. גאַנץ פּלוצלונג גיט איהר דער מאַן אַ קלאַפּ

איבער'ן קאפ. זי פאלט אויפ'ן הענטיל פון דער זאפע, קוקט אויף איהם ווילד און, פארגראבענדיג דאס פנים אין קישען הייבט זי פלוצלונג אן שטיל און וועהטאגליך צו וויינען).

סערגעי (קומט באלד צו זיך און ווערט שרעקליך פארשעהמט און פארצווייפעלט). לענא, לענא... פארצייה, איך האב נישט גע־וואלט. איך בין פון זינען אראב. לענאטשקא... (פאלט צו צו'ן איהר, קושט איהרע הענד, אקסלען, האר און וויל זי אויסדרעהען צו זיך).

יעלענא. געה אוועק.

סערגעי. לענאטשקא, איך האב מיך פארגעסען. גאט, צו וואס מיר זענען דערגאנגען. איך האב דיר א זעץ געטהון, מיין ארעמע, מיין ליעבע, מיין שוואכע לענאטשקא. פארצייה מיר... איך בין משוגע...

יעלענא (הייבט זיך מיט א מאל אויף און קוקט איהם אין פנים אריין מיט טיערישען האס). דו ביזט נישט קיין משוגענער נאר א נאר.

סערגעי. לענא.

יעלענא. נו, יא א נאר, אן אידיאט. איך האס דיך. געה אוועק. (דאס לעצטע ווארט שריוט זי ווילד אויס. סערגעי קוקט אויף איהר מיט שרעק. איהר פנים איז אונגאנצען אויסגעקרימט, די האר צופלאנטערט. אין די אויגען א שרעקליכער, טיערישער, אונענד־ליכער האס). וואס זשע שטעהסטו? דו האסט געוואלט וויסען דעם אמת? נו, אט האסטו דעם אמת: איך בין דיר פאלש געוועזן... דו הערסט? איך בין דיר פאלש געוועזן.

סערגעי (מיט זיין לעצטער פארצווייפעלטער ביטע, גלייבענדיג און נישט גלייבענדיג). לענא...

יעלענא. וואס לענא? נו, יא, איך בין דיר פאלש געוועזן. און נישט נאר מיט איהם אליין. איך האב געהאט פיעל ליעב־האבערס, און אלע האבען דאס געוואוסט, נאר דו איינער, אומגליק־ליכער אידיאט האסט גארנישט געזעהן. איך האס דיך, איך פער־אכט דיך. דו ביזט מיר דערעסען. לאז מיך אב. —

ס ע ר ג ע י. שוויג. (כאַפּט זי אָן פאר דער האנד, ווי ער וואָלט זי געוואָלט אָבהאַלטען).

י ע ל ע נ אַ (מיט אַ ווילדען, נקמה'דיגען טריאומפף). יאַ, יאַ, איך בין דיר פאַלש געוועןֹ; איך האָב געלאַכט פון דיר. און אויב דו וועסט מיר פארגעבען וועל איך דיך וויעדער אָבנאַרען. מיט איהם, מיט'ן טייוועל, מיט... דער שוואַרץ יאַהר ווייסט מיט וועמען. איך וועל מיך איבערגעבען צו אַלע און צו יעדען איינעם.

ס ע ר ג ע י. האַלט ס'מויל! (פארגעסענדיג זיך, וויל ער איהר פארשטאָפּען דאָס מויל).

י ע ל ע נ אַ (רייסט זיך אַרויס). דו האָסט דאָך געוואָלט וויסען דעם אמת... פיליכט ווילסטו וויסען איינצעלהייטען? אויב דו וועסט ערלויבען ,וועל איך דיר...

(סערגעי פּיעטראָוויטש וויל איהר, אין זיין בלינדען וואַנזין, פארשטאָפּען דאָס מויל און ער כאַפּט זי אינסטינקטיוו אָן ביים האַלז. יעלענאַ וואַרפט זיך פארצווייפעלט, פּריווענדיג אָבצורייסען איהרע הענד און עפּעס צו זאָגען. זיי פאַלען אַראָב פון דער זאָפע אויף דער ערד. יעלענאַ הייבט אָן כריפּען, דומפּף קרעכצען און ווערט שטיל מיט אַ לייכטען ציטער. סערגעי פּיעטראָוויטש האַלט זי נאָך לאנג ביים האַלז, דערנאָך קוקט ער זיך איין אין איהר פּנים. ער בייגט זיך איין, הערט זיך צו און הייבט זיך פּלוצים שטיל אויף אָבטרעטענדיג און געהענדיג הינטערווילעכטס ביז צום טיש. אויף זיין פּנים ליעגט אַ קרומער, שרעקליכער און זאָנדערבאַרער אויסדרוק, וואָס איז עהנליך צו'ן אַ שמייכעל אָדער אַ גרימאַסע).

ס ע ר ג ע י. נו, האָט זי זיך דערשלאָגען... (ער הייבט אָן פון הינטען צו שאַרען איבער'ן טיש, שלאָגט זיך אָן אויף אַ פּאַפּיראָס, פּיהרט איהם מעכאַניש צו צו די אויגען און קוקט אויף איהם טעמפּ, ווי ער וואָלט גאָר נישט פארשטאַנען, דאַן לאָזט ער איהם פאַלען. ער לאָזט זיך שטיל אַראָב אויף אַ שטוהל און רייבט מאָדנע די האַנד, אַזוי ווי פון שטאַרקער קעלט, נישט אראָבלאָזענדיג קיין אויג פונ'ם טויטען קערפּער).

פ אָ ר ה אַ נ ג.

ע נ ד ע.